

עלון קיבוץ ניר-דוד (תל-עמל), ינואר 2021

עלון פנימי, כל הזכויות שמורות

קיבוץ ניר דוד ינואר 2021

טסיות

על בניית שולחנות, בעמוד 17 ואילך

על דגים גדולים, עמודים 21-22

14.1.2021

לקהיליית ניר-דוד (תל-עמל) היקרה

שנה חדשה ועמה מתחדש העלון. את המקל העבירה לי לימור גינת, ובשם הקהילה כולה אני מודה לך על פועלך רב העלילות למען כולנו. תסכימו איתי כי לימור היא בין אלו שנתנו לנו כוח בחצי השנה האחרונה.

העלון הנוכחי מכיל הרבה מידע שהצטבר בחודשים האחרונים. כוונתי בעלונים הבאים להרבות בשיח קהילה, ולאפשר במסגרת הזו לנהל דיאלוג בנושאים המעסיקים את הקהילה.

אשמח לקבל למייל או דרך הוואצ-אפ – מידע / הערות / רעיונות / תמונות מיוחדות וכל דבר שתחשבו לנכון לשתף בו את הציבור.

תודה, סמדר יחיאלי

נייד: 050-7950108

מייל: smadar.yehiely@gmail.com

היי חברים!

טקס העברת השרביט.

מניחה ששמתם לב שבזמן האחרון לא יצא עלון, וגם לפני כן כבר הייתה מבחינתי עייפות מסויימת.

במשך השנתיים וחצי האחרונות הפקתי את עלון הקיבוץ מדי חודש בעזרת חברים רבים וטובים. ניסיתי לגעת בהכול ובכולם, ומניחה שהצלחתי ברוב... קיבלתי הרבה פירגונים ועידוד, הרבה חיוכים זרמו אליי ומילים טובות.

מודה לכם על כך, ומקווה שתרעיפו מחמאות גם על המחליפה שלי – סמודי שלנו, שלוקחת את התפקיד בשיא הרצינות ועם הרבה מוטיבציה.

לשאלות של חברים רבים – למה אני פורשת בשיא?

אז כמובן שאין סיבה אחת ויחידה, אבל מניחה שזה בעיקר בשל העובדה שבתקופה האחרונה אני לוקחת חלק גדול במאבק על האסי, זה חשוב לי ואני משקיעה בזה הרבה מזמני.

מלבד הריצה בין השערים, הישיבות של צוותי הביטחון והחוסן וניהול רשימת ההתנדבויות, משתדלת לכתוב לכם גם דף סיכום יומי כל יום או מדי פעם ולתחזק את קבוצות הוואטסאפ הפנימיות בנושא האסי, לאסוף חומר ולדווב את האנשים בשטח שיכתבו או יעבירו לי מידע שיוכל לעבור אליכם, ושתהיה כמה שיותר שקיפות. בקיצור – דוברת פנים...

בעקבות תפקידי כעורכת העלון, כחשבת שכר וגם מתוך מחאת האסי, יצא לי להתערבב עם הרבה אנשים מכל הגילאים והמעמדות בקיבוץ. אני מבלה את רוב זמני בתוך הקיבוץ ובקושי יוצאת מהשער הצהוב. מהכירותי עם אנשים כבודדים וכקהילה, אני רוצה להגיד לכם שיש לנו פה אנשים טובים ואיכותיים שראויים להערכה על כל המאמצים שהם עושים אחד למען השני, וגם אם לא תמיד הם מצליחים, וגם אם לא תמיד כולם מרוצים, עדיין לכולם כוונה טובה והסתכלות רחבה.

תסתכלו סביבכם – תעריכו את כל הטוב הזה שיש לנו ותקראו את העלון, כי לדעתי סמודי הולכת להפתיע באופטימיות, ברמה ובתכנים – כדאי להיות מעודכנים...

שולחת איחולי הצלחה לסמודי ובבקשה תשתפו איתה פעולה, כי על זה בד"כ קם ונופל עלון הקיבוץ והמפיק/עורך שלו.

שוב תודה על האמון והתמיכה, ושעלון הקיבוץ יפרח ויהיה משמעותי לכולנו!!!

לימור גינת

קהילה; ריוחים מהאזורים השונים

סיכום שנה – אשכול הבריאות

באנחת רווחה אנחנו נפרדים וטורקים את הדלת על שנת 2020, שנה שללא ספק תכתב בספרי ההיסטוריה בנושא המגיפה, ובספרי תולדות המקום בנושא ה"אסי". למרות האופטימיות והצפייה לשנה טובה יותר, עדיין עומדים לפנינו חודשים לא פשוטים עם אתגרים רבים. אני מבקשת לנצל את סיום השנה בסיכום פעילויות הבריאות והרווחה ובתוכניות קדימה:

מרפאה:

החל מינואר נכנסת לשירותנו אחות בשם שירית. שירית הינה בת קיבוץ עין חרוד ותהווה חלק קבוע מצוות המרפאה במקביל לדליה. שירית תעבוד אצלנו 3 ימים בשבוע ותחליף את מיכלי. כמו כן, תחליף שירית את עליזה, אחות טיפת חלב, ברגע שתסיים את הקורס הנדרש לכך, עוד כחודשיים. אני תקווה ואמונה כי הכנסת אחות נוספת למרפאה תיתן לצוות המרפאה את היכולת להמשיך ולהוות מרפאה מקצועית ומצוינת שמהווה עוגן קהילתי.

במהלך 2021 צוות המרפאה ואנוכי שמים לנו כמטרה ללמד ולחשוף את הציבור לאפליקציה המצוינת של הכללית. לאפליקציה זו יתרונות רבים שמאפשרים לחברים לבצע משימות או לקבל מידע ללא תלות במרפאה ובשעות הפתיחה שלה, כגון זימון תורים, תשובות מעבדה, קבלת טפסי 17 ועוד. אני מבקשת להזכיר ולעדכן:

- על פי הוראה ממשרד הבריאות, החל מה-1.10.2019 לא ניתן להחזיר תרופות. תרופות עודפות ניתן לעכב דרך המרפאה בהודעה מראש. תרופות פגי תוקף מושמדים דרך הקופהש ולכן יש להביאם למרפאה.

- יש 2 חיסונים מומלצים לכל אדם מעל גיל 60: חיסון נגד דלקת ריאות וחסון נגד שלבקת חוגרת. החיסונים לא בסל הבריאות אך מומלצים ביותר. חברים מוזמנים לפנות למרפאה לקבלת מידע נוסף.

זו ההזדמנות להודות לצוות המרפאה בראשותה של דליה, על שירות מקצועי ללא דופי בשנה כל כך מורכבת ומאתגרת.

מרפאת שיניים:

אתי קוצר סיימה את עבודתה במרפאת השיניים לאחר עשרות שנים של עבודה כמנהלת וסיעת המרפאה. מחליפתה של אתי היא שני אברמובסקי מקיבוץ רשפים, שנמצאת בתחום כ- 15 שנה ומנהלת את מרפאת השיניים של רשפים מזה 3 שנים. שני במקצועה שיננית ועובדת בניר דוד מזה שנה וחצי. היא תעבוד בניר דוד ב- 50% משרה, הן כסיעת, הן כמנהלת והן ושיננית. ימי העבודה במרפאה נשארים כפי שהיו.

- יום שני – שיננית
- יום רביעי – רופא – ד"ר טל
- יום חמישי – רופאה – ד"ר בלה [אחת לשבועיים]

חברים מוזמנים לפנות לשני במשך ימי השבוע בין השעות 08:30 – 15:30. במקרים דחופים שלא בשעות אלה, ניתן לשלוח הודעת ווטס-אפ. פרטי ההתקשרות לשני הם: 052-5401863

במהלך 2021 נעביר את המרפאה למערכת ממוחשבת ונעבור לעבודה דרך תוכנת מרפאת שיניים ייעודית.

תודה רבה לאתי שעבדה במסירות ואהבה רבה, ונתנה שירות בחיוך ובסבלנות אין קץ. נאחל לה ימים טובים של בריאות ושמחה בפנסיה.

בית הבריאות:

בבית הבריאות גרים 14 דיירים קבועים ועוד 5 דיירי יום. מרבית דיירי הבית הינם מהקיבוץ ו/או קשורים בקשרי משפחה לניר דוד. מאז חודש מרץ הבית מתנהל בצל שגרת הקורונה שעדיין חיה ובוועטת. ישנה הקפדה יתרה על מיגון, ניקיון ושמירה על הנחיות התוו הסגול. ביקורי המשפחות נעשים ללא נכדים ורק במרפסת הבית. בשבת האחרונה התקיים מבצע חיסוני קורונה של כל דיירי הבית וצוות העובדים. חברים רבים מניר דוד חוסנו אף הם באותו מעמד. אוקסנה סיימה את עבודתה כאחות הבית ובמקומה נכנסה אחות בשם חנה גבע. חנה בת וחברת קיבוץ חמדיה ובעלת ניסיון רב שנים בתחום. בימים אלה אנו משפצים ומסיבים את חדר האורחים לחדר דיירים נוסף. לשמחתנו יש ביקוש לשהות בבית הבריאות והמקום פעיל ומלא שמחה, גם בימים מורכבים אלה. לנגה מנהלת הבית, לדגנית מרכזת התעסוקה ולכל עובדי הבית מגיעים שבחים ופרגונים על עבודה מסורה ואיכותית. בשנה זו נבחן את האפשרות להכניס למקום עובד/ת סוציאלי/ת ופיזיותרפיסט/ת.

ביטוח בריאות:

רבות עסקנו בנושא ביטוח הבריאות. הביטוח נכנס לתוקף ב- 1.1.2021. לקיבוץ ניר דוד 2 מתאמות (רפרנטיות). הן תהינה נשות הקשר בין החברים לביטוח בכל שאלה, בקשה והגשת תביעה. שמות ודרכי ההתקשרות למתאמות:

קרין לאון
טלפון – 03-5029354
פקס – 03-5029373
karinl@bth-direct.co.il

רחל פירוז
טלפון – 03-5029352
פקס – 03-5029368
rachelf@bth-direct.co.il

שעות מענה טלפוני: 08:00-16:00

יש למלא טופס תביעה ולשלוח במייל או בפקס בצירוף החומר הרלוונטי לתביעה (קבלות, הפניות מרופאים, סיכומים רפואיים וכדומה). המעקב אחר התביעה תהיה בעזרת המתאמות.

את טפסי התביעה ניתן לקבל במרפאה אצל אורית, בדלפק המזכירות אצל ענת ואצלי. כמו כן ניתן לקבלו ישירות אליכם למייל. הציבור מוזמן להיעזר גם בי בנושא.

רווחה:

לאור פניות של חברים בנושא, אני מביאה לידיעת החברים בגיל השלישי כי מי שזקוק לעזרה בנסיעות בריאות מוזמן לפנות לערוצים הבאים:

- יפה יכין – מטפלת שטח
- מרפאה – שילוב הנסיעה עם נהג/ת הבריאות
- שרה גונן – לתיאום וחיפוש נהגים

תודה רבה לכל העוסקים במלאכה והלוואי שתהיה לנו שנה בריאה ונהדרת

רקפת בנדה – מנהלת בריאות ורווחה

עדכון ממשאבי אנוש

בעלי תפקידים:

מכיוון שלא יצא עלון בחודשים האחרונים, אני מביא עדכונים מהתקופה האחרונה.

במערכת החינוך

החליפה מליסה גופר את רותי סגל בתפקיד יו"ר ועדת חינוך. לרותי תודה על ביצוע התפקיד בשנים משמעותיות לחינוך בניר דוד, למליסה - בהצלחה רבה בתפקיד.

תאיר מנהלת החינוך הקהילתי סיימה את תפקידה וצוות האיתור בחר לתפקיד את אביגיל ליס בת שלוחות, שחזרה לעמק, לשלפים. אנו מודים לתאיר על 3 שנים בהן כיהנה בתפקיד ומאחלים לאביגיל בהצלחה רבה. זו הזדמנות להודות גם לענת פונרו שהתגייסה בתקופת הביניים לניהול המערכת, ותמשיך בחלקיות משרה לתת מכישוריה למערכת החינוך.

במרפאת שיניים

אתי קוצר החליטה לסיים את עבודתה לאחר שנות ניהול רבות של מרפאת השיניים. לתפקיד מנהלת מרפאת השיניים בחר צוות האיתור בשני אברמובסקי מקיבוץ רשפים אשר עובדת כשיננית בקיבוץ כבר שנתיים.

בהנהלת חשבונות

החלה לעבוד ליטל ארמה, שהחל מחודש אוקטובר תעשה בין יתר תפקידיה את תקציב החברים.

עלון קיבוץ

החל מעלון זה, מחליפה סמדר יחיאלי את לימור גינת אשר ערכה את העלון בשנים האחרונות והתאימה אותו לכלל האוכלוסייה בניר דוד. לסמדר בהצלחה רבה בתפקיד.

קרקעות ורגולציה

עמית קרונו נבחר לרכז את תחום הקרקעות והרגולציה, והחל מחודש מרץ יחליף את רמי דגני שנשא בתפקיד החשוב שנים רבות, בהן הוסדרה התב"ע של הקבוץ. לרמי, תודה על תרומתך הגדולה לתחום זה.

דור ההמשך והצעירים

אירועי האסי והקורונה הביאו לידי ביטוי את ההון האנושי המצוין הקיים בקיבוץ. קורס למנהיגות בישוב, שערכנו בשיתוף המועצה, שלקחו בו חלק 18 צעירים, הבליט גם הוא את איכות ההון האנושי הקיים בקהילה, ואת הרצון של הצעירים לתרום ולהשתלב בתפקידים בקהילה.

למועצות המנהלים של האגש"ח, נירעותק, תיירות, גד"ש ומדגה בחרנו עשרה חברי מועצות מנהלים חדשים מדור ההמשך והצעירים. נבחרו מתוך רשימה של מועמדים איכותיים שפנו:

לאגש"ח האחזקות נבחרו: אורלי ארטל ויואב להב.
למועצת המנהלים של נירעותק נבחרו: גלי עסיס ונרי לסקי.
למועצת המנהלים של התיירות נבחר: דני פירדמן.
למועצת המנהלים של המדגה נבחרו: טל לוי ויואב ארטל.
למועצת המנהלים של הגד"ש נבחרו: עומר כהן, לירז רשתי וערן גונן.

גם לכהן במזכירות כנציגי ציבור הגישו מועמדות צעירים רבים, ולאחר אישור המבנה הארגוני, עליו עובד כעת צוות יעודי, ייערכו הבחירות לתפקיד.

פנסיה

אנו מזכירים לחברים שמעוניינים בפגישת הסבר או ייעוץ לגבי מצבם, לפנות, ונקבע להם פגישה עם ריטה, סוכנת הפנסיה של חברת "טנא".

קורונה

בקהילה הוצאנו לחל"ת בתחילת הסגר השני את עובדי החינוך ומרפאת השיניים שבינתיים חזרו לעבוד (צוותי החינוך יצאו בימים אלו לחל"ת נוסף עם הסגר השלישי). צוות שהוקם לסיוע לבעלי עסקים שנפגעו מהקורונה, מסייע בדרכים שונות לעסקים שנפגעו.

שחר שדמי – משאבי אנוש

סיכום שנה – ריכוז משק

לחברי ניר דוד שלום.

עם יציאתה של שנת 2020 (עדיף לשכוח ממנה...), וכניסתה של שנת 2021 (מקווים שנרצה לזכור אותה) – זה הזמן מתאים לדיווח ועדכון על הנעשה בתחומים השונים שבאחריותי:

תשתיות:

השנה החולפת הייתה עשירה בעשייה: קווי חשמל ומים חדשים הונחו, תשתית ל-39 מגרשים בשכונת הכרם בוצעה והושלמה, וגולת הכותרת; גשר חדש ומרווח נסלל מעל נחל האסי. לשנה הקרובה אנחנו מתכננים פעילות צנועה בהרבה: החלפת מרכזיה ב' של חלוקת החשמל (החלק הדרומי של הקיבוץ), השלמת חיבור אספקת קו מי שתיה חדש, חידוש של כל מוני המים הישנים שטרם הוחלפו והחלפת תאורת הגדר בצד המזרחי של הקיבוץ. כמו כן – נשלים בזמן הקרוב את סלילת הדרך בחלק הצפון מזרחי של הקיבוץ מדרך מצעים משובשת, לדרך אספלט, ובהזדמנות זו נעשה תיקוני אספלט נרחבים בכל רחבי ניר דוד.

כלכלה:

ענפי החקלאות (גד"ש-מטעים, מדגה) של ניר דוד בהם אני משמש יו"ר, עומדים בפני אתגרים לא פשוטים, כל אחד בתחומו ושניהם יחד בתחום המים. הגדלת מחירי המים והקטנת הכמויות המסופקות למדגה, מחייבות היערכות שונה ומציאת פתרונות יצירתיים. אנו צופים נזק כספי לא מבוטל בחקלאות הצמחית עקב תוספת למחיר המים שהושתה עלינו כבר השנה. בתחום זה ראוי לציון שהקמנו שותפות חדשה מ.מ.ג = מטעי מסילות וניר דוד, השותפות תיטע מטעי מנגו בשטחי מסילות ותטפל בהם בניהול של צוות המטע הקיים, מהלך שיוסיף בעתיד, בתקווה, הכנסה ורווח לפי חלקנו בשותפות.

בענף המדגה, הקטנת הביקושים והתחרות מול היבוא יוצרים קושי קיומי לענף, שהיה ועודנו ענף מרכזי. גם כאן הפתרונות אינם מונחים מתחת לפנס וידרשו צעדים מורכבים בכדי לעבור את התקופה הקשה ולהגיע ליציבות כלכלית. עם זאת יש בצעדים שכבר נעשו במדגה (הכנסת דגים חדשים, השקעות בהתייעלות, שיפור מקצועי ועוד), בכדי לאפשר לנו להגיע לרווח ולשמר את הענף כעסק שעומד על רגליו.

פרויקטים סולריים:

עשינו התקדמות משמעותית בתחום, 2 מערכות חדשות הותקנו השנה: על מאגר גידול דגים (400 קילוואט) ולול חוות בארי (100 ק"ו), וכעת מותקנות מערכות על לולי האחסון (500 ק"ו).

בחודשים הקרובים נתקין מערכת קרקעית (2 מגה-וואט = 2,000 ק"ו) על השטח צפונית לנירעותק, ועוד מערכות צפות (בהספק שמעל 10 מגה-וואט) על מאגרי מדגה שונים. כמו כן נוסיף על לול חוות בארי עוד 100 ק"ו ועוד כ-200 ק"ו על מבנים שונים בקיבוץ.

צָבָר מערכות זה ייצר בעתיד (לאחר גמר החזר ההון שהושקע בהן) הכנסה יציבה וקבועה לטובת הקיבוץ, וחשוב לא פחות מכך – חשמל נקי וירוק לטובת עתיד כדור הארץ.

ובנימה קצת יותר אישית: הגעתי לניר דוד לשנה עמוסה בפעילות אבל גם שנה שהתערבבו בה אירועי האסי, קורונה, דילמות קהילתיות ועוד. למדתי להכיר צדדים שונים של הקיבוץ וחבריו, לא רק כלכלה ותשתיות. מהיכרות זאת אני בטוח ביכולת החברה והמערכת הכלכלית של ניר דוד לעמוד באתגרים ולהמשיך לפתח יישוב רב דורי, צומח ומתפתח, שידע לשמר את נכסיו מהסוגים השונים, ולהמשיך ולפתח את המכלול לטובת כל מי שקשור בקיבוץ: החברים, התושבים, העובדים השכירים והשכנים בעמק המעינות.

יפתח רונן – מנהל עסקי

תרבות ניר דוד

התרבות בניר דוד חיה ותוססת עם כוחות מקומיים מעוררי השראה. התרבות מהווה מנוף להעצמת קהילה, לגיבוש ולכידות חברתית, ליצירת חוויה ושפה משותפת, לטיפוח יצירה ועשייה, ליצירת העשרה והנאה, לחידוש תכנים ולשימור המסורת, לאיכות חיים ייחודית, שייכות וקשר למקום. תרבות בונה קהילה וחוסן קהילתי.

עברנו שבוע חנוכה עשיר באירועים ומותאם לכל הגילאים. השבוע נפתח ב"מירוץ תודה" מרגש של תלמידי ניר דוד ז'-י"ב ברחבי הקיבוץ עם תודות לענפים ולבעלי תפקידים. בערב חנכנו והדלקנו נר ראשון ב"חיוך מתוק" עם סדנה להכנת סופגניות. בנר השני אירחנו את משאית המוסיקה שהקפידה את כולם בשירי חנוכה ושירי ארץ ישראל.

למחרת בנר שלישי, ביום שבת, חגגנו בעזרת הכוחות המקומיים הנפלאים שלנו את חג הקיבוץ במגוון תחנות לכל גיל ולכל נפש: תחנות יצירה לקטנים ולגדולים, חידות מעבר על הגשר, אתגר מעבר מים בצינורות, חידון גשרים, הצגה וטקס חומה ומגדל בהשתתפות הקהל. היום נחתם בטקס מרשים של חומה ומגדל וטקס חנוכת הגשר החדש. בהמשך השבוע קיימנו את מרוץ הלפיד המסורתי ותהלוכת המפיונים שהסתיים בטקס מרשים של כתובות אש באדיבות הנעורים והצוות שעמלו על המפקד.

הדלקנו נרות עם החצאיות, במשחוקיה החדשה עם סדנת למפיונים, בית בריאות ואוספים של דודו ורמי דגני, מועדון המדגרה עם מועדון +60, והספרייה המחודשת עם ילדי החינוך הבלתי פורמאלי.

סיימנו את השבוע בחידון "זה הסוד שלי" עם סודות מעניינים: דני מאירי שהיה נוכח בשריפת אלטלנה, דני גופר זקן המכסחים בתנועה הקיבוצית, הגר דגן הילדה הראשונה שנולדה בהרחבה ומיכל בז'רנו שהלכה לאיבוד במערה.

חתמנו את אירועי השנה במשחק שניצל-בורשט ענק על ניר דוד, שהפיקו וביצעו ברוב כשרון נעורי ז'-ט' והמדריכות.

הפאב החדש הושלם ואנחנו מחכים לסוף הסגר כדי לחנוך אותו ברוב פאר והדר.

בהזדמנות זו, שוב תודה גדולה לכל המתנדבים שתרמו מכישרונם לטובת הצלחת האירועים.

אנו נערכים לאירועי ט"ו בשבט הכוללים שתילה, טיול קיבוצי מלא בהפתעות והפנינג ענק מהתוצרת המקומית שלנו.

בתוכניות גם הקמת יער קהילתי, ערב לסיום הסגר, חנוכת בית תרבות, מגזינים קהילתיים וכמובן עם הפנים לפורים להצגה המסורתית.

אילון סלוס – רכז תרבות

חדשות מספסל החינוך

בחודשים האחרונים, כמו בעולם הגלובלי, גם כאן בחינוך המקומי, המשימה העיקרית שעמדה ועודנה ניצבת לפתחנו היא - הגדרת הצרכים ודיוק המענים, לכם הילדים וההורים, במציאות המתגרת את כולנו.

מתוך המבנה הארגוני הקיים, מצאנו עצמנו מאמנות את תהליכי הגמישות המחשבתית תוך למידה של מה שהופך ל"שגרה החדשה" אותה אנו חווים כעת. למדנו על מעגלי קשר ושיתופי פעולה חדשים שנוצרו מתוך המציאות בה ילדים ונוער נוכחים שעות רבות בבתים. נוצרו קשרים חדשים ומבורכים המאפשרים שיתופי פעולה בין מערכת החינוך בקיבוץ לבין גופים חיצוניים בינם המועצה, בתי הספר היסודי, החטיבה והתיכון. גילינו קהילה מקומית מגויסת ונרתמת אלו למען אלו, בפרויקטים התנדבותיים חוציי דורות: נוער מתנדב בהובלת מזון למי שנשארו ונשמרו בביתם, פרויקט "אי-מנוחה" עליו נרחיב בהמשך ועוד.

מתוך אתגרים אלו, עולה התחושה שאולי זוהי הזדמנות לחישוב מסלול מחודש ומותאם למציאות החדשה ולמימוש האפשרויות הטמונות בה. כמו בכל תהליך והתחדשות, הוא מביא עימו שינויים, ומאיתנו כקהילה נדרשת הסבלנות וההבנה לכך ע"מ שנוכל להתפתח.

נרגשות לשתף אתכן/ם במעט מהלך הרוח וההתחדשות אצלנו בצוות החינוך החברתי קהילתי, או בשמו המקוצר - חח"ק (קיצרנו למען לא יגמר לנו האוויר בסופו של התואר). נציין שלפני שלושה חודשים סיימה תאיר את תפקידה כמנהלת חינוך. זו הזדמנות להודות לה על שלוש שנות מסירות בהובלה ובניית מערכת יציבה ומכילה עבור ילדינו. נקדם בברכה והצלחה את אביגיל ליס חדד, שהצטרפה בימים אלו כמנהלת החח"ק. אביגיל, נשואה +1, בת שלוחות וכיום תושבת שלפים. בעלת תואר ראשון בהוראת מחול, כוריאוגרפיה והוראה. מגיעה אלינו לאחר שסיימה עבודתה בירושלים כמנהלת תחום פנאי וצעירים בגבעה הצרפתית. בעלת ניסיון בגיוס וניהול צוותים, ניהול תקציב שנתי ושיתוף קהילה.

אנו מודות לענת פונרו כפרי אשר התגייסה לתקופה שבין המנהלות ותפעלה ביתר שאת את מערכת החינוך: התגייסה וקפצה למים סוערים בין תקופת סגר אחת לאחרת, רכזה הצוותים, דחפה קדימה ופתחה דלת רחבה לשיתופי פעולה בין המתנדבים (פנסיונרים, הורים ונוער), מנהלי בתי הספר והמועצה. ענת ממשיכה איתנו כאחראית תחום פיתוח חינוך וקשרי קהילה. במסגרת תפקידה תסייע למנהלת בפיתוח המערכת; חיבורים עם הגורמים השונים ומסורות בקיבוץ.

עד כאן מספסל החינוך, מידי חודש נשוב לשתף ולעדכן אתכן/ם במחשבות ותוכניות להמשך.

מוזמנים להיות שותפים פעילים, להעיר ולהאיר איתנו את הדרך, לדיוק הצרכים והמענים של כולנו במרחב החינוכי קהילתי.

ההנהלה וצוות החינוך

פרידה מתאיר

בימים אלו, אנחנו נפרדים מתאיר. תאיר ניהלה את מערכת החינוך החברתי ("חינוך בלתי פורמאלי") בשלוש השנים האחרונות, במקצועיות ובשקידה. בתקופה האחרונה, גדל מספר הילדים במערכת וזו תוצאה מבורכת של עבודה והשקעה של הצוותים והמנהלת. מערכת החינוך החברתי, היא נשמת אפה של הקהילה וחלק בלתי נפרד מהקהילה והקיבוץ. ומכאן, חשיבותה הרבה וחשיבות ניהול התחום. ברצוני להודות לתאיר על פועלה ותרומתה ולאחל לה המון הצלחה בהמשך דרכה.

בשם המערכת וההנהלה, תודה גדולה!

שחם [נכתב בחודש נובמבר]

משולחנו של מנהל קהילה – סיכום שנת 2020

שנת 2020 הייתה שנה עמוסה. אפשר לומר, עמוסה מדי. לא הייתה כזו שנה בעבר, כך שלא ניתן להשוות שנה זו לשום שנה שקדמה לה. התמודדנו (ועוד מתמודדים) עם מגפה עולמית וכך גם לגבי נושא האסי. וכל זאת, לצד ניהול הדברים השוטפים - השקעות משמעותיות מאוד בהיקפן ונושאים רבי חשיבות נוספים, שלא עצרו "לכבוד" האירועים המיוחדים (שכבר הפכו לסוג של "שגרה מיוחדת" – סוג של אנומליה).

רוב הדברים השוטפים וההשקעות, כאילו "הסתתרו" מאחרי האירועים שפקדו ועוד פוקדים אותנו. חשוב לציין שחלק גדול מהדברים שבוצעו בשנת 2020, היו דברים שאילולי הקורונה ואירועי האסי, היו נראים לנו כאירועים משמעותיים בפני עצמם. מסוג האירועים/פרויקטים שאינם על הפרק בכל שנה! נזכיר ברשימה רק כמה מהם בסוף – כדי שנציין שהיו...

עוד מוקדם לסכם את מגפת הקורונה ונושא האסי. וגם דובר עליהם רבות, כך שלא אכביר מילים בנושא. אבל, מתוך שני האירועים המתמשכים האלו, עולה נושא מרכזי שחשוב שנתייחס אליו בכובד ראש.

אני מתכוון לנושא החוסן הקהילתי. או ליכולת העמידה שלנו כקהילה, בכל מה שעובר עלינו בחודשים האחרונים ובהמשך הדרך. היכולת של הקהילה לשאת בעומס האירועים תלוי בכולנו. בכוחנו לתמוך, לעזור, לבנות ולהיבנות. ולא פחות מכך, כוחנו תלוי גם ביכולת לבקש ולקבל עזרה. זה לא קל! אני יודע זאת והייתי במקום כזה באופן אישי. אבל בלי זה, לא נהיה קהילה חזקה! בנוסף, יש כמובן את נושא היחסים בינינו לבין עצמנו. אני יודע שיש לחצים גדולים כתוצאה מהמצב. אבל, אסור לנו ולאף אחד מביננו, "לשבור את הכלים". אל לנו לנהוג באנשינו, כב"אויבים". גם אם לא מסכימים, גם כשיש חילוקי דעות – מותר וטוב שיש דעות שונות ומחלוקות. מותר להגיד כל דבר. אבל יש לכך דרך ואופן, כפי שמקובל במקומותינו.

ולכן, אני רואה בדברים האלו, חשיבות עליונה. אני קורא לכולנו – לתת, לכבד, לתמוך, לקבל ולעזור. כל אחד בדרכו. ואם צריך תמיכה, לפנות. לפנות למי ואיך שנוח לכל אחד. אבל לפנות ולדבר. אחרת, פשוט לא נדע....

תודה לכל נשות ואנשי הקהילה המופלאה הזו! הקהילה היא הנכס החשוב ביותר שיש לנו – מצווה עלינו לשמור עליו. ושנה אזרחית טובה לכל בית ניר דוד.

בשולי הדברים - זוכרים? נושאים שליוו אותנו במהלך 2020 (לצד נושא האסי והקורונה):

- קליטת 37 בתי אב לחברות מלאה.
- הקמת תשתיות לשכונת הכרם.
- הקמת הגשר החדש.
- שיפוץ ה"מדגרה".
- ניקוי ותכנון שיקום בית התרבות שנשרף.
- מבנה ארגוני חדש - בדרך.
- החלפת גגות.
- הקמת מערכות לייצור חשמל סולארי - בתהליך.

שחם מיטלר – מנהל קהילת ניר-דוד

חינוך בקהילה

ענת פונרו-כפרי – אי מנוחה גרסת 2020-2021

ממרום הסגר השלישי במספר, אירועי 2020 והסגר השני נראים היסטוריה. בכל זאת, מבקשות לעצור ולתאר את גלגולו של "אי מנוחה" וקצת ממה שהתרחש בקיבוץ בין הדשאים, בשבועיים האחרונים לסגר השני. מי מכם שהסתובב אי-אז, בין 14:00 ל- 16:00 במרכז הקיבוץ, יכול היה להבחין בתכונה של ילדים והורים, רצים, מסתובבים, ממלאים את הדשאים והמדרכות. ודאי תהיתם מה זה? והרי לכם, ה"אי המנוחה".

"אי מנוחה" הוא מושג נוסטלגי. בעבר הדיי רחוק של החינוך הקיבוצי, ילדי כיתות ג'-ו' שגדלו בלינה המשותפת, מדי שבוע ביום קבוע, במקום לנוח צהרים, התקבצו לקבוצות מעורבות גיל ויצאו עצמאית לשטחי החקלאות ועד מרגלות הגלבוע להקים מחנה משלהם. לימים הרדיוס התכנס לגדר המשק, אך המטרה נשארה זהה. ה"אי" נבנה מגרוטאות, קרשים וכל מה שבא ליד. כך יצרו להם הילדים עולם קטן משלהם ובו בילו למשך מספר שעות.

כך היה פעם, והיום... מאז הקשחת תנאי הסגר בערב יום כיפור, מערכת החינוך החברתי קהילתי נסגרה בהתאם להוראות המדינה וחל איסור על הפעלת מערכות חינוך. מאז, ילדי א'-ו' בבתיהם ללא מסגרת, ללא מפגש חברתי מסודר, בטוח ומפוקח. התוצאה היא שעות מסך מרובות, לעיתים בידוד חברתי, והתמודדויות מורכבות בבתיים.

מתוך תחושת הצורך הברור והדחוף, התכנסנו מספר מתנדבות לחשוב על פתרון שייתן מענה לצורך של הילדים ואולי להקל קצת על העומס של ההורים. גם בקיבוצים נוספים בעמק סביבנו צצו יוזמות הוריות שהיו השראה עבורנו. וכך, לאחר ישיבות ומחשבות, יצאנו לדרך, מתנדבים רבים וביניהם פנסיונרים, הורים ובני נוער מופלאים שהתנדבו ונרתמו גם הם להפעיל ולהעביר אוסף תכנים מגוון ועשיר.

צילום בפלאפונים, יצירה בפימו, רכיבת שטח, היסטוריה, זמן סיפור בספריה המקומית, הצצה לתרבויות ולמדינות בעולם, אפייה, חקר הטבע ועוד... התגובות דיברו בעד עצמן... ילדים שמחים, מתנדבים שמספרים שנהנים ומתמלאים תחושת עשייה ומשמעות, הורים שמתרגשים לראות את החיבורים עם הנוער ועם הפנסיונרים.

"אי המנוחה" הוא בדיוק זה. יצירה מקומית, התנדבותית משלבי התכנון ועד הביצוע, שנוצרה על ידינו מתוך ההבנה וויתור על הציפיה "שמשהו" יעשה. התרגשנו לפגוש את רוח ההתנדבות מכל שכבות הגיל. התרגשנו מההתמסרות והרצינות של מעבירי הפעילויות, מכמות הילדים המרשימה שמגיעים לפעילות ומהשמחה של כולם ביוזמה. זו הזדמנות להוקיר ולומר תודה לכל המתנדבים והמתנדבות, מכל שכבות הגיל שעסקו ותרמו למימוש כל הטוב הזה.

עוד הודיה גדולה יש לנו לפנסיונריות נוספות שהתנדבו לסייע במשימות הלימודיות בתוך פעילות בתי הילדים שנפתחו בימים בהם בית הספר טרם נפתח.

עם פתיחת הסגר, חזרו הילדים למסגרות והורים החלו לשוב למקומות העבודה. אנו, עם הפנים קדימה להמשיך את מה שנרקם כאן והפעם בשותפות עם צוות המדריכות והמדריכים של כיתות א'-ו', ששבו לעבוד אחרי תקופת חל"ת ממושכת ונרתמו למשימה הקהילתית. פעילות חודש נובמבר /דצמבר ב"אי מנוחה" התמקדה בחג הקיבוץ והתאפיינה במפגשים, "סיפורי ראשונים" ואפילו קינחנו בדייסת סולת מתוקה.

... ואם הספקתם לראות כמה ספסלים חדשים המתמקמים ונצבעים בימים אלו ממש באזור יום הילד, אלו תוכננו והופקו ע"י רוני בקל כערכה שהורכבה בעזרת ההורים והילדים כמתנה לכבוד החג וכמחווה לקהילה שנרתמה והיותה את הלב הפועם שאיפשר לכל זה לקרות. היד עוד נטויה ומבנה יום הילד ממשיך אט אט להיצבע וספסלים נוספים ייבנו בהיפתח הסגר הנוכחי. מזמינות את כל מי שליבן/ם חפץ לקחת חלק בפעילות ייחודית זו – ליצור עמנו קשר.

צוות היוזמה:

אפרת רב טל, ענת פונרו-כפרי, ברכה רפמן, נטעלי גונן, זיו עדי, אלה מורגן, טל שיפוני, מליסה גופר ומאיה ארטל.

חינוך וקהילה בתמונות

טבע ונוף; עיניים לשמים, לצמחה ולמים

מדור חדש; אביא בו דרישות שלום מהנעשה בסביבה הצומחת והפורחת [תרתי משמע] שלנו. מוזמנים להאיר את עיני במראות / תופעות מעולם החי והצומח, מהנוף הטבעי ומהנוף התרבותי.

בדגה עלי גל

בשבועות האחרונים צדה עיני דגי ענק המשייטים סביב הגשרים, כולל המעברה. הגדולים שבהם, שחורים וארוכים באופן מעורר התפעלות או פלצות. הלכתי ליואב להב, לקבל הסברים:

השחורים הגדולים הם מזן קרפיון שחור. מקורם במזרח אירופה והם הובאו לכל מאגרי המדגה בארץ בתור "מדבירים ביולוגים". הם אוכלים חלזונות, הידועים כמעבירי מחלות-דגים. לאסי הגיעו בסוף שנות ה-90 בתור דגים במשקל בינוני, וגדלו כאן לממדים עצומים, אם כי לא חריגים לזן הזה. הם כבר בני 20!! משקל כל דג נאמד ב-20 ק"ג. הם אינם מתרבים, כי את פעולת ההשרצה הם מקיימים רק במים מלוחים (או בשפכי נחלים המגיעים אל הים). באסי טוב להם כי יש הרבה חלזונות, אבל הם התרגלו ליהנות מהלחם ושאריות נוספות.

דג גדול מידות נוסף המשייט אף הוא, הוא המוסר. צבעו כסוף-ירקרק. כמו קודמו, גם הוא דג ים שאינו יכול להתרבות במים מתוקים. בניגוד לקודמו, הוא דג טורף; בולע דגים קטנים ממנו. הוא נוהג לשוט סביב להקות דגים ולזנב בהם.

דג נוסף הוא הקוי – דג יפני מזן קרפיון שפותח לצרכי נוי. ניתן למוצאו בצבעים שונים. אצלנו נראים דגים לבנים גדולים עם כתמי זהב. כל הדגים הגיעו לאסי דרך המדגה.

השפמנונים, המוכרים לנו שנים רבות, הם זן קדום, חכם וסתגלן. הם דגים טורפי כל (לא בעזרת שיניים, אלא בבליעה). אינם אוהבים לשחות באמצע האפיק, וכשאינם מחפשים מזון הם מניחים עצמם על משטחי אבן ונחים (בניגוד לדגים אחרים הישנים / נחים במים ללא משענת). השפמנון חוסך באנרגיה ומניח עצמו על אבנים, לכן ניתן לראות אותם "מונחים" לאורך הגדות המבוטנות של האסי.

באסי חיים גם אמנונים מסוגים שונים. ליד המדרגות היורדות למים ניתן לפגוש בלהקות של אמנון ננסי בצבע כחול מרהיב. הם אוהבים להסתתר בין סלעים, וניזונים מהאצות שנדבקות לדפנות.

אז נחזור "לגדולים", האימתנים. מי שלא ראה את הקרפיון השחור, שלא יוותר. מהגשר הכתום הם נראים כצוללות, ואכן קיבלו את הכינוי "צוללות רוסיות" (זכויות יוצרים ליואב ארטל). אף אחד מהגדולים אינו מסוכן לאדם. הם תמיד יברחו כששחיינים יתקרבו אליהם.

יואב מזהה אצלם "עקת קייטנים". הם התרגלו לכמות הלחם הרבה שמאכילים אותם אורחי הצימרים, לכן הם מתקבצים באיזור הגשרים. עכשיו הם סובלים מהסגר. דייגים מאוד מתעניינים בגדולים ורואים בהם אתגר מקצועי, אבל הדגים גדולים מדי בשביל להיתפס בחכה, וגם למדו להתחמק ממנה. עובדה, 20 שנה והם עדיין בינינו.

מה נאחל לעצומים האלה? אין לי מושג.

העגורים

מי לא הרים עיניים בשבועות האחרונים לקול צרחות העגורים? שחלפו מעלינו במבנה חץ או שרשרת ארוכה. קובי מירום מוסיף:

הם "פליטי" הקבוצה שחורפת כאן בעמק החולה. בגלל שהפחיתו שם את המזון, הם מחפשים מקורות מזון נוספים. אצלנו חנו בשדה תירס קצור, חנייה זמנית כי בימים האחרונים כבר אינם. בדרך כלל עגורים אינם מתעכבים אצלנו, אז זכינו.

מה נאחל לעופות המיוחדים הללו? דרך צלחה, כמובן.

חורף

סיפור שכתב אור יפה זיכרו לברכה [בנם של דליה ודני יפה]

אני נזכר בשבת בבוקר. הולך מ"הבית" (בית ילדים) ל"חדר" (בית ההורים), השמים כחולים, מנומרים בעננים לבנים, כבדים כמו ציור, שטוחים ודלוחים בתחתית, חופפים את קו הרכס של הגלבוץ מצד אחד ואת קו הגבעות הירוקות של שדה נחום בצד השני. והכל מציף אליך; שיחים ועצים מוריקים ונוצצים (חרוזי!) והשמש מלטפת בקרניה החמימות את המדרכות זרועות השלוליות. השעה שמונה בבוקר, הקיבוץ מתעורר לאט, מכיוון משק הילדים עולים קרקורי התרנגולות ופעיות הטלאים. מאחד החדרים רדיו ישן משמיע שירים של שבת בבוקר (הזיכרון של צלילי שבת הם כל כך חזקים שחבל לי לעמעם אותם בכתב). ריח של רטיבות – לא אותו ריח של גשם ראשון, אלא ריח של דשא רטוב ובוץ ואורנים.

האסי נוצץ כולו, זורם לו בשלווה במרכז הקבוץ, ומשתי גדותיו משתפלים דשאים ירוקים וגולשים למים. פעם זה היה אסי אמיתי, נהר נפלא ורחב, מלא יצורים מוזרים וסודות, תעלומה לילד בן שמונה הצועד על הגשר המעברה הישן שעוד הייתה קיימת אז, חורקת תחת רגליו.

אני לבוש מעיל דובון כחול, נועל מגפיים וקצות מכנסי הטרנינג שלי מהודקים בתוך גרבי. לאט-לאט מתחיל להיות לי חם. אני גורר את רגלי בתוך השלולית הגדולה ליד החדר של קלמן, רוכב אופניים אימנתי עובר לידי ומעיר אחריי שובל של גלים בתוך השלולית. לפתע נשמע משק כנפיים ואני מביט למעלה: להק אדיר של יונים מתרומם בקול רשרוש מעץ האקליפטוס הגדול ליד הגשר ועף לו במעגלים מעץ לעץ, כשבכל אחד מן העצים נפרד מכמה יונים, עד שבסוף אחרי שלושה סיבובים אולי, נשארו רק יונים בודדות.

לבסוף, רק יונה אחת עפה לכיווני, עוברת מעל לראשי, ולקחת אותי איתה למטס מעל שדות ירוקים, גגות אדומים ועצי דקל שמוטי כפיים. אנשים בעבודת יומם מעבדים את האדמה. פלחניק מביט בדאגה אל השמים הנקיים במערב וחושב על המשקעים השנתיים ועל הבית.

בסוף היונה נוחתת חזרה על עץ האקליפטוס הגדול על יד הגשר הישן (הכתום).

ואני שוב בשיעור לשון – בחיפה.

מדליה יפה:

בימים אלו התחלתי במבצע העברת כל כתביו, הגיגיו ויצירותיו האחרות של אור, לארכיון. מצאתי קטע חמוד שכתב לאחת מחברותיו לפי בקשתה: "הפעם תכתוב משהו שמח". זהו הסיפור חורף שהובא כאן.

לכן גם אבקש מכל מי שיש בידו משהו משל אור בכתוב, בחפץ כל שהוא או בזיכרון מיוחד, לשלוח אלי ואוסיף למאגר שיהיה מלא.

תודה מאוד.

פטריות

נזכרה, ליקטה ושוררה – יוני צין

ואימא זורחת מאושר וטועמת כזית,
(כי צריך להספיק ליושבי הבית),
ואנחנו – חמדוללה – משפחה גדולה!

בלוטות הטעם - מזריקות זיכרונות מפעם

לא לטעות, זה לא רק אנחנו;
הרבה משפחות יצאו בשבת לחגוג בזאת:
מוזר, ארזי, כמובן אשכנזי, צינברג, ליפסון,
יעקובי ועוד
ההבדל – העדפת נרתיקן או אורניות.
זאת ועוד – פטריות או לא להיות –
צריך להיזהר מאוד!!!

פטריות נעורים לא פטריית הזיות

סיר גדול של פטריות, וסביבו חולצות כחולות
בדרך כלל נחרך, כי הטבחיית, לא אחת!
כל אחד דוחף פה יד!
יש שלא ממש אוכלים, חוששים, לא רגילים,
מה איכפת?! לידי יושבת בת, או בן!
כן-כן, פטריות – זה הכי חוויות.

ילדי הקטנים אהבו מאוד
לקבל דלי קטן ביד או קופסה,
לחדד את העיניים, להניף את הרגליים
(בעיקר עם מגפיים),
ולצאת למחוזות, שם צומחות הפטריות.
הנה מתגלה אחת, ומיד מושטת יד,
והפטריות ממלאות את קופסת הזיכרונות.

ואני המבשלת אז וגם היום.
והסיר מבעבע ומסתבר,
שהחשק הזה עם הגיל לא עובר,
וככה סתם פתאום עולות בי מחשבות;
אולי אכתוב סיפור

על בית הפטריות.

שני אנשים לא ממש צעירים
בצעדים לא מאוד מהירים
יצאו מהמטע בעיניים זורחות
ובידיים מלאות פטריות!
יש גדולות ויש קטנות,
יש פתוחות וגם סגורות,
פצפונות שרק בוקעות,
וכולן טיפה דביקות.
פטריות יפות וגם פחות,
פטריות גבוהות, או לקרקע צמודות
גדולות מאוד וקטנטנות.

פטריות מעלות זיכרונות

ריח שדות ירוקים, בצד השבילים,
טיפות שקופות על עלעלים.
רק כובען הלבן - מכריז על הימצאותן.
ריח טחב של חורש ויער
(אבל צריך לנסוע, לעלות לגלבוע).
ריח טיון וקנה בבריכות, הכי כייף זה לגלות!
דליים מלאים היו משם יוצאים.

פטריות מלקטות זיכרונות

אני עם אבא יד ביד מביאים את האוצר,
ואימא – ממונה על כל השאר.
אימא מבשלת, וכמו בנס חנוכה
או ה"אחים גרים",
מקומץ קטן – סיר ענק מוכן.
היא מבשלת, על הסיר מסתכלת,
מה אפשר להוסיף, להכניס לתבשיל
חוץ מאת הנשמה – קודם כל תפוחי אדמה!
ובצל, והרבה כמובן, ואולי עגבנייה ואולי ביצה,
ולחם שחור או לבן פרוס
שתיכף יהיה כולו עמוס.
"הצליח לך", הבנים אומרים, "כמות יפה"
וזוללים.

תכנים

ספי פרי – שיקום בית התרבות [נכתב בנובמבר 2020]

מזה חודשים, בית התרבות מוקף בגדרות, ויש הפסקה בין גמר פעולות הפירוק, לאחר השריפה, ובין תחילת עבודות השיקום.

יש לכך מספר סיבות:

באזור המרתף והבמה גרמה האש נזקים למבנה. זה מחייב חיזוקים קונסטרוקטיביים לתקרת המרתף. התכנון צריך להתחשב בגובה הנמוך שם ממילא, והדבר מהווה אתגר איך לחזק את התקרה מבלי להנמיך עוד את הגובה.

בנוסף לכך, חלקים נוספים נבחנו קונסטרוקטיבית, בהתאם לדרישות התקן של ימינו, ונמצאו לא מספיק יציבים או תואמים לדרישות דהיום, ולכן נדרשים פתרונות שונים של חיזוקים וייצובים.

עוד בעניין התקנים ובנוסף למה שצוין מעלה, נדרשות התאמות לתקן בתחומים שונים (שלא נלקחו בחשבון בשעתו כשבנו את בית התרבות) כגון, נגישות, בטיחות אש, אקוסטיקה ועוד. התכנון והתיאומים הנ"ל מחייבים שיתוף פעולה של יועצים שונים כגון קונסטרוקציה, בטיחות, חשמל, אקוסטיקה, תקשורת, כיבוי אש, מיזוג אויר, במה ואביזרים, ואת כולם משלב האדריכל לתכנית מורכבת.

לאחר תיאום כל התוכניות ייצא כתב כמויות מרכז ונצא למכרז לבחירת הקבלנים והספקים. כעת אנו נמצאים בסוף שלב תיאום התוכניות הסופיות ומרכזים את כל החומר למכרזים.

שלב זה הוא קריטי וחשוב, מתבצע בקפידה ולוקח זמן. תוצאותיו המיידיות של שלב זה לא נראות בשטח, אך הן יבואו לידי ביטוי בשלב הביצוע ויצמצמו בעיות בהמשך.

נדרשת עוד סבלנות, זה ייקח עוד קצת זמן אבל אנחנו עושים הכול כדי לצאת לדרך בצורה טובה ויעילה.

בתודה, צוות השיקום.

עבודה של רחל ארטל

המדגרה המשופצת

שרה גונן – "כל חלום הוא אמת אם רוצים מאוד-מאוד"

כבר מספר שנים אנחנו חולמות, צוות 60+, להפוך את המדגרה לארמון רב תפארת. עד שבאו לעזרתנו אנשים רבים וטובים, וביניהם עדי מידה וכן שלם, שהתגייסו לביצוע החלום: גג עם רעפים אדומים וחלונות ויטרינה המשקיפים על האסי. אנחנו מאתגרות את כל בעלי המקצוע: איך מגשימים חלום יפה וגם לא עוברים על התקציב....

חן מתחיל לחפש קבלן שמוכן לעבוד איתנו ועם החלומות שלנו, והתקציב. ירון מכפר תבור נרתם למשימה. מתחילים במרץ לבנות גג לתפארת, אבל.... ווי לי ווי, נגמר התקציב... מה עושים?

אך אנחנו ממשיכות עם החלום, נחושות ולא מוותרות; יש חלום ויש תוכנית. אנחנו מתעקשות שצריך לסיים על פי התוכנית.

הופיעה הקורונה והשביתה הכול. אז מה עושים? עוד ישיבה ועוד ויכוח. לבסוף נמצא התקציב להשלמת התוכנית, והעבודה התחדשה במרץ.

בסיומה התגשמו חלומותינו והוקם פה ארמון רב תפארת, בית יפה ומהודר, ביתי וחם, ועל כך המון תודות לכל העוסקים במלאכה.

- ראשית תודה לעדי מידה על התכנון והעיצוב.
- תודה לך דליה יקרה על עיצוב פנים. תודה לך אפרתי שביחד עם דליה בחרתן והתאמתן את הצבעים בפנים.
- תודה לעומרי מסקין ותומר מורגן שטיפלו בחשמל, בתאורה ובמיזוג.
- תודה לתמיר כרמי וברק שעזרו לנו בהובלות ותיקונים.
- תודה גדולה לרוני בקל ששיפץ ותיקן ותלה, והכל עם כל הלב.
- תודה לכל הנהלת הקהילה; לשחם ושלמה גלזר, לוועדת תכנון וספי בראשה, שהלכו איתנו ואפשרו לנו להגשים את החלום שכל הציבור יינה ממנו.
- תודה לכל התורמים שבזכותם סיימנו את כל שיפוץ הרהיטים וסידור היפה של ארמון המדגרה.

חשוב לנו לומר לכולם: אנחנו, קהילת ה-60+, קהילה חזקה שדואגת לחברה, לבריאותם ושומרת על זכויותיהם. חשוב תודה לכל המפרגנים, התומכים והמעודדים להמשך דרכנו. מזמינה את כולכם ליהנות ממועדון המדגרה כי הוא מיועד לכל הקהילה בבית ניר דוד.

[הוקרא בערב ראש השנה בפתחת המועדון המשופץ]

המדגרה המשופצת, 2020

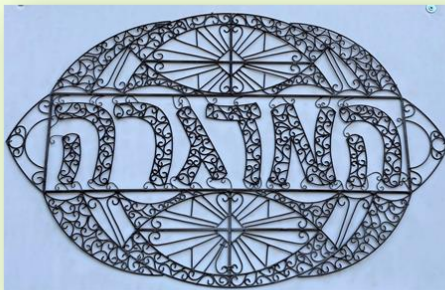
המדגרה המשופצת שהופכת למכון פיזיותרפייה [ארכיון ניר-דוד]

מספר מילים על הנוהלים להזמנת המדגרה

אחראית הבית היא רחל ארטל.

הזמנות המדגרה לאירוע משפחתי או מפגשים שונים נעשות אצל שרה גונן.

חשוב לנו שתקבלו את המועדון נקי ומסודר וכך גם תשאירוהו בסיום, נקי ומסודר לבאים אחריכם.

עבודה של רחל ארטל

מאיר גלמן – בסתר המדגרה

[שברי זיכרונות בחילוף העונות]

בצל אקליפטוס ותמר
סמוך לגדת הנהר
הוקם מבנה לביצים
כאן ליד העצים.

שקלה פה כל ביצה יפה בהיר
באינקובטור שלט אליהו שפיר
שבימיו, אנו השומרים, בני חייל
גלגלנו ביצים עם רדת הליל.

והמכון המהולל של אמירה שלנו
בו תיקנה רגל ושיפרה את הגב
ייזכר כמוסד שאליו כה נזקקנו
כמה חבל שאין כמוהו עכשיו.

הבית שינה ייעודו מאז ארבעים ושתיים
משמש אכסניה למפגשי גיל הביניים
ואנו בני 70, 80 ועוד; כמעט קשישים
נקבל בברכה את העוברים גיל שישים.

לא אכתוב הפעם על מי מריבה
נתברך היום ביותר אהבה
כאן, בבית, בתוך הקיבוץ
ונייחל לטוב גם שם בחוץ.

[נכתב והוקרא לרגל חנוכת הבית
המשופץ, נובמבר 2020]

אליהו שפיר וחילק גולדוונדר
[ארכיון ניר-דוד]

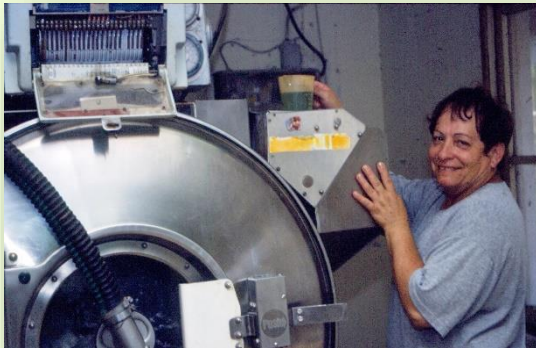
יפה בהיר
[ארכיון ניר-דוד]

אנשים

לאחרונה סיימה רעיה מוזר את עבודה במכבסה, לאחר עשרות שנים.
תודה על שירות נאמן.

[ארכיון ניר-דוד]

ט"ז/טבת/תשפ"א 31.12.2020

לרעיה בתודה – כתבה יוני צין

תודה רעיה.

לפעמים אין חיוך והעיניים עייפות
אך אצלך העבודה מעל הכול עומדת
אפילו אם את בעצמך קצת רועדת.
אחד צריך, אחת רוצה, אחד מוכרח
- היינו הך -
הכול יכנס למכונה ויורתח,
בלי לבקש טובות, הנחות, ובימינו תוספות...

אישה אחת בידיים חשופות

תודה רעיה.

אני מצדיעה לך בכבוד.

אישה אחת בחולצה קצרה וידיים חשופות,
בממלכה רועשת וגם שקטה מאוד.
ביד רמה שולטת ובוחשת במכונות
ומכבסת בצניעות מאות אלפי סודות.
שנים על שנים.

תודה.

בלילה לבדך עם בגדי העבודה,
השמלות, המפות, השקיות, הכתמים
ובגדי הקטנטנים עם ריח לא נעים...
במסירות, בחריצות, למען הציבור!

כך שנים על שנים.

ממעטת בדיבור.

באתי לא פעם בזמן הלא מתאים
והבאתי שקיות עם "בגדי חלוצים".
אמרת: "לא יודעת", "אולי", "אי אפשר"
אבל למחרת
הכול הריח טוב, מקופל ומסודר.

לרעיה – מאורה שפר

במשך שנים רבות (מי סופר), רעיה שירתה אותנו בנאמנות, במקצועיות, ובמסירות אין קץ.
תמיד באוזן קשבת ובסבר פנים. ידעת; יש פה כתובת.
אף פעם לא השיבה את פניך ריקם.
אך כנראה דברים טובים דינם להיגמר, אם תרצה או לא. וכך התבשרנו
לאחרונה שרעייה סיימה את עבודתה.
אני אישית ממש מצטערת – וגם אמרתי לה זאת – אם כי חשבתי לא פעם, איך
הצליחה להתמיד כל-כך הרבה שנים בעבודה כה קשה.
אז תודה לך רעיה מקרב לב, והרבה בריאות.

באותה צניעות בה עבדה במכבסה, הוציאה רעיה ספר שירים, ושוב – מי ידע
על כישרון כזה שנובט לו לאיטו במשך שנים ארוכות.
קראתי את שיריה, המשקפים תחומים רבים בחייה – חיינו, והתפעלתי
מהכישרון והדיוק.

רעיה, "מסירה את הכובע" בפניך, המשיכי בדרכך המבורכת שנים רבות.

החודש נפטר עזרי [עֶזְרִיאֵל עֵדָאקִי], מי שהיה בן-זוגה של רעיה שנים רבות.

רעיה נפרדה ממנו בהלוויה:

עזרי !

הכרתי אותך במסגרת חיפושיי ל"פרק ב". הכי פשוט שאפשר. נפגשנו אחרי שיחות היכרות בטלפון. בתחילה בסופי שבוע ואחר כך יותר ברצינות. היית טיפוס שקט ואמיתי, אמרת מי אתה ומה רצונותיך. זה התאים לי, ומשם המשכנו כ-20 שנה ביחד. באת לקיבוץ, אהבת את הנוף ואת פשטות החיים. כולם הכירו את כולם. אהבו אותך ואתה אותם. עזרת לי בעבודת המכבסה וזה התאים לשנינו.

נולדת בארץ ויחד עם זאת שמרת על התימני שבך; המאכלים, המנהגים ובית הכנסת. הייתם משפחתיים עם הרבה חום של משפחה, כך התקבלתי למשפחתכם. כל מי שעבר, מיד הפך לאורח, התכבד באירוח ובחום המשפחתי.

אחרי כמה שנים עברת לגור בקיבוץ איתי ביחד כ-6 שנים, עד שנזקי הזמן הופיעו והיה לך קשה. אחותך שדאגה לך מאוד, העבירה אותך לשוהם בפרדס חנה, בניגוד לתכנית שתישאר איתי עד הסוף. לא הצלחתי. שם תפסה אותך דלקת ריאות וממנה לא החלמת.

אולי תגיע לפרק ג? זאת לא אדע ולא אבין.

תישאר אצלי בזיכרון כתקופה יפה בחיי. אזכור אותך תמיד.

רעיה.

ברכות לילידי וילידות חודש ינואר

בת 20

למאי שלי המקסימה, שיחד עם השנה החדשה צועדת לעשור מעניין, מרתק ומסקרן! איפה שאת נמצאת - יש שמחה וצחוק. המשיכי כך להיות מיוחדת; במרץ ושמחת חיים, טפחי את כישרונותייך ופרסי כנפיים. שפע ברכות חמות לעתיד - בריאות, מלא אושר, הצלחה ושמחה תמיד. אוהבת-אוהבת סבתא **תלמה** [סגל]

בת 80

לגיטה - אמא/סבתא שלנו, מאחלים לך הרבה רגעים של שמחה, חיבוקים והמון אהבה, מכל משפחת **ברייר** המורחבת

מלס סזכ

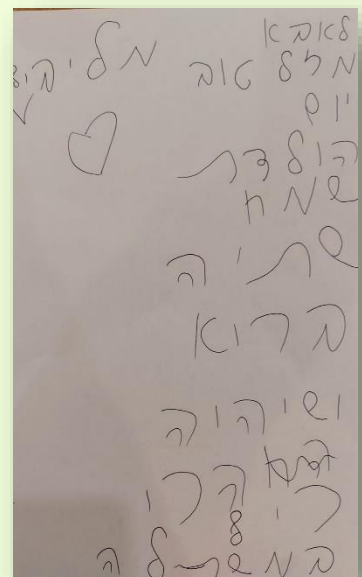
בן 70

לאפרים, מפה לשם כבר סבא, ושמגיעים למעמד כה מכובד, צריך להגיד שאתה אבא מיוחד, תמיד מעניק מכל הלב והנשמה, עם חיוך שמייחד רק אותך. תמשיך להיות אדם אהוב, מיוחד, והרבה יותר מנחמד; לעוד הרבה שנים בדיוק כאלה, כי אם הגעת עד לכאן, כנראה שיצאת מקצוען. אוהבים, כל משפחת **רבינוביץ** המורחבת

בן 50

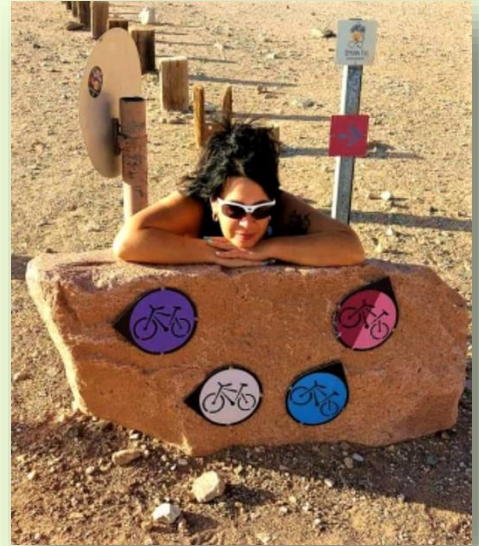
למרון דניאלי מליבי

בנות 50 הן מוכרחות לרקוד

ללימור, מאחלים לך שהשנים הבאות יהיו עוד יותר מאושרות ונפלאות, עם המון שבתות של רכיבה מענגת וחנות יד שנייה פעילה ומשגשגת, שלא תפסיקי להתרגש ולהתפעל ושתעשי את שביל ישראל. ששלמה ארצי יבוא לפאב הפינה ותעופי על החיים בריקוד ומנגינה. **מהחברות.**

ליסיקה היקרה, נציגת שבדיה באירוויזיון של משפחת **להב** על שלוחותיה בעולם: כולנו מאחלים באהבה רבה שהשנים הבאות, הקרובות והרחוקות יהיו לגמרי דוזפווה (12/12) וכל כך הרבה יותר. **מהמשפחה.**

לאוסי [הרצוג]

לאימא, אני מאחלת לך המון מזל טוב. את האישה הכי חזקה שאני מכירה ואת הגיבורה שלי. אני מאחלת לך שתמשיכי לעשות מה שאת אוהבת. ותמשיכי להתפתח וללמוד דברים חדשים. **ממאיה.**

אימוש, את האימא הכי טובה שיש. לא יכולתי לבקש טובה ממך. כשאת פה הכול יפה. שתזכי להרבה אושר ועושר וכל החיים תחייכי. **מרומי.**

מזל טוב למשפחת ארזי!
לסבים ממי וחנה, ולהורים תומר ואור.
בתאריך 11/12/2020 נולד מעיין המתוק.

מזל טוב למשפחות קוצר ושפירא!
לסבים ציון ואתי, ולהורים עיינה ואסף.
בתאריך 13/12/2020 נולדה אורי שפירא
המתוקה.

נוטרה לפני 84 שנים; בני קיבוץ אברכים את תל-עמל

מנעמה פק-מעוז [קבוצת רקפת, בתה של טובה ברשי, ממייסדי הקיבוץ
ושל אריה פק]

ברכה לחג ה-84 של תל-עמל (ניר דוד)

הם עומדים במעגל מסביב למדורה. אולי זה טקס בתנועה, עם החולצה הכחולה והשרוך
הלבן, ואולי זהו טקס חגיגי אחר.

כולם כאן: אימא ואח ואחות, גננות, מחנכות ומטפלות, בנות ובני כיתה, חברים לדרך.
מייסדים, ואלו שהצטרפו למייסדים לדורותיהם, תינוקות, ילדים ובני נוער שצמחו והיו
לאנשים. גוף אחד, פועם בקצב אחיד, לפרק זמן קצוב. היו שבאו והלכו. היו שנשארו
לתמיד.

הם עומדים שם מסביב, בעיניים בורקות, בידיים שלובות, בברית של חלום ואמונה בדרך.
אני כבר לא איתם, וחלקם הגדול כבר לא איתנו, אבל הם יוותרו לעד – מדורת התמיד
של זיכרון הילדות והנעורים שלי.

יום חג הוא לכם אנשי עמל, תבורכי, תבורכי תל-עמל.

מאביטל לוז [קבוצת גפן, בתם של מנקה ואורי לוז, מייסדי הקיבוץ]

רוכבת עם האופניים בשבת ביום קיץ לוהט. נוסעת להביא סודה
מחדר האוכל. מגינים על האבן שבאסי וקופצים ראש למים.
גיוס באשכוליות, או עישוב בסלק סוכר ביום חורפי בוצי,
בציר, מוקדם בבוקר והחברות מהמתפרה אורזות את האשכולות.
האנשים הטובים האלה שנתנו את עצמם לרעיון הגדול ביום-יום
ובנו לנו בית. תודה.

איחולי הצלחה

הצטיינות יתרה:

גלי אזוראי, מ"פ של פלוגה מצטיינת:
הציונים הכי טובים בקליעה, בכושר גופני
ובכל המדדים שבוחנים בטירונות

הצטרפו לקיבוץ:

עמית (מימין) וגלעד (משמאל)
נולדו וגדלו בדרום אפריקה,
והחליטו לעשות עליה לארץ
ולהתגייס לצבא. בפברואר הגיעו
לאולפן בקיבוץ מעגן מיכאל,
ועבדו בקיבוץ
עד גיוסם לצה"ל השבוע.
אנו רוצים להודות לשחם ולמירי
שאפשרו את קליטתם בקיבוץ
כחיילים בודדים, ודאגו לכל פרט
בדרך!
משפחת אריאלי

טלכר חברנו סנפטרו חודש ינואר

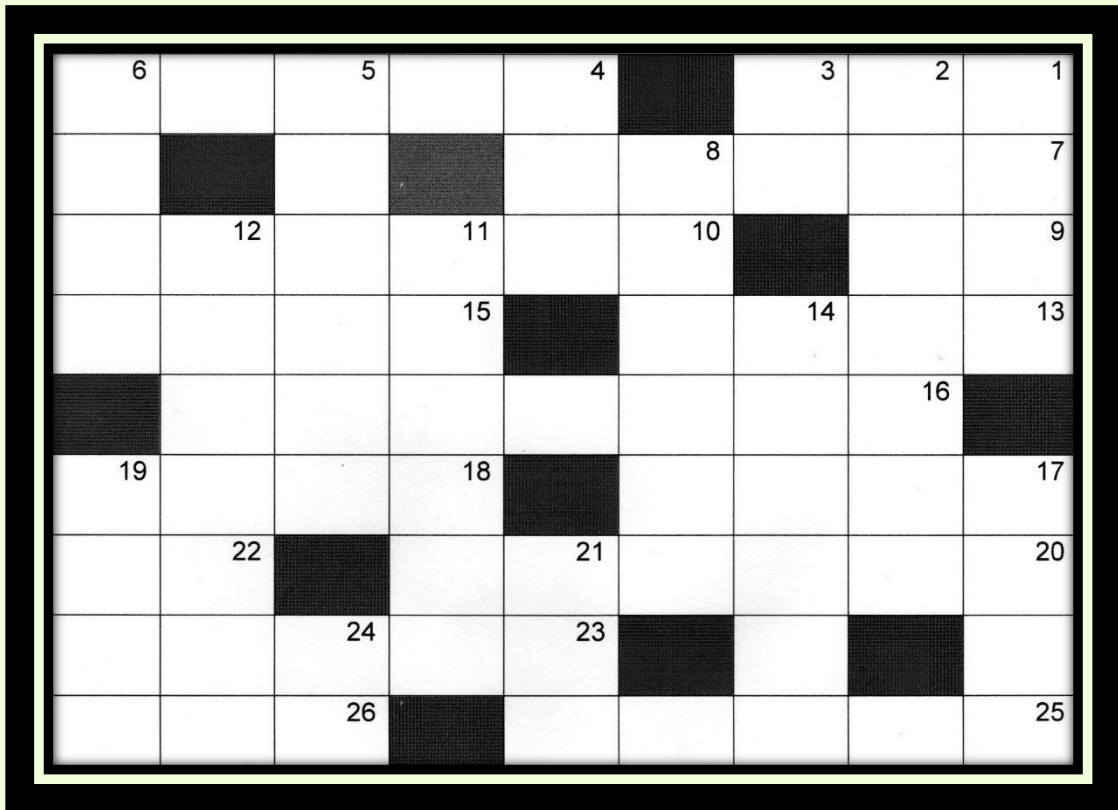

ה' בשבט תש"ח	16.1.1948	זאב לילה
ב' בטבת תש"ט	20.1.1949	משה פולונסקי
א' בשבט תשל"ג	4.1.1973	שנקה מוזר
י"ח בטבת תשמ"מ	7.1.1980	יהודה צימרמן
כ"ז בטבת תשמ"א	3.1.1981	אהרון שורר
כ"ז בטבת תשמ"ח	17.1.1988	עמי פרי
כ"ב בטבת תש"נ	9.1.1990	ביל שופרא
ה' בשבט תשנ"ד	17.1.1994	צילה גולומב
ט"ז בטבת תשנ"ו	7.1.1996	קלרה גרינפלד
ט"ז בטבת תשנ"ט	4.1.1999	צבי מזור
י"ד בשבט תש"ס	21.1.2000	ישראל פדרמן
י' בשבט תשס"ב	23.1.2002	צילה אונגר
כ"ג בטבת תשס"ה	4.1.2005	בונקה כרמי
ח' בשבט תשס"ה	18.1.2005	מיכל ארזי
כ"א בשבט תשס"ה	31.1.2005	אסתר נשר
ו' בשבט תשס"ט	30.1.2009	רוזה וינטרוב
ט"ו בשבט תשע"א	20.1.2011	שרה יוגב
י"ז בשבט תשע"א	22.1.2011	שמואל צסלר
כ"ב בשבט תשע"א	21.01.2011	הדסה בן אהרון
כ"ג בשבט תשע"א	28.1.2011	משה איזנברג
י' בטבת תשע"ה	01.01.2015	אושרי כהן
י"ז שבט תשע"ט	23.01.2019	אלי קול

תסבץ האינן תוצרת בית - הוריקן (אורי קטס)

מאונך

1. חשבה שאפס היא זכה ותמימה (4)
2. ודי מוטל בצורה משונה בהרים הסלעיים (7)
3. קפוא אך שב (3)
4. שדד וקיבל מכות (3)
5. קפור די משונה בעיצוב הזה (6)
6. עלי.... בזה קונים את האישה (4)
8. חי בין השפים אך רזים מאוד (6)
11. צלעתי אך שמתי וו לעצמותי (6)
12. תשא ביני אחרת את השכן (3-4)
14. בנו זול וזה משונה המאכל הזה (6)
17. אמבוש (4)
19. יש לי בהן אך הוא נתן להם לישון (4)
21. קיווה שהארגון יחזור (3)
24. ראו 22 מאונך

מאוזן

1. ממש לא עבה.... חריץ (3)
4. מתחיל פה ים של חלקים (5)
7. שוברט משתגע עם החמיצה הזו (5)
9. ראה למעלה? (2)
10. מאוד רוצה אותה בקיבוץ (2-4)
13. התחביב שלי (4)
15. דברו אליו... (4)
16. מו"פ וחברות זה שיגעון (7)
17. 1,609 מ' שלי ושל אביטל (4)
18. השור התפרע בפולין (4)
20. מוטי את הפצצה סידר אחרת (6)
- 22+24 מאונך ראשון בשר בין רב לסגן (4)
23. בחיי... ין מאוד נחוץ (5)
25. בבל, סודי בארץ זו (5)
26. יש פה כסף.... זין! (3)

חתימה

בין הקורונה לאסי סיכום שנת 2020 – שלמה גלזר

חמש שורות מהמנון הקיבוץ שכתב נתן אלתרמן לפני יותר מ-80 שנים, עמדו לנגד עיניי כמטאפורה במהלך השנה המאתגרת בה נפל בחלקי לכהן כיו"ר הקהילה:

עת חרַגְתָּ חֲמוּשָׁה וּמוֹנֶפֶת

לְעֵמֶד מוֹל הָרִים שְׁאָמְרוּ "אַל מָטֵר"

וְצָרִים שְׁהִגִּידוּ – "אַל נִפְשׁ".

ולסיום: תְּבַרְכֵי, תֵּל-עֶמֶל! [...]

בְּנֵעוּרִים לְמַגְדֵּל

אנסה לסכם בקצרה את מה שעבר עלינו כקהילה בשנה שחלפה, ולחלוק עם הציבור כמה תובנות.

הקורונה –

המגיפה המוזרה הזאת נחתה על כולנו משום מקום ושיבשה באחת את כל סדרי העולם. מעולם גלובאלי ופתוח, הכול נסגר באחת, ושגרת החיים השתבשה לחלוטין. מושגים של בידוד, ריחוק חברתי, אביזרים כמו מסכות הפכו לחלק מהשפה ושגרת החיים. מהר מאוד נאלצה הנהלת הקיבוץ להבין מה, איך, כמה ולמה – לתת תשובות במצב לא מוכר ברמת הפרט, החברה והמדינה, בתנאי אי ודאות כשהבילבול ואי הידיעה חוגגים, וההוראות משתנות חדשות לבקרים, לתת מענה ותשובות אירגוניות למצוקות. היה עלינו להתארגן במהירות להגן על האוכלוסייה המבוגרת, ולבנות מערכי תמיכה והתנדבות שיסייעו לכל מי שיצטרך זאת. נדמה לי כי עמדנו במשימה הזאת כהנהלה וכקהילה בהצלחה יוצאת דופן. הקמנו צוות חירום צח"י-קורונה, שהורכב מנציגי צוות צח"י, מערכת החינוך, הבריאות והנהלת הקיבוץ. הצוות התכנס לפי הצורך, לעיתים מידי יום. פעילות המערכות הציבוריות (כלבו, חדר אוכל, תרבות, חינוך, בית סיעודי ועוד) התאימו את עצמם, במטרה לתת את התשובה המיטבית לצרכי הציבור, בהתאם לשכבות הגיל והוראות המדינה. נעשו שגיאות, ולעיתים נפגעו אנשים, אבל נדמה לי שהלכנו והשתפרנו ככל שחלף הזמן, נצבר ניסיון, ונלמדו נקודות התורפה. בעת ששורות אלו נכתבות, המצב הוא של דבש ועוקץ – מצד אחד המגיפה משתוללת ושוברת שיאי תחלואה ומצד שני מבצע החיסונים צובר תאוצה ונותן תקווה. אצלנו בתקופת ביניים רגישה זו, נעשה מאמץ גדול לשמור על הכללים, לשמור על האוכלוסייה ולתת מענה למי שצריך, בתקווה כי הקיץ והחיסונים יחזירו בהדרגה את החיים למסלולם. בינתיים תשמרו על עצמכם ועל הבריאות.

המאבק על האסי –

בשנים האחרונות התמודדנו עם אתגרים סביב הנחל. כל זה, לא הכין איש מאיתנו למה שהתרחש השנה. זה החל במתקפה פרועה ושלוחת רסן ברשתות ובתקשורת, של הכפשות, השמצות, שקרים והוצאת דיבה על הקיבוץ, חבריו ועסקיו, בניסיון לערער את הגליטימיות שלנו כקהילה ועל זכויותינו במקום, לשבש את שגרת חיינו ולפגוע בכלכלת הקיבוץ. בעקבות האלימות המילולית הגיעה ההתפרעות לגדרות ולשערים: הפגנות, פריצות לקיבוץ, טיפוס על השערים, חסימתם לתנועה, חיתוך גדרות, הפרעות לשגרת החיים ביום ובלילה ומה לא. איש לא יכול היה לצפות לסגנון ולעוצמה של המתקפה, והיא תפסה אותנו לא מוכנים. המאבק על האסי, שהוא בעצם מאבק על הזכות והיכולת שלנו לקיים את חיינו בקיבוץ, הוא התנסות שאף קיבוץ לא עבר. לא היה ממי ללמוד או לחלוק מניסיונם של אחרים. למדנו על בשרנו תוך כדי תנועה. לקח זמן עד שהבנו את ממדי הפגיעה בשכבות האוכלוסייה השונות, ומהו המענה הנכון לכל אחת מהן. עשינו מטבע הדברים גם טעויות, הפקנו לקחים והשתפרנו ככל שהזמן חלף. למדנו להבדיל בין תפל לעיקר, הבנו איך להתמודד במדיה התקשורתית; נבנה אתר אינטרנט משובח למטרות הסברה, ולאט לאט השתנתה דעת הקהל בעדנו, בנינו צוותים, שיפרנו את התיאום, למדנו לדבר עם שאר גורמי החוץ. ופעלנו באופן שיטתי תוך סנכרון ושיווי משקל בין כל הגורמים.

היו ויכוחים קשים ומחלוקות על דרך ניהול המאבק. כמובילי המאבק היינו משוכנעים כי איפוק הוא כוח וכי אסור לנו להיגרר ולהגיב באלימות כלפי האלימות הקשה שהופעלה נגדנו ברשתות ובשערים. אני חושב שהצלחנו להטמיע גישה זאת בציבור ומשוכנע שהיא נכונה ומשרתת אותנו.

עוד מוקדם לסכם, מאבק מורכב ולא קצר עוד לפנינו, לא בכל דבר יש לנו שליטה, ועוד נכוננו לנו עליות ומורדות ושום דבר לא מובטח. כן אפשר לומר, כי מבחינות רבות מצבנו טוב משהיה.

ברמה האישית –

מבלי כל תכנון מוקדם, מצאתי את עצמי כיו"ר הקהילה, בשנה סוערת זאת. קל זה לא היה. מהר מאוד מצאתי את עצמי עוסק במשבר האסי 15 – 16 שעות ביום, 7 ימים בשבוע. כל יום צצו בעיות חדשות ונושאים המחייבים טיפול ולעיתים באופן מיידי.

לא מעט תובנות התגבשו אצלי במהלך התקופה המורכבת והסוערת הזאת, ואמנה את העיקריות:

- ❖ קשה מאוד לנהל מאבק מורכב שיש לו השלכות פנימה והחוצה בקהילה הקיבוצית. מצד אחד צריך לתת תשובות ברמה האזורית, הפוליטית, התקשורתית והמשפטית, וחלק גדול מהפעילות נעשית מאחורי הקלעים, לעיתים בלחץ זמן או שאינו סובל דיחוי, ומצד שני ביקורת קשה ולחץ גדול לדווח, לפעול בשקיפות, ולקיים דיונים בגופים נבחרים.

- ❖ בעידן של רשתות וקבוצות וואט-אפ פנימיות, בהן היד על המקלדת קלה ולמילים אין מחיר, כל אחד יכול להשתלח חופשי בבעל תפקיד או לארגן עצומות ולהטיח ביקורת, לפעמים ארסית. היכולת לנהל מאבק בשם ועבור הקהילה היא על גבול הבלתי אפשרי.
- ❖ בנוגע לתפקידי ניהול בקהילה – עד היום היה מקובל כי רק חברי קיבוץ או אנשי מקצוע חיצוניים ממלאים את תפקידי הניהול בקהילה. לדעתי אין סיבה שתושב הרחבה, תושב קבע או כל סטאטוס אחר לא יכהן כיו"ר הקהילה למשל או כל תפקיד בכיר אחר. קנה המידה הקובע לטעמי הוא כישורים מתאימים, מחויבות אישית ונכונות לקחת אחריות.
- ❖ אם יש לי מסקנה אחת ברורה – אופן הניהול הקהילתי הקיבוצי וחלק מהתקנונים הנלווים אליו, כולל הצורך להביא כל החלטה לאישור ציבורי רחב, אינו מתאים יותר למציאות ופוגע ביכולת לנהל מאבקים מורכבים, בוודאי בעידן הפייק ניוז והרשתות, הקצב בו מתנהלים הדברים, ההשפעה וההשלכות שיש לגופי מדינה שונים על כל החלטה. לי ברור שאם הקיבוץ שלנו בפרט, והתנועה הקיבוצית בכלל, חפצי חיים, עליהם להתאים את כללי הניהול שלהם ואת המבנה הארגוני לעידן הנוכחי. אחרת, פשוט לא נשרוד במציאות שהחברה הישראלית כופה עלינו.

לסיום –

יש לנו הישגים רבים וחשובים, אבל המאבק על האסי רחוק מסיום ונצטרך לכושר עמידה, לכידות פנימית, אורך רוח, איפוק והכלה כדי לעמוד בו ולהגיע בסופו של דבר להסדר עם המדינה שיבטיח את עתידנו. יש לנו בהחלט סיבה להיות אופטימיים. המאבק הזה, שהתרחש להזכירכם בתקופת הקורונה שהציבה אתגרים משלה, הראה כי למרות חילוקי הדעות, יש לנו קהילה חזקה מאוד, נחושה, שיש בה הרבה מאוד חברות וחברים בעלי כישרון, כישורים ויכולת, וכל עוד תישאר מלוכדת היא תעמוד בכל שיידרש, כמה זמן שייקח כדי להגן על הבית שלנו.

אין לי מספיק מילים להודות לכל אחת ואחד מציבור גדול של חברות וחברים (רבים למדתי להכיר ולהוקיר במהלך השנה), שתמך, התנדב, התגייס והתייצב על הגדרות, בשערים, בחמ"ל, באירועי התרבות, במערכת החינוך, בסיוע בבתי החברים או בכל אתגר אחר – כולנו יחד הוא סוד כוחנו כקהילה חזקה, נחושה ואיכותית, והוא הנותן לקהילה משמעות של בית.

אני מסיים בסוף החודש את תפקידי כיו"ר הקהילה. מודה לכל מי שחזק ותמך, ומבין ומקבל כמעט את כל מי שביקר וחלק. אני סבור כי הגיע העת שהדור הבא ייקח את האחריות הכבדה של ניהול הקהילה על מגזריה השונים ויצעיד אותה לשנים הבאות.

טסימה אהסטון הבא... ..

סְתוֹר שֵׁעַר הַדָּקֵל כְּתִינוּק שׁוֹבֵב,
שְׁגֵלֶשׁ לְמִטָּה וּבְמִי הַנְּחַל
מִשְׁכָּשֶׁד רִגְלָיו.

[פְּאָרְפֶּרֶזָה עַל שִׁירָה שֶׁל רַחֵל]

עלון קיבוץ ניר דוד (תל עמל)

גם השנה נוסף חגורת ירק לישוב שלנו, נחוג את חג ט"ו בשבט. כשעלינו היה כאן נוף מדברי על אף פלגי המים שזרמו ללא ניצול. עתה, עלה על הגלבוע ושא עיניך. נברא נוף חדש. מראשית עלייתנו קיימנו את הצו "כי תבואו אל הארץ ונטעתם" ואמנם משתרעים סביבנו שטחי מטע ההולכים ומתרחבים מדי שנה.

[מתוך עלון הקיבוץ, 1954]

צילום: קורינה מגס [התמונה הזוכה בתחרות צילומי נוף]

שיר אהבה

"היינו ילדים וזה היה מזמן"
והאסי תמיד זרם לנו כאן.
נולדנו, גדלנו, בגרנו איתו.
האסי שלנו - אנחנו שלו.
צללנו במימיו
אהבנו על חופיו
ושלל זיכרונותינו טמונים בין גליו.

כתבה בהשראת התמונה: יהודית זמיר

אל קוראי העלון

בחוף כבר נשמעים צלצולי פורים, רעשנים ותופים, ועדיין עלון פברואר מוקדש ברובו לט"ו בשבט, חגם של השותלים והנוטעים, ושל כולנו המעמיקים שורש באדמה עליה נבנית כל העת הקהילה שלנו.

אביא בעלון את הפירות, מעשי ידנו.

מציינת בשמחה את ההיענות של כל האנשים שאני פונה אליהם. מציינת בהתפעלות את הלוגו החדש לעלון, פרי רוחו ויצירתו של עדי מידה.

סמדר יחיאלי

מה בעלון:

4-6 עמודים	סיכומי ישיבות [חודש ינואר]
7-8 עמודים	חינוך
9-10 עמודים	חיי קהילה; בית הבריאות
11-12 עמודים	קליטה; משפחת רצון
13-14 עמודים	מזל טוב שנים עגולות
15-16 עמודים	רק נולדו
17-18 עמודים	פעילות גופנית
19 עמוד	פרוייקט ספסלים
20 עמוד	טבע ונוף; שיר
21-25 עמודים	ראיון עם ממי הגנן
26-29 עמודים	נטיעות לדורות
30-31 עמודים	נטיעות תשפ"א; בוסתן
32-34 עמודים	תמונות מהנטיעות
35 עמוד	לזיכרם; לוח נפטרים
36 עמוד	לזכר דוד זילברט
37 עמוד	לזכר הכומר זיגי
38 עמוד	תשבץ הגיון

סיכום שיחת קיבוץ, ינואר 2021

קיבוץ ניר דוד (תל-עמל)

7.1.2021

אסיפת חברים (שיחת קיבוץ) בזום 1/21

307 בעלי זכות בחירה

62 משתתפים

סדר יום:

1. בחירת יו"ר ומזכיר לאסיפה
2. 2. אישור פרוטוקול אסיפה מס. 4/20
3. אישור תקציב קיבוץ 2021 – מציג שאול גולומב יו"ר עסקי
4. דחיית הפעלת אח"ת בשנה ל 2022 – מציג שאול גולומב יו"ר עסקי
5. הקמת מתקן סולארי קרקעי בשטח מבני משק (גוש 20963 חלקו 101918) בסמוך ל"נירעותק" בשיתוף עם חברת נופר.

החלטות

1. שלמה גלזר נבחר ליו"ר האסיפה, גליה סגל נבחרה ל מזכירות האסיפה.
2. פרוטוקול מס. 4/20 אושר
3. תקציב הקיבוץ לשנת 2021 - אושר
4. דחיית הפעלת אח"ת בשנה לשנת 2022 – אושרה
5. הקמת מתקן סולארי קרקעי בשטח מבני משק (גוש 20963 חלקו 101918) בסמוך ל"נירעותק" בשיתוף עם חברת נופר.

סיכום ישיבת מזכירות, ינואר 2021

10.1.2021

ישיבת מזכירות 2/21

משתתפים: שלמה גלזר, דני קקון, אסתר שדמי, מירי דגן, יואב להב, ניצן סגל איל פרי ואלדד סברנסקי
מוזמנים קבועים: שחם מיטלר ויפתח רונן

סדר יום:

מס קהילה לשנת 2019 :

1. רווחים משנים קודמות

- על פי מדרג השימושים והוראות רשם האגודות, הוחלט להעביר מרווחים השייכים לחברים, סך של 9,744,425 ₪ כדי לממן את צרכי הקהילה.
- המקור לחלוקה הינם רווחי שנים קודמות כמפורט בנספח המצורף. חלוקת הרווחים האמורה הינה נטו, לאחר ניכוי מס במקור בשיעור 25% (בהתאם לשיעור שנקבע בקיבוץ)
- סכום זה יעמוד לזכות החבר ויתרתו, ככל שתהיה, תעבור לחבר בסוף השנה, לאחר ששילם את כל מיסי הערבות ההדדית בקיבוץ.

2. מקורות תקציב הקהילה

- על מנת להבטיח את מקורות תקציב הקהילה, לפי התקציב המתוכנן לשנת 2019 – ידרשו החברים לשלם מס קהילה ברוטו בסך 61,286 ש"ח לחבר.

3. יעוד הכנסות מהשכרה

- הכנסות מהשכרות ושכר דירה למגורים בשנת 2019 ישמשו כמקור להבטחת העמידה בתקנון הערבות ההדדית.

4. איזון לתא המשפחתי

- לפי ועד הנהלה הוחלט, כי מהחברים ינוכה מס איזון להבטחת הערבות ההדדית בקיבוץ. המס יגבה מהתא המשפחתי. חלוקת מס האיזון בין בני הזוג תיעשה לפי חלקו היחסי של החבר בתשלום למס הכנסה בגין הכנסתו החייבת שנרשמה בקיבוץ מתוך סך תשלום המס של שני בני הזוג.

החלטות:

הסעיפים שהופיעו בסדר היום "מס קהילה" לשנת 2019 אושרו.

סיכום ישיבת מזכירות, ינואר 2012

20.1.21

פרוטוקול ישיבת מזכירות 3/21

משתתפים: יואב להב, אלדד סברנסקי, אסתר שדמי, מירי דגן, דני קקון, ניצן סגל ואריה ששון

משתתפים קבועים: שחם מיטלר (מנהל קהילה) יפתח רונן (מנהל עסקי)

מוזמנים: שולמית קקון ומני כץ (יועץ חיצוני)

חסר: איל פרי

סדר יום:

1. דיון ואישור הצעת הצוות למבנה ניהולי/ארגוני לקהילה ומטה האסי.

החלטות:

1. הצעת הצוות למבנה/ניהולי ארגוני לקבילה אושרה להצגה לציבור, דיון באסיפה ואישור בקלפי.
הצעת הצוות לניהול משבר האסי הוחזרה לדיון ושינויים.

2. לאחר דיון בצוות גובשה הצעה נוספת לניהול האסי ואושרה ב 19.1.2021 ע"י חברי המזכירות באישור במייל, וצורפה נוספה להצעה שאושרה ב 13.1.2021.

החלטה לסיכום כולל האישור במייל:

3. המזכירות מאשרת את הצגת ההצעה כולה לציבור לקבלת משוב והערות, קיום דיון והחלטה באסיפה והצבעה בקלפי.

- במידה ובעקבות הדיון בציבור יראה הצוות לנכון לבצע שינויים משמעותיים או מהותיים בהצעתו, תחזור ההצעה המתוקנת לדיון ואישור נוסף במזכירות.

חינוך

משולחן הגיל הרך:

פתחנו את השנה בפעם השלישית ב-11.2. ניכר היה שהילדים התגעגעו מאוד וציפו לחזור לשגרה המבורכת והמוכרת בבתי הגיל הרך.

החזרה הייתה טובה, שקטה ורגועה, וכולנו תקווה שזה אכן הסגר האחרון.

במהלך הסגר שמרו המובילות והגננות על קשר עם הילדים וההורים, ובט"ו בשבט ביקרנו הגננות המובילות ואנוכי, את המשפחות בגיל הרך וחילקנו שי לכבוד החג לכל משפחה.

הימים ימי קורונה, זו שנה לא שגרתית ולא רגילה, אך בתוך בתי המערכת ישנה שגרה מבורכת, טובה וכל כך חשובה.

תודה להורי הגיל הרך על האמון בנו, ולצוותים שלנו על החינוך, האהבה והטיפול המסור.

בתקווה לימים טובים ובריאים יותר,

אסתי

מצורפות תמונות מהביקור שלנו בט"ו בשבט

עדכונים מספסל חח"ק (חינוך חברתי קהילתי)

לפני כשבועיים נשמנו סוף סוף לרווחה עם פתיחת מסגרות החינוך. הילדים כבר מתורגלים לצאת משגרה ולחזור לשגרה. הם מבינים שהקורונה פה להישאר, ולומדים לחיות איתה בשלום. הילדים חזרו למסגרות בשמחה ונהנו משבועות מלאי פעילות, מלוויים על-ידי צוות מכיל שייצר עבורם התאקלמות מחודשת. וכבר השבוע מתחילים אירועי פורים, שמחים ומלאי צבע, והצוות ערוך ומוכן לקראת שלל הפתעות ופעילויות. ולמי שעוד לא מכיר את הצוות המקסים שלנו, אז זה הזמן!!

בימים אלה אנחנו נפרדים מהילה בוסקילה שהובילה ביד רמה את קבוצת השקדייה ג' ו'.
אנו מאחלים לה הצלחה בהמשך הדרך ובטוחים שתעשה חיל בכל מקום אשר תלך.

אוסף כי אנו עוד מחפשים מדריכה מובילה ומדריכים שניים נוספים לעבודה בחינוך החברתי קהילתי. אשמח אם תפתחו עיניים ואוזניים ותפנו אליי מועמדים ומועמדות.
בתקווה להמשך שגרה בריאה ובטוחה לכולנו.

אביגיל ליס חדד מנהלת חינוך חברתי קהילתי

ניר דוד

ניתן ליצור קשר לכל דבר, אני פה!

bfnirdavid@gmail.com 058-6746436

הילה גרטהרט - מובילת קבוצת בית שקד

ענבל גינן - מדריכת קבוצת בית שקד

עמית אבידור - מדריכת קבוצת שקדיה ג' ד'

שרון זילברמן - מדריכת קבוצת שקדיה ג' ד'

סיון צור (שבדיוק ילדה ויצאה לחופשת לידה) -
מדריכת קבוצת שקדיה ג' ד'

יותם נדן - מדריך קבוצת בית שקד+ שקדיה ג' ד'

זרי אלבז - מדריכת קבוצת שקדיה ג' ד'

עומר פז - מדריך קבוצת שקדיה ה' ו'

עינת אזולאי - מובילת קבוצת נעורים ז'-ו"ב

כרמל ברזל - מדריכת נעורים ז'-ו"ב

חיי קהילה

בית בריאות

דגנית פרג מספרת:

בכל יום ג', בין סגר לסגר, בין גשם לגשם - הם מופיעים. נהגינו המופלאים. על הקלאברים בחסות חוויות ניר דוד. באים "להחזיר את הרוח לשיער!"

לאן יוצאים היום?

יואב מספר ששמע שהיום שותלים ברוקולי. בפעם אחרת סיפרו לו שיש להקת שקנאים גדולה, או להקת עגורים... אתמול התברר שיש נטיעות בחלקה החדשה. ואנחנו אחריו, יואב, באש ובמים! נהנים מסיפוריך ובדיחותיך, חווים את הטבע המזדמן והחקלאות המשתנה מעונה לעונה. שותלים ברוקולי, שולים דגי זהב, מריחים שום ובצל ועוד ועוד חוויות שמזדמנות לנו בפניה זו של העולם, בטוחים שהשמש זורחת היום במיוחד בשבילנו.

תודה, תודה לכם יואב ארטל, אמנון טובין, איתי שוורץ ועומר

טייכנר - ניפגש בשמחות!

חיי קהילה

בית בריאות

שותלים בוגונביליות בבוסתן החדש

אליסה [אימא של גבריאל פלמן]
ושרה [אימא של אליסיה וינר]

קליטה – משפחת רצון, נעים להכיר!

משפחת רצון היא המשפחה האחרונה שהגיעה לקיבוץ, בחודש אוגוסט האחרון. בחודש אוקטובר, ראינו אותם אסנת דגני. היות ובחודשים אלו לא יצא עלון, מובא כאן הראיון:

אסנת: לפני שנתחיל, בבקשה הציגו את עצמכם:

יפתח – אני בנם של מירי ואבישי רצון, נכד למלכה ואברהם דווידזון. גדלתי בקיבוץ יקום. אני עובד כמנהל תפעול בבית אריזה.

נורית – אני ילידת חיפה, עובדת כמטפלת באמנות ומדריכה במשרד החינוך.

מאיה – אני בת 16, לומדת בכיתה י'.

עידו – אני בן 14, לומד בכיתה ח'.

הילה – אני בת 11 וחצי, בכיתה ו'.

[גילאי הילדים מעודכנים לחודש זה]

אסנת: למה בחרתם בניר-דוד דווקא?

נורית ויפתח: גרנו לפני כן ביישוב הקהילתי בת-חפר, מקום שהילדים ואנחנו מאוד אוהבים. למרות זאת, כשנפתחה בפנינו האפשרות לעבור לגור בניר דוד, לאחר מחשבה רבה החלטנו שזה הדבר הנכון עבורנו. כמשפחה התנסו בעבר בחיי קהילה קיבוציים בקיבוץ יקום. המחשבה על חיי קהילה, חינוך איכותי וערכי בשילוב מרחבים ונוף עוצר נשימה – הובילו אותנו לבחירה. אנחנו מרגישים טוב. היינו זקוקים להרבה אומץ ונחישות בכדי לבצע את המעבר הזה, וחושבים ומאמינים שבחרנו נכון. המסר שהעברנו לילדים הוא שגם אם נראה שהשינוי הוא קשה ומורכב לכולנו כמשפחה, כל עוד אנו מאמינים בצעד בו אנו בוחרים, כדאי להעז ולעשות אותו.

אסנת: מאיה, עידו והילה, איך אתם מרגישים עם המעבר הזה?

למרות קשיים של התחלה, מרגישים שמחים. קיבלו אותנו מאוד יפה, כולנו הכרנו חברים ומשתלבים בפעילויות של בני גילנו. הקורונה לא מקלה על ההתמודדות... בבית הספר הספקנו להיות רק כמה ימים כך שאיננו מכירים את כל ילדי הכיתה.

אסנת: ואיך אתם מרגישים עם המצב המתגר הזה שנפל עליכם, עם מחאת האסי, בטח לא פיללתם שדווקא עכשיו תתקלו בסיטואציה הזו.

נורית ויפתח: עוצמת המאבק בהחלט הפתיעה אותנו. קשה לראות ולחוות את זה, אך יחד עם זאת הייתה לנו הזדמנות לראות התגייסות מדהימה של קהילה למען מטרה משותפת.

מאיה: אני הצטרפתי לצוות החמ"ל.

פברואר 2021

משפחת רצון, נעים להכיר!

אנחנו רוצים להודות לכולם על קליטה לבבית ומרגשת. על הרצון לעזור ולהכיר, שהגיע מצד רבים מכם ועל תחושת הקבלה. מלאי אופטימיות לבנות את ביתנו כאן.

אסנת: תודה רבה למשפחת רצון המקסימה. אני רוצה לאחל לכם שתבנו את ביתכם במקום הזה, על-פי החלומות שלכם, פיזי, משפחתי וחברתי, וכמובן, קליטה טובה, נעימה ומהירה בקהילה שלנו. שתהיה תרומה הדדית, בין הקהילה שלנו לבינכם.

בימים אלו, נפגשתי עם המשפחה, לעדכונים והשלמות.

סמדר: איך אתם רואים את קהילת ניר דוד?

נורית: כשהתחלנו להכיר את האנשים, אמרו לנו: "זה דוד של זה, זה אח של זה..." גילינו שבקהילה יש עצי משפחה ענפים. זה חדש לנו. בת חפר הוא ישוב הרבה יותר גדול, אבל כל משפחה היא יחידה בפני עצמה. יש כאן רקמה משפחתית שנותנת חוסן.

יפתח: יש בקיבוץ פעילות תרבותית ענפה ומגוונת. יש הרבה אנשים שדוחפים ומקדמים.

סמדר: איך צלחתם את החום של הקיץ?

כולם: מסתדרים עם החום.

הילה: הרבה באסי.

סמדר: מה הספקתם לעשות בחצי השנה במסגרת הקהילה?

נורית: כשהילדים הגדולים כתבו עבודת שורשים, סבתא מירי סיפרה להם הרבה על החיים בניר דוד ועל החוויות בחגים. בין היתר תיארה את טקס הקמת החומה ומגדל, והנה, בחנוכה האחרון יפתח והילה השתתפו בהקמת "חומה ומגדל". במשפחת דוידזון התרגשו מאוד לראות איך המסורת עתיקת היומין הזו נמשכת, ואנחנו חלק ממנה.

בנוסף, כל אחד מאיתנו משתלב בדרך שלו ובקצב שלו בפעילויות המקסימות שיש פה, בבתי הספר ובחיים החברתיים.

ומה קדימה? מקווים להכיר עוד ולהשתלב בקהילה ובאזור בכל תחומי החיים.

שמחים שהצטרפתם, העמיקו שורש.

ברכות לילדי וילידות חודש פברואר

יעל גת בת 70

מסירות מיונאית וחריצות מיעקב, ויש לך את גת... זה ממש לא מעט!!
אז קחי לך צידה: זריקת בריאות, קורט סקרנות, זיק בערה ומכחול יצירה.
עוד כמנחה מלוא חפנים שמחה
ודרכים חדשות אל האופק פתוחות (על מי מנוחות).

יוני צין, בת כיתה

גייסון מגס בן 10 [בנם של יובל וקורינה]

לג'ייסון שלנו בהגיעך לגיל דו-ספרתי, מאחלים לך שתמשיך ליהנות
ממשחקים עם חברים, שתמשיך לנגן, לטייל על הקורקינט וליהנות
מסרטים. שלא תאבד את הסקרנות, את יכולת הביטוי שלך ואת
חוש ההומור.

אוהבים מאוד, אימא, אבא ודניאל.

מאיה צין בת 10 [בתם של גיורא ואלזה]

למאיה נכדתי שיער גלים, ריסים תריסים ועיני פנסים. והיא מאירה לי ולכולם בחיוכה המושלם. שיהיה לך מעניין בלימודים וכיף עם חברים והאחים וההורים. שתצליחי במשימות ויתגשמו לך חלומות.

אוהב עד בלי די, סבא גיתי.

בן אשכנזי בן 10 [בנם של רון וגלי]

מזל טוב ילד שלנו בן 10, שתמשיך ליהנות מכל מקור מים שתראה, תהנה מאור השמש ופחות מאור המסך, תצליח להתגבר על כל המכשולים ולטפס על הסלעים הכי גבוהים.

אוהבים ומנשקים המון אורי, דור, גלי ורון

נוערי רק

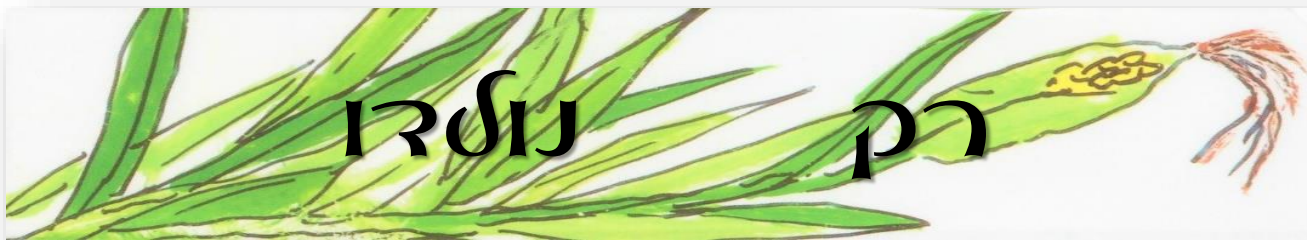
חוב ישן שנעים לפרוע

אור, בת ראשונה לאילן ונופר ברוקנר, נכדה ראשונה לאריק ז"ל ורווית ברטל, ונינה ראשונה לאהרון ז"ל ותלמה סגל.

אור ונעמי נולדו ב- 30.10.2020 בהפרש של שעות ספורות. שתיהן נינות לסבתא בלה.

נעמי-נרי, בתם הבכורה של סתיו והילל מוקוטוב, נכדה ראשונה לאריק ברטל ז"ל.

אלמה ארטאגה-שריקי, בתם של ירדן וז'אן-פול, נולדה ב- 19.1.21, נכדה שניה לדורית ושמוליק

ניצן גרינברג-דגני, בתם של הילה ומושיקו, נולדה ב- 28.1.21, נכדה מספר 7 לאסנת ורמי

אימרי שלום, בנם של סיון [צור] ועמי, נולד ב- 1.2.21, נכדם של תמר ושאול

מדור חדש – ניר דוד אימפריה [של פעילות גופנית]

הילה גלמן מגישה: בכל עלון היכרות עם פעילות גופנית אחרת.
הפעם – שאלון לקבוצת נשים רוכבות – מילאה **לימור גינת**

- יש לכן שם? / איך אתן נקראות בוואצאפ?
קוראים לנו "הדוושניות" וכך גם נקראת קבוצת הוואטסאפ שלנו. נושאות שם זה בגאווה כבר כ-10 שנים.
- כמה אתן, באיזה תדירות רוכבות, כמה ק"מ והיכן?
בקבוצת הוואטסאפ אנחנו 11 בנות. 8 מניר דוד (ליאת לוי, כרמית נגלר, אמירה רב-טל, ענת שרמן ואני – המתמידות. נילי צרפתי, ענבר דגן וקרן כהן – מצטרפות כשיכולות) ויש לנו מתמידה מרשפים, טלי גדיש, ועוד 2 חברות מעפולה וכפר תבור שמצטרפות לפעמים. לכל רכיבה מגיעות בד"כ 6-6 בנות.
אנחנו רוכבות יחד כל שבת בסביבות 30 ק"מ, ולפעמים "בקטנה" באמצע השבוע.
לרוב הרכיבות שלנו פה בעמק המעינות. מרחיקות לרדיוס עד מעלה גלבוע, כפר יחזקאל, רמת צבי, חמדיה, שדה תרומות וכל פעם מוצאות פינות חדשות ומסלולים חדשים. לעיתים רחוקות יוצאות לרכיבות במקומות אחרים בארץ או לכמה ימי רכיבות במדבר. בשנה האחרונה לא יצאנו בגלל הקורונה, הסגר וכו'...
- איך הכל התחיל ומתי?
הכל התחיל אחרי הלידה האחרונה שלי כשרציתי לרדת במשקל ושנאתי ספורט. אז בלית ברירה יצאתי לרכב. הגעתי עד התל מתנשפת. בהמשך הגעתי עד עין מודע והג'וסק מתנשפת. ואז הגיעה קרן [סלע-כהן] שמשכה אותי קדימה בעליות ואיתגרה אותי במהירויות. במקביל בימי שישי, הצטרפתי לקבוצת רכיבה רשמית עם מדריך ורכיבות בכל הארץ וגם בחו"ל. דיי מהר התמכרתי, נדלקתי, נדבקתי בחיידק והתחלתי להדביק אחרות.
בשבתות לאט-לאט הצטרפו אליי ואל קרן עוד בנות וכך הפכנו ל"דוושניות".

- היו פציעות / תאונות?

היו פציעות, בהחלט היו. ככה זה בספורט הזה. יש המון יתרונות ויש גם סיכונים וסכנות. כמעט כל אחת מאיתנו איבדה שיווי משקל פעם. לפעמים זה נגמר במכה קטנה, לפעמים בחבישה, לפעמים בתפרים ולפעמים גם בניתוחים – אבל אף אחת לא וויתרה. כולנו חזרנו לרכיבה.

היו מפגשים מיוחדים עם בעלי חיים?

שאלה טובה – בדיוק השבוע פגשנו נחש מסוג אפעה – נחש גדול שחיכה לנו בדיוק על מסלול הרכיבה. חוץ מזה פוגשים כמובן את התנים, והרבה צבאים ולפני כחודש חבורת חזירים שמנים ממש.

מה הערך המוסף של הפעילות?

החברות וההפסקות!!!

יש אצלנו רכיבולדת בימי הולדת של הבנות.

יש חגיגולדת בחגים.

לפעמים גם המשפחות מצטרפות ומחכות לנו לאיזה פיקניק נחמד.

ועוד ערך מוסף: אנחנו מארחות פה לעיתים קרובות קבוצות רכיבה של בנות מכל הארץ. מראות להן את העמק, מגלות להן מסלולים חדשים וכמובן גם מספרות להן את הסיפור על האסי.

יש התלהבות...

האם ניתן להצטרף לקבוצה?

בהחלט ניתן. ממש מוזמנות. חשוב להבין שזאת קבוצת בנות בלבד. כל אחת אחראית לעצמה, וצריך שיהיה את כל הציוד הנדרש לרכיבה.

אל תתלבטו, קומו ותצטרפו. רק תיזהרו כי זה באמת ממכר...

פרויקט ספסלים – לירון ויטמן

לפני כשנה וחצי הכרזנו על פתיחת פרויקט ספסלים מס 2. הזמנו את כל מי שמעוניין ליצור ספסל משל עצמו להירשם ולקבל דגם של ספסל, לבחור שיר/סיפור/תמונה מהעמק או מהקיבוץ, ובהשראתו לעצב וליצור את הספסל הייחודי שלו.

יצאנו לדרך עם 10 יוצרים, כל אחד בחר את הכיוון והסגנון שלו, את ההשראה לפיה יעצב את הספסל ולאט לאט מתמקמים להם הספסלים ברחבי הקיבוץ.

האם מצאתם כבר את כולם?

האם הצלחתם לראות בכל ספסל את ההשראה לפיו עוצבו?

בהמשך נחשוף אתכם לכל הספסלים ולכל השירים/הסיפורים/תמונות שבהשראתם הם עוצבו...

בזמן הקרוב יוצבו עוד ספסלים מהפרויקט – יש למה לחכות!

בינתיים נסו לחפש את הספסלים החדשים שהוצבו ברחבי הקיבוץ.

צוות הפרויקט – נוהר רבטל, הילה דגני ולירון ויטמן.

הספסל של אייל פרי ומשפחתו
עוצב בהשראת התמונה החלוצית

הספסל של לימור
נחשו מה היתה ההשראה של היוצרת.....

הספסל של שנת מצווה 2020
גלו איפה הוא ממוקם

טבע ונוף; עיניים לעץ ולאדמה

הרהורים במרפסת

מולי עץ פקאן
חשוף כל כך עכשיו.
התרוקנו, נפלו אחרוני אגוזיו
הרוח נשאה מעליו את עליו
כיסתה את הדשא גון חום צהבהב.

האם העצים, כשהם ערומים
מתביישים שהם לא לבושים?

מולו הדר כי יהודר
עמוס להתפקע
פנסי צהוב זורח
ופרחיו בבושם 'הרמס',
לאביב כבר שולחים s.m.s

"כי האדם עץ השדה, לבא מפניך במצור"
האמנם?

האם עץ השדה כאדם?
לא נדע, כי דמם.
האם הקרש מרגיש
כשמכה בו פטיש?
האם עלה נושר אומר – "שלום חבר"
מן הסתם
לא נדע לעולם.

הרימון, כשפוגעים בו דוקר
התאנה צורבת
והאדם!?
תלוי
איך הוא בנוי.

לנטוע זו מצוות האל
"יְכִי-תְּבֹאוּ אֵל..."
אני אוהבת לטעת
באדמה לגעת, לדעת

אילולי הייתי גננת
אולי הייתי גננת.

שיר מאת יוני צין

ציור: נעמה בניזמן

ראיון עם ממי ארזי - מנהל הנוי

ראיינה – אסנת דגני

[את הראיון מלווים קטעי ארכיון]

שאלה: מתי, מדוע ואיך התחלת לעבוד כרכז הנוי של הקיבוץ:

התחלתי לעבוד בנוי באוקטובר 2002 עקב סיום עבודתי בחפירות בית-שאן. באותו זמן חיפשו מחליף למנהל הנוי הקודם שסיים, ואחרי התלבטויות רבות (לא התלהבתי לחזור לעבוד בקיבוץ), הסכמתי, ומאז אני כאן. יש לציין שהידע שלי בתחום הנוי מגיע בעיקר מצבירת ניסיון ולימוד תוך כדי עבודה בליווי קורסים והשתלמויות, ולא מתוך לימודים מסודרים.

שאלה: מה מנחה אותך כאשר אתה מתחיל לתכנן את הנוי באזור חדש, למשל, אזור הגשר החדש, או שכונת הכרם? בד"כ יש לפרויקטים גדולים תכנית של אדריכל נוף. סביב הגשר האדריכל התייעץ איתי מה מתאים לשתול. במקרה זה הבסיס היה שלי, ומכאן והלאה הביצוע בשטח הוא שלי ושל קבלן הגינון שעובד איתי. בעיקרון, תכנית הבסיס היא של אדריכל הנוף, אבל עד שמגיעים לביצוע, המציאות עשויה להכתיב שינויים. לדוגמה, היום יש לחץ לצמצם דשאים כדי לחסוך במים. לכן, באזור הגשר ניסיתי צמחייה עשבונית וצמחי גדות נחלים, שדורשים פחות טיפול ומים. גם שתלנו צמחים שעולים לגובה בפינות האתר, כגון, שיח אברהם ובוגונוויליה, כדי לתת נגיעות צבע. בכל אזור התכנון שונה, למשל, באזור שכונת הצעירים במרכז הקיבוץ (פינו-בינוי), הייתה תכנית אדריכלית עם עשרות אלפי צמחים ושיחים. הגעתי למסקנה, שדשא ועצים יהיו פתרון הרבה יותר יעיל וידידותי לדיירים, וגם ידרוש פחות טיפול מבחינת הענף. וכן, מפאת ההיסטוריה והחרדות שיש לחברי הקיבוץ מפני נחשים (גם אם היא לא מוצדקת כל-כך בעינינו), לכן, דשא אמנם קצת יקר באחזקה, אבל בסופו של יום, גם מבחינת כוח אדם, הוא יותר קל לטיפול ושימור.

מעלון קיבוץ, 1940

בקשר לנטיעות ט"ו בשבט התברר שבאזור שלנו יש לבצע את עיקר הנטיעות בחודש ינואר והוחלט לפעול בהתאם. בתכנית הנטיעות בשטח המחנה: (1) גדר חיה של "דורנטה" מחדר הקריאה עד ל"צריף של גדעון" ומהבתים עד למקלחת. (2) גדר של "רוזמרין" מסביב ל"פארק" (הדשא הגדול על יד חדר האוכל). בשבוע הבא נקבל מהאדריכל רכטר (זה שבנה אצלנו את חדר האוכל ועוד כמה בתים) את תכנית ה"פארק" שהוכן בעזרת אדריכל גנים. יש צורך בתקציב של 30 לירות למטרה זו ומטפלים בזה. (3) גם השנה נמשיך במסורת חג הנטיעות בט"ו בשבט ומוזמנים הרבה אנשי חוץ. ממליצים לחברים להכין את הגינות לפני בתיים והעיקר, לסלק את החומרים שנשארו אחרי הבניה.

ראיון עם ממי ארזי

[בליווי חומר מהארכיון]

שאלה: שמתי לב שהעצים שאתה שותל שונים מאוד מהעצים ששתלו בתחילת ימי הקיבוץ. ועוד, האם מתאים לשתול עצי ארץ ישראל קלאסיים באזורנו?

חוץ מחרובים שמצליחים להיקלט באזורנו, האזור שלנו פחות מתאים לעצים אלה. אלונים למשל, לא מתאימים, לכן, יש אצלנו רק שניים שהצליחו להתרומם לגובה, למזלך את מתגוררת בקרבם (בשכנותי ניצב אלון תבור גדול מאוד, א.ד.). אלון הוא עץ הגדל לאט מאוד וזקוק למזג אויר ממוזג. לאחרונה, חזרתי לנטוע אלות אטלנטיות ואלות ארץ-ישראליות, באמפי ליד האסי בשכונה הקהילתית. בחורשת "ט"ו-בשבת" (ליד אמנון טייכנר), שתולים רק עצי ארץ-ישראל והם באמת לא מתרוממים לגודל רב.

כשבאים להעריך עץ, יש לנסות לחזות איך יראה בעוד 50-60 שנה ולא בעוד 5 שנים; שותלים אותו לתקופה ארוכה. יש להתייחס לגודל וצבע, התאמה לאזור מבחינת מזג-אוויר ואדמה, וכן, כמה יש להשקיע בגיזום, אם הוא גדל לגובה, אם יש לו אלרגיות, אם מתאים לשתילה ליד דשא, אם משיר עלים רבים ועוד. היום, אני דווקא מחפש עצים שאינם גדלים לגובה רב, כי גיזום הוא יקר, לדוגמה, שדרת הפאולינות שעל דשא שכונת הלולים. הפאולינה הוא עץ מיובא לא גדול ביותר, שיש לו פריחה יפה, ואינו משאיר לכלוך רב. מכנף נאה לעומת זאת אני מעדיף לא לנטוע, מפאת גודלו הרב. כמו כן, אני משתדל לשתול בריחוק מבתים, ולא קרוב מדי לעצים שאנשים נוטעים ליד בתם, כדי שלא יהיה "ויכוח" בין העצים. פעם שתלו בצמוד לבתים, במטרה להצל עליהם, אבל לדעתי זאת טעות. צריך לשתול עץ לפחות 7 מטר מהבית, מחשש לנזק.

לסיכום, אני כל הזמן מנסה לחפש ולנסות סוגים וזנים חדשים שמתאימים לאזורנו וגם מביאים גיוון וחיידוש.

שאלה: מה אתה אומר על שדירת הפיקוסים, היום היית שותל שדירה כזאת?

בוודאי הייתי שותל אותה, אולי לא פיקוסים, כי היום כבר לא שותלים אותם. אבל, זה התאים מאוד לתקופה בה הם ניטעו. העצים נשתלו צפוף מדי, ולא דוללו מספיק בבוא העת, אבל זו שדירה נהדרת. הצל שלה מוריד את הטמפרטורה ב-4-5 מעלות. חתכו אותה באכזריות במהלך השנים, אבל שיקמנו אותה. כאמור, אחת הבעיות הקשות בכל הקיבוץ וגם בשדירה הזו זה הטיפול בעצים – חיתוך ענפים רופפים ומסוכנים מבחינה בטיחותית.

העצים ניטעו לראשונה בט"ו בשבת
תרצ"ח (1938) וטופחו לתפארת, עד
היום המר והנמחר בחורף שנת 1950
החורף בו ירד שלג במשך שלושה ימים
רצופים. עם רדת השלג ענפי העצים
קפאו אך לאחר כריתת הענפים
שהתייבשו התחדשה השדרה והעצים חזרו
לחיים.

ראיון עם ממי ארזי

שאלה: מה דעתך על הלך הרוח שיש לקצץ בעלויות הנוי בקיבוץ?

אני מכיר את הלך הרוח הזה. לצערי, לא הוזמנתי לדיונים על כך, ולא שמעו את דעתי המקצועית בהנהלת הקהילה. היום, שטח הקיבוץ ומספר האנשים בו הוכפל. אני לא רואה איך ניתן במצב הקיים לצמצם תקציב. לדעתי חיוני אף להעלות אותו, לאור גודל השטח והעלויות. "יועצים מומחים" מציעים ליישם שטחי דשא קטנים בפינות שונות של היישוב. אבל, אני הרי מכיר את אנשי הקיבוץ, אף אחד לא יהיה מוכן שייבשו את הדשא ליד ביתו ואפילו בשכונתו, כולל הצעקנים שרוצים לקצץ בתקציב הנוי. אני גם חושש שברגע שאנחנו נצא מהשטח הציבורי, יהיו דיירים שימלאו את השטחים האלו עם צמחים לא מתאימים, יצרו מפגעים ליד מדרכות וכד'. זאת ועוד, אין לי מספיק כוח-אדם ותקציב לתחזק את הנוי מהגשר ומזרחה באזור החדש. כבר עכשיו יש שם כ- 3,000 שתילים, ועוד לא התחלנו עם שכונת הכרם. צוות של ארבעה אנשים, חלקם כבר לא צעירים, אינו יכול להחזיק את זה. אני עצמי אוטוטו מתעייף, הרי אני כבר בגיל פנסיה, אנשים שואלים אותי למה אתה עדיין עובד, תעזוב את זה, בוא לטייל...

שחם, מנהל הקהילה מגיב לדבריו של ממי:

ראשית, ברצוני להביע הערכה עמוקה לעבודת ממי וצוות הנוי. מדובר בעבודה קשה פיזית וקשה רגשית, משום שכל העשייה של עובדי הנוי, נתונה ל"חסדי" הציבור וזה קשה לראות שעבודתך נפגעת (גם אם בטעות כמובן). ברצוני להתייחס למה שכתב ממי בנושא תקציב הנוי והחשיבה על עתיד הנוי בקיבוץ. חשוב להדגיש - הנהלת הקהילה לא קיימה דיון בנושא הנוי. מה שהיה וסדר הדברים הם כך: בסיכום ביצוע תקציב 2019, עלו קולות מהציבור בנושא הנוי ולכן ביקשה הנהלת הקהילה לבצע עבודה לבחינת אפשרויות צמצום עלויות. הנושא הועבר לממי והתחיל חיפוש אחרי איש מקצוע לכך. בסוף שנת 2020 קיימנו תהליך שיתוף ציבור לקראת הכנת תקציב מוניציפלי של 2021. נושא עלויות הנוי עלה שוב (יחד עם יתר סעיפי התקציב) וחשוב לומר שלפי הסקר, רק מיעוט מהציבור חשב שיש לצמצם את התקציב. כאן חשוב להזכיר (וזה נכתב), שמחירי המים לנוי עלו מאוד, ולשם כך, הוגדל התקציב. אבל לצורכי הפעילות עצמה, התקציב נשאר דומה. כעת, אנחנו מקדמים עבודה עם מומחה בתחום, כדי להביא המלצות להנהלת הקהילה, לצמצום עלויות יחסית לגודל השטח. רק לאחר שיהיו לנו המלצות, יתקיים דיון בנושא הנוי, יחד עם ממי כמובן (כאמור, עד היום לא התקיים דיון כי עוד אין הצעות/המלצות). אגב, גם עבודת המומחה תעלה כסף.... חשוב לציין, שכפי שממי כותב, שטחי הנוי גדלו וכמות העבודה גדלה. כלומר, גודל התקציב ביחס לגודל השטח צריך להשתנות. נראה מה יהיו ההמלצות ובהתאם לכך, נדרש לנושא. כמובן שאם תהיה הצעה לשינויים מהותיים, יובא הנושא לדיון ציבורי.

ראיון עם ממי ארזי

[את הראיון מלווים קטעי ארכיון]

שאלה: איזה אזור בקיבוץ אתה הכי אוהב מבחינת הנוף, אולי איזה אתר שאתה יצרת במו ידיך?

אני מאוד מחזיק מהתפיסה של ה"נויניקים" הראשונים, שאגב גם עבדו עם אדריכל נוף. למשל, המבט מחדר האוכל לכיוון צפון (הפשפש הישן ליד הכביש) לכיוון שדרת התמרים, זה נוף מיוחד ויפה, כנ"ל אזור בריכת דגי הזהב. אני מנסה כל הזמן לשמר את הנוף הזה שנוצר על-ידם, מול אנשי הנדל"ן שלנו. לדעתי, יש לשמר גם את הבתים הצנועים של פעם שנתרו עדיין, במתכונתם הצנועה עם שיפורים קלים, לדוגמה - קבוצת הבתים מצפון לחד"א, ולא להפוך אותם למבני מגורים גדולים ומפוארים, כי אז אנחנו מפסידים את מראית העין של הקיבוץ הישן. הצלחנו גם להחליט ששדרת התמרים צפונה (לאורך הנה"ח הישנה) ושדרת הפיקוסים מערבה, יכנסו לדין על שימור.

שדרת דקלים מפארת את הקיבוץ לאורך הציר המרכזי מהכניסה לקיבוץ עד לחדר האוכל. שדרה זו ניטעה בשנת 1940-1941. השתילים ניתנו במתנה מאליהו קראוזה, מנהל בית הספר החקלאי "מקווה ישראל", כאות הוקרה לחברי תל עמל, שכמה מחבריו הראשונים היו חניכי מקווה ישראל וחברי גרעין השוה"צ הארצישראלי א' שהקימו את קבוץ תל עמל חלוץ ההתיישבות בעמק בית שאן.

1941. 2. 8 - שמואל :

התחלנו בנטיעה. ביקורו של המהנדס ריכטר סיים את פרשת הפקפוקים. רוב השתילים, אורן וברוש הם מהמשתלה שלנו. יתר המינים הובאו ממשטלות עין חרוד, הממשלה ועוד. גם עצי זית מבוגרים ממקומות אחרים במחנה יינטעו בפארק [הפארק הוא הדשא הגדול, מערבית לחדר האוכל]. יש גם תכנית בט"ו בשבט לנטוע חורשת דקלים על שפת הנחל. מזרחית לכביש.

שאלה: ומה הכי מפריע לך?

אנשים.... במאמר מוסגר - אני יצרתי לעצמי (די במכוון) תדמית של אדם קשה. עם זאת, אם מבקשים ממני משהו אני נענה, אבל זה כרוך ב"מאמץ" מצד המבקש, שוב בכוונה, כדי שלא "ישבו לי על הוריד". אמנם אנחנו ענף שירות, אבל מטרתו שירות לכלל ופחות לפרט.

ראיון עם ממי ארזי

היום גם מאוד מפריע לי שאנשים "התברגנו", לכל אחד יש קלאבקר ומכונית, ופשוט "לא סופרים את הדשא", נוסעים עליו ללא רחמים. אני חי פה, רואה הכל וזה ממש חורה לי. איך מזיקים בנסיעה על דשא רטוב, מזמינים קבלנים שמחברים את הגינות והדשאים ועוד.

שאלה: יש נושא שקרוב לליבך שברצונך לדבר עליו?

אני רוצה להוסיף הערה על נושא המיחזור בקיבוץ. אני הקמתי אותו מ-0 באופן מוסדר, כי זה תחום שיקר לי מאוד. מרכזי המחזור שהקמנו פה הם ברמה מאוד גבוהה יחסית לאזורנו. אבל לצערי, לא מספיק איכפת לאנשים מהעניין הזה. יש לנו יכולת למחזר כמעט הכל ולמרות זאת, כ-50% מהציבור לא עושה זאת וחבל. גם המועצה לא נותנת מספיק כלים ולא תומכת מספיק. היא הורידה את הפחים החומים (פסולת רטובה) כי זה לא השתלם כספית. לעשות קומפוסט פה זה התעסקות ועבודה קשה, לכן ויתרנו בצער על הפחים החומים. יום-יום אני עובר על הפחים ובודק את המצב, וקצת מתייאש, אני תולה זאת בחינוך. מאוד מבקש מהציבור - גלו אחריות, מחזרו, תנו דוגמה אישית לילדיכם, וחנכו אותם למחזר, כי זה העתיד שלנו ובעיקר שלהם.

שאלה: ממי, ספר בכמה מילים על צוות העובדים שלך:

העובדים של הענף כולם כבר ותיקים מאוד – **דני גופר**, המכסת, נכס יקר ורב בשנים. וכן, שלושה שכירים מכפרים ערביים, **יוסף נג'אר** מדבוריה, הוותיק ביותר, היה גנן בעברו ונכנס כאיש מקצוע, **מאגידי זועבי** מתמרה בעמק שגם הוא גנן במקצועו, ו**עבד מאיכסל**, וכן **חוליו** כאיש שאחראי על הניקיון הכללי בקיבוץ.

שאלה: ומה אתה רוצה לאחל לקיבוץ לכבוד ט"ו-בשבת.

שימשיך להיות ירוק ושיתנו לנו את התנאים להמשיך לטפח את הנוי.

ולסיום, הפתעה מתוקה – אחת הברבורות מלהקת הברבורים השחורים בבריכת האסי דוגרת מזה זמן על כמה ביצים [תמונה בגב העלון], מקווים שבעוד מספר שבועות יהיו לנו אפרוחי ברבורים שחורים בפינת הברבורים שלנו (ממי מטפל גם בברבורים).

אני רוצה להודות לממי על כמעט 20 שנים של עבודה מקצועית, איכפתיות ומסירות רבה לענף הנוי ולנו הקהילה. מקווה שיהיה לך את המרץ והחשק להמשיך...

אסנת דגני

נטיעות לדורותיהן

כרוניקה של נטיעות בשטח ה"מחנה" (ואחר כך בשטח הקיבוץ) [חומרים מעלוני קיבוץ]

בט"ו בשבט לפני 18 שנה ניטעו בקיבוצנו השתילים הראשונים בשטח המגורים, אורנים רכים בחורשה בקרבת השער. היה זה מאורע גדול לא רק בעינינו ציינו אותו ע"י השתתפות מאיר יערי בנטיעת עץ יחד עם הבת הבכורה של הקיבוץ – יעל שטרם מלאה לה שנה. מאז עברו 18 חגי נטיעה. כל שנה וחורשתה וגם בין חג למשנהו לא שבתנו מנטיעה וצמחו לנו חורשות מצילות, שטחי מטע מניבי פרי – ובנים בוגרים המצטרפים בקרוב לקיבוץ ומטים שכם למשימה.

בימי ראשית התנועה הקיבוצית היו נוהגים לקרוא לכפר הקיבוצי בשם "מחנה". עד היום נקראת אותה ועדה הממונה על תכנון הישוב בשם זה שנודף ממנו שמץ ממחנה צבאי או מחנה לעוברי אורח הנוטה ללון לינת ארעי. היה בזה משהו ממציאות הימים ההם כאשר היה הישוב רופף עדיין, הבנייה בלתי מתוכננת ושטח בין הבניינים חשוף והאוכלוסייה בלתי יציבה. אנחנו נהגנו אחרת מראשית דרכנו. בטרם קם לנו הבית הבנוי הראשון צצו השתילים הראשונים. הילדים הראשונים שהתהלכו בחצרנו פגשו בשתילים הרכים בדרכם ולמדו להשגיח עליהם, עד שקם לנו הישוב המפואר שלעינינו בו אנו חיים היום.

לא בנקל נוצר היש בדרכם הקשה של החלוצים. זכורים הימים עת העתקנו שיטות שתילה ונטיעה ממקומות זרים, שתלנו דשא בשורות ישרות לאורך חבל מתוח או השדרות שנטעו בחצר בצפיפות כשהמרחק מעץ לעץ הוא 3 מטר כשהצמרות הגיעו ל – 10 מטר, או הגדרות החיות הגזומות לאורך השבילים והדשאים שנשתלו ע"י חברים ע"י הצריפים בלי קשר זה עם זה. רק מי שזוכר ידע להעריך את ההישג שבגן הגדול משני עברי הנחל. לא רק אנחנו החיים כאן נדע להעריך את השינוי. גם אנשי משרד החקלאות וארגון הגננים שזיכו את הנוי שלנו בשנה בפרס ראשון.

לא היה קם גן כזה ביישובנו אלמלא חש הקיבוץ בנחיצותו והיה נמצא חבר שידע להפוך רגש למציאות. ושלא יהיה הדבר קל בעינינו כי באותן השנים נאבק הקיבוץ קשות במחסור מתמיד בידיים עובדות, במאורעות ובמלחמת השחרור. על כן ביום חג זה ראוי שיצוינו שבחי גנינו וראויים הגננים נוסף לגן ולפרס שקבלנו שנצטרף להם דברי הערכתנו על התמדה, והתקדמות.

משה להב

ואלו גני הקיבוץ לדורותיו

אלעזר אונגר המתכנן הראשון (למד קורס תכנון גינון באירופה). אליו הצטרף צבי בהיר. אחריו באו: יצחק מובשוביץ, דודו רפמן, קובי מרום, ג'ים כריס וממי ארזי.

כרוניקה של נטיעות

35 שנה לנטיעות בחצר הקיבוצית – הרהורים

אם אני נזכר בראשית התמונה של חצר המגורים והמשק על שטחיו הנרחבים, אני שואל את עצמי: מה הייתה התמונה לאמיתה אז? מצד אחד שטחים נרחבים יחסית ובתוכם שטחי מגורים מצומצמים עד מאד. הצריף או האהל הוא "חסכוני" בשטח ומצמצם את אופק הראיה של דייריו. הנוי צריך היה לשמש כהשלמה טבעית ל"דירונת". להרחבת האופק, התמזגות עם הסביבה ויצירת הרגשה של שלמות. מאידך, אבק פורח המתנשא עם כל תנועה קלה וקרני שמש לוחטות המכות על הראש, ומכאן נולד המעשה הנועז, הביצוע המתוכנן. 90% מהעצים המעטרים את הנוי שלנו עד היום – נטעו ונשתלו בשנה הראשונה לעלייתנו על הקרקע. ביצוע מושלם כזה – היה מפעל אדירים ומהרבה בחינות מפעל "חזוני". וכמובן, הודות למים רבים ושמש נעשתה הנקודה ירוקה תוך 5 שנים בלבד.

רק אחרי כמה שנים יכולנו להבין גם את המגבלות והמגרעות שבתכנון נועז זה. התברר לנו, כי מים מלוחים מביאים נזק לחלק מהעצים. סוג עצים אחרים שנטעו בצפיפות יתרה סוכך מעלינו כגג צפוף ומיבש את נופו התחתון. באותם הימים לא היינו מסוגלים אפילו לחשוב על דילול חורש מפאת הצימאון הבלתי נרווה לחתימת צל. ובינתיים הלכו העצים והתעצמו ולא הספיק גם להם שטח המחיה להתפתחות תקינה. עץ פיקוס הזקוק למרחב נטיעה של $1/20$ מ' נשתל אצלנו ב $1/6$ מטר. עץ אורן הזקוק ל $1/10$ מ' נשתל ב $1/3$ מטר. גם הצד האסתטי, הדקורטיבי נפגם בשל כך. את העץ צריך לראות בכל הדרתו ולשם כך יש לטפחו כראוי, אחרת דומה יהיה יותר ליער...

יותר מאוחר התחלנו לעמוד על הצורך בעץ אוורירי יותר המאפשר בקיץ תנועת אויר חופשית, ובחורף מאפשר החדרת יותר שמש ואור.

באותם הימים ויתרנו על האזדרכת והאשל. הראשון בשל משיכת העטלף המזהם את הסביבה, השני בשל המזיקים המדבירים אותו, אנו ממשיכים בהתלבטות. גם ניסיון של הכנסת עץ הפרי ליווה אותי בהתלבטות, החברים ודאי זוכרים את חלקת הפרדס סביב הרפת, חורש האורנים ע"י המזכירות, קבוצת עצי הזית, הרימון, תפוחי העץ והאפרסמון. נוכחנו לדעת, כי הייתה זו שגיאה וכי קשה בתנאים שלנו לטפל ולטפח עצים מסוג זה ולשמור על בריאותם ויופיים. אפילו עץ התמר המפוזר בין הדשאים מהווה בעיה וגם מטרד. לכן נראה לי הדבר גם היום אחרי 35 שנות נטיעות די פרובלמטי.

בשנים האחרונות הכנסנו את עץ הפקאן ומה יש לומר, כי ההצלחה מאירה לנו פנים, עץ נשיר זה ניטע לראשונה אצלנו לפני 15 שנה. היה זה הניסיון הראשון שאכן הוכתר בהצלחה. הפקאן הוא עץ גבוה, נופו לא צפוף, משיר את עליו ומאפשר החדרת אור ושמש בחורף ובאביב. גם האפרסמון נראה לנו כעץ העתיד שישתלב בהצלחה בנוי שלנו. תכונותיו דומות לפקאן ופריו טעים להפליא. יתכן כי רק אחרי 35 שנה של ניסיונות נכנסים אנו לשלב של ראשית גיבוש דרך ושיטה של שילוב העץ בנוי החצר הקיבוצית.

צבי בהיר

נטיעות לדורותיהן

כרוניקה של נטיעות חקלאיות [חומרים מעלוני קיבוץ]

מעלון קיבוץ, 1957

אשרי הנוטעים ראשונה והרואים עצים בגידולם. ראשונה ניטעה שדרת הברושים במזרח הנקודה והשקינו אותה מחביות מים שהובאו מרחוק. אחרי כן ניטע כרם המדליין הראשון, ובט"ו בשבט – השדרות הראשונות וחורשת האורנים. נוהגים אנו לחזור ולבחון ההתגשמו שאיפותינו ולא תמיד נוכל לענות בבטחה – אכן התגשמו. אך, חזון העץ, הירק והצל, בהתגשמותו עלה על כל חלומותינו. אכן, בנאות דשא, על מי מנוחות התנחלנו.

לפני כ' שנים נטענו 8 ד' גפנים מדליין ומוסקט, גן ניסיוני של עצי פרי נשירים וסובטרופיים, 20 ד' זיתים. אחרי י' שנים היו לנו 45 ד' כרם, 30 זיתים, 5 רימונים 5 תמרים ובננות. היום, יש לנו 165 ד' כרם גפנים, 225 זיתים, 110 רימונים, 50 תמרים, 100 פרדס. אשרי המשתבחים בנטיעותיהם !!

והיום?

מנגו נניב 320 דונם, מנגו צעיר 120 דונם, תמרים מזן מג'הול 260 דונם (בשטחי שפעה), תמרים מזן דערי ללולבים 85 דונם (ממערב לבריכות, צפון), פרדס אשכולית אדומה 78 דונם, זיתים 37 דונם (נטעו ב-1972), והנטיעה הצעירה ליצ'י מסוג הונג-לונג 60 דונם ואבוקדו לזרעים 11 דונם.

מסר: אלון רבטל

זיכרונות מנטיעות – יוני צין

ליד פרדס צעיר הטנדר הירוק נוסע. "ט"ו בשבט הגיע" – הרמקול מריע, ומתלא שרה בקול רם לחנים של מנשה רבינא, ידידיה אדמון, ואסור לשכוח – מילים לליון קיפניס המנוח. המסע מתנהל ברגליים ובעגלות בכובד ראש, ומעדר ומגרפה וכובע טמבל על הראש. כך הולכים השותלים מלאי שאר רוח, לשתול לפרדס ברושים שוברי רוח.

שנים אחרות, אחרי הנטיעות, כולם כאחד מתאספים בג'וסק לפיקניק שבת, עם סירי נקניקיות והררי תפוא"ד. וילדים אחדים, כאלה שלהם אף פעם לא קר, משתכשכים במים. אחרים טובלים את אצבעות הרגלים. סבים נינוחים, כלניות מחייכות ושמש טובה מרעיפה על כולם אהבה ושלווה ותקווה. ושמחת האיכר זה העיקר.

לאורך כביש המפעלים (הדייג והמתכת) נטעו פעם שדרת אקליפטוסים צעירים (אפשר לראות שרידים, נשארו כמה בודדים). לאברי הילד צ'סלר, זה שגדל לימים לבחור כה מוצלח ומוכשר, והיה לנו גזבר וגם שר נהדר – שתיל לא נשאר! והוא (הילד) צעק והוא שאג והוא בעט... ושמוליק צ' נתן לו לנטוע ענף שנקטף בחטף. אוי אברי, אוי ענף, בדמי ימיו...

סביב בית הילדים הקרוב ביותר לנחל, ליד מעברת הצינור השחור (בית 'אלומה' זה היה לפני 60+ שנה, היום מועדון הילדים 'שקדיה') שתלו בט"ו בשבט אחד שיחי נוי שונים כנהוג באותם הימים. שתלתי אני הילדה פוטוספרום מול קיר הכיתה מצפון, אמצעי בין שלושה. כשאני לפעמים עוברת במקום, אני מחייכת לו לשלום.

מלוח המודעות [ארכיון הקיבוץ]

נטיעות תשפ"א - פרוייקט בוסתן עצי פרי

אילון סלוס – רכז תרבות

בצהרי ט"ו בשבט תשפ"א, כשקרני השמש החמימות עטפו את השדה שבין הקיבוץ לגן גורו, הגיעו נציגי קיבוץ תל עמל לנטוע 20 עצים לכבוד ט"ו בשבט בבוסתן עצי הפרי החדש.

לנציגי הקיבוץ חיכו, אחר כבוד, ממי ארזי וצוות הקבלן שעזרו להם לחפור בור בעומק של אמה ומחצה, ולאחר מכן להרים את העץ עם הניילון המכסה אותו ובאבחת יד אחת, תוך גילוי מקצועיות רבה, לתלוש את הניילון ולהכניס את העץ לבור המיועד. בסיוע אתים ומעדרים כוסה הבור, ובעוד כמה שעות תופעל מערכת ההשקיה ובעזרת השם (וממי), בעוד שלוש שנים נזכה לאכול מפרי העץ.

גורמים רבים חברו להם יחדיו ושילוב של אירועים הביאו את השדה להפוך לבוסתן. רוב השדה הוא שטח שהוסב בעבר לשטח תיירותי, ההנהלה החליטה שהגיע הזמן לעשות מעשה בשטח זה, ומתוך ראייה אקולוגית ומחשבה שהשילוש הקדוש: נוף, צל וחקלאות יחברו להם יחדיו לצורך פיתוח הקרקע, הוחלט בשלב הראשון לנטוע חורשה, אלא שעם הזמן נולדה החלטה להפוך את השדה לבוסתן חי ובעט שישמש את אורחי התיירות ולטובת רווחת חברי הקיבוץ. כל הפרוייקט היה בהובלת התיירות שמימנו וניהלו אותו, בשילוב הגד"ש והנוי שיצר שיתוף פעולה מרשים (ועל כך תודתנו העמוקה) בין האב (יואב ארטל), הבן (אלון רבטל) ורוח הקודש (ממי). יואב ארטל מהתיירות ניצח על התזמורת, אלון רבטל מהגד"ש מונה פרוייקטור על ונציין גם את שאול ביכובסקי שהיה על התשתיות, וכמובן ממי ארזי והנוי עם המקצועיות והטאצ' הירוק.

עצי פרי שנטעו בבוסתן מתחלקים לשניים: הראשונים, "עצי ממי" הכוללים עצי תות מסוגים שונים, חרובים, 30 סוגי תאנים שאמורות לתת פרי בתחילת הקיץ, פקאנים, ועצי נוי ממשפחת השקמים. וגולת הכותרת: מגלון אפריקאי, עץ פרי מפתיע שמגיע לגובה 15 מטר עם פרי אכיל, חמצמץ מעט בתחילה, צבע הפרי ירוק, ועם ההבשלה הופך לצבע אדום כהה.

והשניים "עצי התיירות" הכוללים עצי פרי הדר: לימון, תפוז, מנדרינות, פומלית, פומלה, ובנוסף, תפוחי עץ ושסק.

בבוסתן עצמו יהיו שבילים בהם יהיה אפשר להסתובב ולהינות מכל עצי הפרי והשפע הרב. במרכז הבוסתן יוצבו כלים חקלאיים גדולים, לרבות קטפת, לתצוגה עם שילוט מתאים, בטיפולו המסור של ירון גולן. הבוסתן יהיה מגודר וניתן יהיה לקטוף ולהינות מהפרי.

ממי יודע לצטט את המקורות ולציין שתוך שלוש שנים, העצים יתנו פרי שנאמר בספר ויקרא, פרק י"ט פסוק כ"ג: "וכי תבואו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל וערלתם ערלתו את פרוי, שלש שנים יהיו לכם ערלים לא יאכל". ולכן אסור לאכול מהפירות (והגרעינים והקליפות) של העץ החדש, עד שיעברו עליו שלוש שנים, ובזמן זה הפירות נקראים "ערלה" ואסור לאוכלם, או להינות מהם גם לא בדרך אכילה, כגון: על ידי מסחר בהם וכדומה. (אבל ממי גם מציין שאם יהיה פרי אחרי שנתיים, כנראה שנאכל ממנו).

ואלו שמות העצים ונוטעים:

1. עץ הקהילה – גיתי צין
2. עץ הצעירים - עינת אזולאי ועומר פז
3. עץ הבטחון – גדי ורולקר
4. עץ החינוך - חיה מוזר
5. עץ הנוי – ממי ארזי
6. עץ המייסדים – אמיר מוזר
7. עץ הילדים – אורי סלוס ומתן אריאלי
8. עץ המורים – ברכה רפמן
9. עץ הבריאות – דליה שמושקוביץ
10. עץ הספורטאים – ערן פז
11. עץ האומנים – יעל ומשה ברקוביץ
12. עץ +60 - שרה גונן
13. עץ הנוער – ליאור ברייר
14. עץ החיילים – מאי סגל
15. עץ ענפי הקיבוץ – חגי סגל
16. עץ התשתיות – רמי דגני
17. עץ ההנהלה - שאול גולומב
18. עץ היזמות הקהילתית - טל שיפוני
19. עץ התרבות – נוגה וגנר
20. עץ העסקים הקטנים – גבריאל גולדשטיין

לזכר חברינו - פברואר - שבט - אדר

שם הנפטר	תאריך לועזי	תאריך עברי
עליזה הלוי שריג	04.02.1946	ג' אדר א' תש"ו
חיה גרד	09.02.1972	כ"ד שבט תשל"ב
משה אורפז - זלוטניצקי	05.02.1981	א' אדר א' תשמ"א
רבקה כץ	01.02.1982	ח' שבט תשמ"ב
יוזק שור	29/02/1982	א' אדר תשמ"ב
יצחק ולדן	11.02.1989	ו' אדר א' תשמ"ט
אטקה הלוי	26.02.1989	כ"א אדר א' תשמ"ט
ברוך (בושקו) גרד	25.02.1993	ד' אדר תשנ"ג
דבורה גלזר	15.02.1995	ט"ו אדר א' תשנ"ה
מינקה ולדן	24.02.1995	כ"ד אדר א' תשנ"ה
מרדכי (מוטקה) גור	08.02.1996	י"ח שבט תשנ"ו
שלמה גור	07.02.1997	ל' שבט תשנ"ז
דן ברייר	17.02.1998	כ"א שבט תשנ"ח
יחזקאל פרלברג	24.02.1999	ח' אדר תשנ"ט
מרים (מיצי) רוז'ני	07.02.2003	ה' אדר א' תשס"ג
יצחק ארזי	19.02.2003	י"ז אדר א' תשס"ג
שרה נוימן	28.02.2003	כ"ו אדר א' תשס"ג
זכריה מוזר	02.02.2004	י' שבט תשס"ד
יעקב ארזי	29.02.2004	ז' אדר תשס"ד
קלרה חרמוני	01.02.2005	כ"ב שבט תשס"ה
חייקה קלס	18.02.2005	ט' אדר א' תשס"ה
מאיר טרצביצקי	21.02.2006	כ"ג שבט תשס"ו
מאיר טל	10.02.2008	ד' אדר א' תשס"ח
פרניה שחר	09.02.2011	ה' אדר א' תשע"א
שלמה קלס	02.02.2013	כ"ג שבט תשע"ג
מלכה דווידזון	09.02.2014	ט' אדר א' תשע"ד
משה ברקוביץ'	28.02.2016	י"ט אדר א' תשע"ו
תמרה ברקוביץ'	28.02.2019	כ"ג אדר א' תשע"ט
ישראל נצר	28.02.2019	כ"ג אדר א' תשע"ט

לזכר דוד זילברט

החודש נפטר דוד זילברט. דוד הוא אביהן של חנה [ארזי], רבקה [כספי] ושלומית [גריןשטיין שחיה במסילות]. היה בן 92 בפטירתו.

דוד נולד בוורשה, פולין ב-1928. המשפחה לא הייתה ציונית ודוד לא היה חבר בתנועת נוער. עד שעלה ארצה לא ידע עברית. היה בן 11 כשפרצה המלחמה. הוא ברח מהגטו והצטרף לפרטיזנים. ממשפחתו איש לא שרד. הגיע דרך הג'וינט לקיבוץ אשדות יעקב עם קבוצת נוער. היה בפלמ"ח והשתתף בכיבוש הר-טוב. למד להפעיל ציוד כבד וכך הגיע לקיבוץ אבוקה [קיבוץ שננטש באזור נווה איתן] לשם בניית המפעלים האזוריים. שם פגש את שושנה, לימים אישתו. ב-1954 עברו לגור בבית שאן, שם נולדו שלושת הבנות. בשנים הראשונות גרו בבית ערבי שננטש, ואחר כך עברו לדירה בה חיו כל חייהם – מול "יעקוב הגנן". בבית שאן הצטרף לקבוצת הכדורגל "הפועל בית שאן", ועד יציאתו לפנסיה עבד בתור מזכיר האיגוד המקצועי. בעבודתו זו, ייצג פועלים ועובדים מול המעסיקים שלהם, נאבק על שכרם ועל תנאי עבודתם. בבית שאן הקים את סניף מפ"ם וכל חייו פעל בהתנדבות למען המפלגה (אחר-כך מר"צ). דוד ושושנה השתלבו בעיר ומצאו בה את מקומם. דוד זכה להערכה רבה על פעולותיו הרבות למען רווחת התושבים, ולמרות שהחזיק בהשקפת עולם שהייתה בעמדת מיעוט, היה דמות אהודה בבית שאן, וזכה להרבה כבוד (היו שקראו לו ז'ילברט, ולא זילברט). הוא הילך כל השנים על חבל דק – בין ההזדהות האידיאולוגית שלו עם הקיבוצים, לבין ההזדהות שלו עם הפועל וצרכיו. במסגרת עבודתו ביקר במפעלים הקיבוציים שהעסיקו עובדים שכירים מבית שאן, ובמפעלים האזוריים. שני הגופים הללו היו המעסיקים הגדולים של תושבי בית שאן. למרות שבשנים האחרונות חי דוד בבית הבריאות של הקיבוץ, פרנסי בית שאן לא שכחו אותו, ולאחר פטירתו כתבו דברי שבח והוקרה לפועלו ואישיותו, ומקצתם מובאים כאן: רפאל בן שטרית, ראש העיר לשעבר: "דוד היה איש ציבור אהוב, שהשקיע את כוחותיו בתושבי העיר, באיגוד המקצועי, במועצת העיר בית שאן ובפעילות ציבורית ענפה. מראשי קבוצת הווטרנים בבית שאן. אדם חכם ואוהב אדם." ג'קי לוי ראש העיר בית שאן: "דוד זילברט ז"ל הוא איש עתיר זכויות בהיסטוריה של העיר בית שאן. היה איש של צדק וזכויות עובדים, אידיאליסט ואידיאולוג, ממקימי הפועל בית שאן. איש צנוע ואוהב אדם." אפרים כהן צמח, מזכיר איגוד מקצועי בהסתדרות, מועצת הפועלים בבית שאן: "אנו נזכור את האיש ואת פעילותו הציבורית רבת השנים. דוד ז"ל שימש כמזכיר איגוד מקצועי בהסתדרות. במהלך עבודתו דוד חתם על מאות הסכמים קיבוציים מיוחדים לשיפור תנאי העבודה והשכר ותנאי הפנסיה שמשמשים אותנו עד עצם היום הזה." אפרים דובק ראש העיר בית שאן לשעבר: "הכרתי היטב את דוד. הוא היה חבר מועצה בכהונתי השנייה ועל אף שהיה חבר מפ"ם היינו חברים טובים ועבדנו יד ביד. הוא היה איש ישר, כן וחשב רק על טובת העיר ותושביה." חנה מוסיפה שהיה אדם אופטימי ושמח, נאיבי ומאמין בכל לבו באדם. יהי זכרו ברוך.

קהילת ניר דוד משתתפת בצערו של רחמים עם פטירת אחיו, נחום ברזני

לזיכרו של זיגי כתבה תלמה סגל

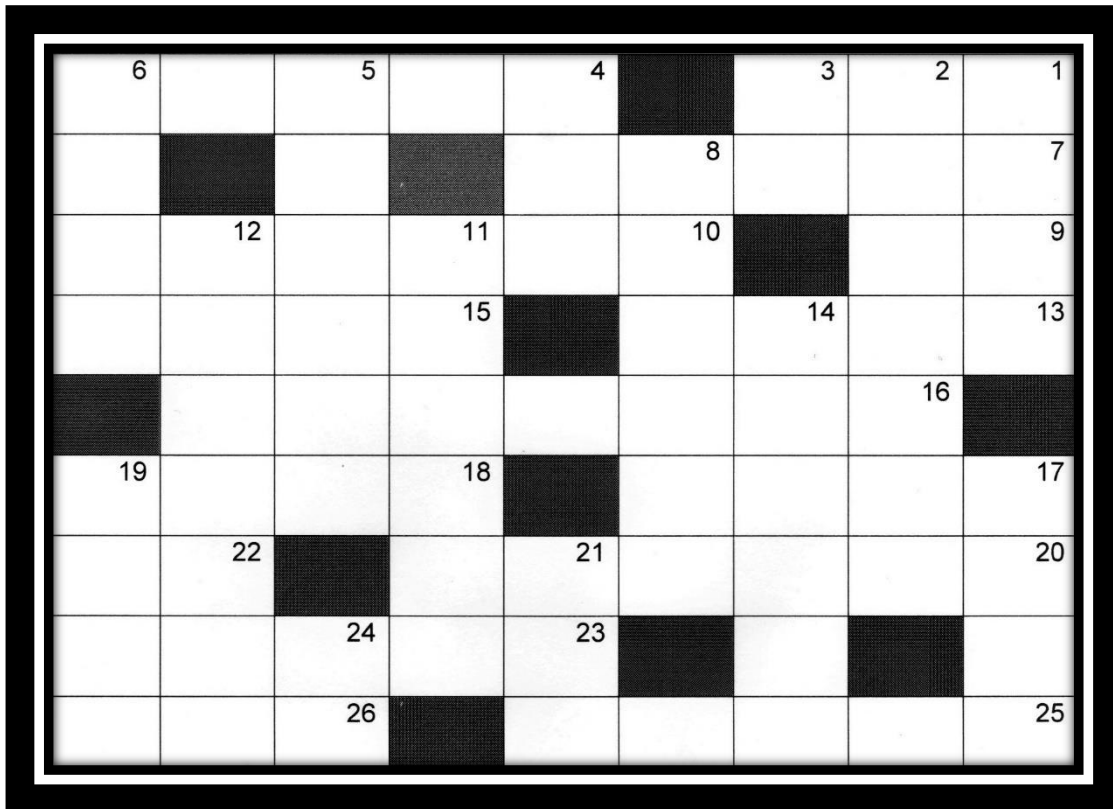
**זיגי נפגש בגן השלושה עם המורה אמין סואעד,
בטקס סיום האולימפיאדה של רשת ולדורף, 2007.**

זיגי – זיגוארד קונט נפטר. הוא היה במשך עשרות שנים ידיד נאמן של ניר דוד. רבים זוכרים אותו עד היום. ככומר אוונגליסטי הוא טיפל בקהילה שלו ובעיקר בנוער. תחילה הוא הביא קבוצות נוער לארץ והיה פעיל בחברה שטיפחה את הידידות בין גרמניה וישראל. בהמשך הופיע כל שנה, עם משפחתו, וכולם יצאו לעבודה. לפני עזיבתו לא שכח להשאיר תרומה מכובדת למטרה תרבותית.

הוא הכיר את הארץ שלנו היטב. ארכאולוגיה בראש. לא היה ממצא בחפירה שהוא לא ידע עליו. היה בקי גם בתנ"ך, וידע קטעים שלמים בעברית. הוא הכיר את היסטוריה ואת סיפור תל עמל מתחילתו ועד היום. הוא אפילו חי עמנו את המאבק על ביתנו ופרסם את הסיפור על נחל האסי. כל כמה ימים היה מטלפן אלי בדאגה: "מה נשמע? כבר שקט אצלכם בקיבוץ שלי," כך היה אומר.

זיגי היה איש משכמו ומעלה. טוב לב, אינטלקטואל, שכל הנוגע לישראל עניין אותו. במשך השנים פרסם הרבה מאמרים בעיתונות – וגם הוציא ספרי שירה. בביתו דגל ישראל מכסה את הקיר. אנחנו נפרדים מהאיש המיוחד וידיד אמת.

תשבץ הגיון – הוריקן [אורי קלס]

הגדרות

מאונך

מאוזן

1. ראו 3 מאונך 2. בהה בגויים וראה את מצב הגלים (3-4) 3 + 1 מאונך בחג הזה טוב חזר טוב (4-2) 4. תלש בלי זרע (3) 5. יש שתילות כאלו שנעות סביב הטי (6) 6. משונה שהוא שנון וכבר לא חדש (4) 8. בימו צד אחד ויבינו זאת (6) 11. מני ביים רק לא את השמאלנים (6) 12. השניה והראשונה בקיבוץ (4-3) 14. לא מתיימר בגדולות כאשר בראן לא מדבר (3-3) 17. האט סביב לבן עם החגורה (4) 19. במר יש בת.... חותך! (4) 21. שלק וחתך 100 כאלו (3) 24. ראו 22 מאוזן	1. הצרפתי אוכל אותו בגירושין (3) 4. שי הסתובב. נכשל ונכשל (5) 7. היה בשוק הניצחון של החייל האמיץ (5) 9. בני ביתך? (2) 10. בט"ו בשבט אוכלים את רבי פיש בצורה אחרת (3-3) 13. מתנגד לשינויים באיראן (4) 15. נובע מאיבר הראיה (4) 16. תנואילה שונה בחג הזה (7) 17. באם יש מקום לא ידוע? (2-2) 18. את שב בים לסדר תעניינים (4) 20. בממי שמו פס להחליפני (6) 22+24 מאונך יש בו בלש עם חולצה? (4) 23. מפותל ומפותל כמו שצריך (5) 25. בטיק הולנדי שותים עם ג'ין (5) 26. בין ישוב-בשר-העולם (3)

תמונות מנטיעת הבוסתן - המשך

פברואר 2021

צילום: ממי ארזי

עלון מס. 2 בשנת 2021, מס. 2268 למניין עלוני הקיבוץ

משתתפים בכתיבה: אביגיל ליס-חדד / אורי קלס / אילון סלוס
אסנת דגני / אסתי בר-טל / דגנית פרג / יוני צין / הילה גלמן
יהודית זמיר / לירון ויטמן

עיצוב הלוגו החדש: עדי מידה
תודה מיוחדת ליהודית אייל על חומרי הארכיון

עורכת: סמדר יחיאלי
עלון פנימי, כל הזכויות שמורות

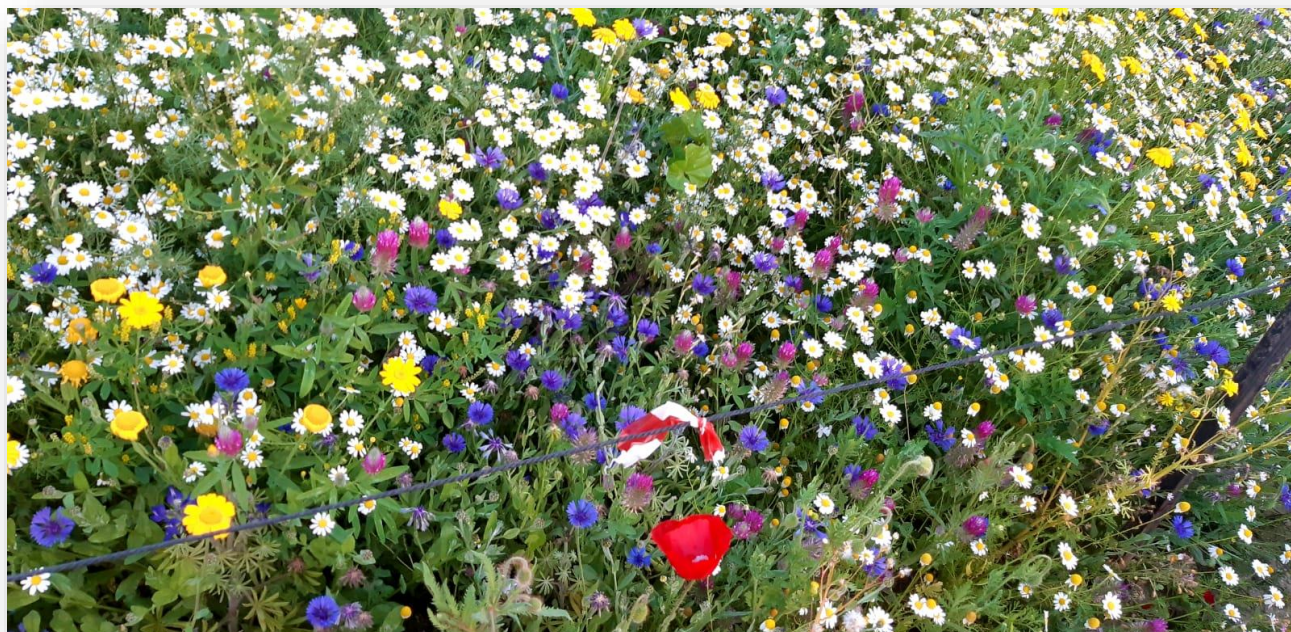

עלון קיבוץ ניר דוד (תל עמל)

איך יודעים שבא אביב? מסתכלים סביב סביב
[דתיה בן דור]

צילומים ניצה גור

צילום: קורונה מגס

השתקפויות: מי למעלה מי למטה?
קליידוסקופ של צבעים ונשיקות תכולות של מים.
הטבע מרווה את צימאון הנשמה -
הוא תמיד נחמה.

כתבה בהשראת התמונה: דורית דותן

אל קוראי העלון

עלון מרץ הוא חודש האביב, מוגש לכם לקריאה. אשמח לפניות של אנשים לגבי נושאים קהילתיים-חברתיים שיש להם מקום במסגרת הזו. מבקשת להשלים / לתקן מידע מהעלון הקודם: ברשימת גנני הקיבוץ לדורותיהם נכלל גם דני שיפוני. ברשימת נפטרי חודש פברואר נכללת גם מאיה זמיר, ובמלאות שנה לפטירתה נביא דברים לזכרה בעלון זה.

תגובה לראיון עם ממי, גנן הקיבוץ:
ברצוני להדגיש כמה נקודות לגבי הנוי בקיבוץ בהנהגתו הבלתי רגילה של ממי.

- א- הנוי והטיפוח של כל פינה בקיבוץ, הם בסיס לאיכות חיים גבוהה ומשפרת את חיינו וחיי ילדינו.
- ב- פינות המיחזור – כמו שממי הדגיש, זוהי יוזמה והתמדה שלו. יש בכך שוב, שמירה על איכות חיים גבוהה, חינוך, מודעות לסביבה.
- ג- האסי – הטיפוח של הנוי מאפשר הנאה לכולנו מהבילוי באסי.
- ד- תנים – בזכות הסביבה הנקייה מאשפה, לתנים יש פחות סיבות להסתובב ברחבי הקיבוץ.

לכן – חשוב ביותר לשמור על ההשקעה העצומה שממי ועובדיו משקיעים בסביבת חיינו וגורמים לנו לשמחה, הנאה והערכה. לדעתי, בשום פנים אין להוריד מהתקציב הניתן לנו. בתודה רבה לממי וצוותו – הגר סולומון

מוזמנים לכתוב תגובות על החומר המופיע בעלון

סמדר יחיאלי

ברכות למאיר גלמן ולכל המשפחה עם
הולדת הנין החדש, נכד ליעלי

ברכות ליוני סברנסקי על קבלת "חייל מצטיין"
מטעם קצין המודיעין של פיקוד הצפון. חזק ואמץ!

והפעם בעלון

עדכוני קהילה

- בריאות ורווחה עמוד 5
משאבי אנוש עמוד 6
ריכוז משק ותשתיות עמודים 7-8

חיי קהילה

- ממזכיר הקיבוץ עמוד 9
חינוך בקהילה;
שכבת ז' גאה להציג עמודים 10-12
תרבות בקהילה;
אירועי תרבות עמודים 13-15
תערוכה במדגרה עמוד 16
ספריית הקיבוץ עמודים 17-19
פעילות גופנית עמודים 20-21
תמונות מליל הסדר הקיבוצי עמוד 22

אנשים בקהילה

- ליל הסדר שלי;
אמנון שמושקוביץ עמוד 23
עמית סגל עמוד 24
אתי חן-ברייר עמודים 24-27
מזל טוב - ימי הולדת עגולים עמודים 28-29
לזכרה של מאיה זמיר עמוד 30
לוח נפטרים עמוד 31

טבע נוף סביבה

- גינת בר עמודים 32-33
ארכיאולוגיה חקלאית עמודים 34-35
נתוני משקעים - סיכום שנתי עמוד 35
אתגרי ועדת תכנון עמוד 36-37

תשבץ הגיון

עמוד 38

עדכוני קהילה

רקפת בנדה – עדכונים מתחומי הרווחה

מרפאת שיניים – תזכורת לשעות הקבלה ודרכי ההתקשרות:

יום שני – שיננית – שני

יום ד' – רופא – ד"ר טל

יום ה' – אחת לשבועיים – רופאה – ד"ר בלה

חברים מוזמנים לפנות לשני במהלך ימי השבוע בין השעות 08:30 – 15:30. במקרים דחופים שלא בשעות אלה, ניתן לשלוח הודעת ווטסאפ.

פרטי ההתקשרות לשני: 052-5401863. טלפון המרפאה: 04-6488809

בית הבריאות – כאן גרים בכיף

בית הבריאות הינו במתכונת משפחתית כאשר נגה הינה מנהלת הבית, דגנית אחראית על כל נושא הפעילות והתעסוקה וחנה גבע (שכירה) אחראית על תחום הבריאות. שלושתן יחד עם קבוצת מטפלים/ות מסורה וותיקה, מהווים צוות חזק ואיכותי שפועל לא לאות לטובת המקום.

הבית מספק לדיירים מגוון רחב של שירותים התורמים לשמירה על בריאותם, רווחתם וביטחונם. השירותים כוללים שירותי רפואה, שירותי ניקיון, אחזקה, טיפוח ויופי, כביסה ועוד.

בבית פעילויות רבות ומגוונות לאורך שעות היום ואחר הצהריים. הפעילויות כוללות משחקי חברה, מפגשים קבוצתיים, דיוני אקטואליה, התעמלות, טיולים, חגים, קבלת שבת, אירועים מגוונים ועוד.

בשנה האחרונה עלתה השתתפות חברי הקיבוץ בפעילויות, ובמקביל עלתה השתתפות חברי הקיבוץ שתורמים מזמנם בהתנדבות למקום והדבר משמח מאוד.

אני מזמינה את החברים לעניין את בני משפחתם להצטרף ל"בית על הנחל" וליהנות מאיכות חיים טובה ופעילה.

כמו כן הבית פתוח לחברי הקיבוץ למסלולים שונים כמו:

השתתפות בחוגים בודדים, שהות של יום שלם ללא לינה, הגעה לארוחות, השגחה בתקופות החלמה וכו'.

בברכת בריאות איתנה.

תפקידים

לביא מאירי נבחר לתפקיד המזכיר. ללביא, בהצלחה בתפקיד ובמשימות הרבות העומדות לפניך. לשלמה תודה על השנתיים בהן כיהן בתפקיד, ובהצלחה בדרכך החדשה.

שחר גורן נבחר לתפקיד מתאם הבנייה בשכונת "הכרם". לשחר, בהצלחה בתפקיד.

חברי מזכירות

בסוף מרץ תתקיים הצבעה לנציגי ציבור במזכירות, על פי הגדרתה במבנה האירגוני החדש. אני מציין לחיוב רב את המספר הרב של אלו שהציעו עצמם לתפקיד (קרוב ל- 30 מועמדים), מכל שכבות הגילאים. הדבר מדגיש שוב את ההון האנושי המצוין של ניר דוד. מספר כזה של פונים אינו דבר של מה בכך ומהווה תעודת כבוד. בקיבוצים רבים אחרים קיים קושי לאיים את התפקיד.

פנסיה

החלטת צוות הפנסיה היא להחתים על מסלוקה פנסיונית לחברת טנא (חברת הייעוץ פנסיוני של הקיבוץ) פעם בשנתיים. ההחלטה והבדיקה הפנסיונית מאפשרת לקיבוץ לדעת את מצבו האקטוארי של החבר ומצבו האקטוארי של הקיבוץ. בתאריך 24.3 נשלח לחתימה אלקטרונית לכל החברים והנקלטים שלא חתמו ב-2020.

תקנון הפנסיה המאגד את כל החלטות הפנסיה של הקיבוץ, הגיע בזמנו לאסיפת הקיבוץ והכנסנו לתוכו את ההערות שניתנו באסיפה. עקב משבר הקורונה לא הבאנו אותו לאישור ובקרוב נביא את התקנון לאישור האסיפה והקלפי.

אוגדן החלטות משאבי אנוש ושכר

בימים אילו אנו עובדים על עדכון נהלי שכר ומשאבי אנוש ועל הכנת חוברת נהלים של כל החלטות הקשורות בשכר וקליטת עובדים וחברים.

קורונה

לשמחתנו כל המערכות בקיבוץ חזרו לעבוד ואנו מקווים שהיה זה הסגר האחרון. אנו ממשיכים לסייע לבעלי עסקים קטנים שנפגעו במשבר הקורונה.

עסקים קטנים

בכוונתנו לקבוע בקרוב מפגש לבעלי עסקים בקיבוץ, לשמוע מה הצרכים שעולים מהשטח, ולהקים מנהלת יזמויות, עליה הוחלט בעבר, שתנסה לראות כיצד לסייע ליזמים בתחומים השונים אשר יעלו מהשטח.

לחברי ניר דוד שלום.

תיכף מסתיים רבעון ראשון של שנת 2021 ויש מקום לעדכן על הפעילות בתחומים המשקיים, בנושא התשתיות ובכלל.

תשתיות:

קו המים החדש המחבר את מערכת מי השתייה של ניר דוד לקו מי רוויה הונח לכל אורך שלושת הקילומטרים מאזור בית הקברות של מסילות ועד חיבור המים הראשי שלנו מול המבואה של פרק המעיינות. לפני שנתחיל לשתות מים מתוקים לרוויה נותר לחבר את הקו בשני צדיו, ופעולה זו מתוכננת להתבצע בזמן הקרוב, כך שבחודש אפריל כבר יזרמו בקווים מים איכותיים יותר. זה מקום להודות לצוות של חברת בני יוסף זועבי: אחמד ומוחמד, שביצעו את עבודת הנחת הקו בצורה מקצועית וזהירה תוך כדי חציית כל המכשולים הרבים בדרך.

חקלאות:

החורף כבר מאחורינו והיה גשום במידה. שדות החיטה נראים במצב טוב ללא צורך בהשקיה. גידולים אחרים כגון תירס, אבטיח, ועגבניות נשתלים ונקווה להצלחה מקצועית וכלכלית בהם. חלקת תמרים מזן "דערי", מערבית לשטחי המדגה, מניבה השנה לראשונה לולבים הנמכרים לשומרי המצוות בארץ. נטיעת חלקות מנגו (כ- 120 דונם) בשותפות עם מסילות תתבצע תוך חודש בערך, מחכים לראות את תוצאות הפריחה וההנְטָה במטעי המנגו הוותיקים. הדגים עברו את החורף הנוח יחסית – בצורה טובה. לצערנו, הגידול הטוב לא פוגש עדיין שוק מתאים, כרגע אנו מחזיקים עודפי כמויות מול דרישות השוק ונראה שחג הפסח המוקדם עם היציאה המאוחרת משגרת סגרים, גרם לביקושים נמוכים יחסית - עד כה. בשעת כתיבת הדברים נותרו לנו עוד כ- 10 ימים עד פסח ונקווה שפתיחת המסחר תלווה בקניה משמעותית של דגים בימים שנתרו.

פרויקטים סולריים:

המערכות הסולאריות על לולי האחסון חוברו לחשמל השבוע והחלו לייצר חשמל. במקביל השלמנו את חידוש כל תשתית החשמל באזור זה, ניקוי של חלק מהפסולת שהצטברה משך שנים בשטחים מחוץ ללולים, וסלילת דרך מצעים חדשה מדרום ללולים ועד האורווה. כמו כן נסלל שביל להולכי רגל\ רוכבי אופניים, המחבר בין הפינה הדרום מערבית של מגרש הכדורגל, לכיוון הלולים. כל האזור קיבל עתה חזות מסודרת בהרבה, ובהשלמה סופית של העבודות ננקה ככל הניתן את הפסולת שנתרה, לכן אבקש מהחברים שלא להשליך פסולת וחפצים ישנים בשטח זה!

בשטחי המדגה מתקדמות בקצב מהיר התקנת מערכות צפות בהספק שמעל 10 מגה-ואט. מערכות אלו הן בשותפות (50-50) של קיבוץ ניר דוד יחד עם חברת נופר ע.י – החברה הוקמה על ידי עופר ינאי שהחל דרכו בתחום לפני קצת יותר מעשור והונפקה בבורסה בתל אביב לפני 3 חודשים בשווי שמעל 2.0 מיליארד שקלים!

"בתל אביב נרשם גל של הנפקות ב־2020, בהן 3 חברות שמייצרות חשמל בטכנולוגיה סולארית, כאשר הנפקתה של נופר אנרגיה בדצמבר, הייתה הגדולה ביותר במונחים כספיים - 613 מיליון שקלים שגוייסו מגופים מוסדיים - מבין כל החברות, והצניחה אותה למקום השלישי בתחום מבחינת שווי שוק. נופר עוסקת בייצור חשמל באמצעות מערכות סולאריות המותקנות בעיקר על גגות ועל מאגרי מים. לפי נתוניה, היא מייצרת בישראל 88 מגה-ואט בנכסים מניבים, מקימה עוד מערכות שיוסיפו לה 447 מגה-ואט ויש לה צבר בפיתוח של עוד 640 מגה-ואט באירופה יש לה יעד שאפתני של 1,000 מגה-ואט ב־2021. כדי לקבל קנה מידה, החברות הפועלות בתחום מגלות תיאבון עצום. אחת המתחרות הבולטות של נופר בתחום האנרגיה הסולארית, דוראל אנרגיה, מדברת על יעד שאפתני של ייצור חשמל בהספק של 8,500 מגה-ואט עד לשנים 2024-2025 " (מתוך כתבה באתר כלכליסט 27.1.2021)

עם זאת ובניגוד לתמורה לבעלי נופר והמנהלים הבכירים בה, הדרך שלנו לקבלה של הכנסות ממש (בניגוד לרווח על הנייר) מהמערכות תיקח מספר שנים. כל עוד המערכות בהקמה נדרשות הלוואות גדולות לצורך ההשקעה בהן. עם גמר ההקמה וייצוב תזרים התקבולים מהמערכות, עתיד להתחיל ולהשתחרר חלק מהסכום (שאינו משוריין להחזר ההלוואות) ולהתקבל כפי חלקנו בכל פרויקט.

אסי:

עם בחירתו וכניסתו של לביא לתפקיד מזכיר, הועברו אליו הדברים האמורים להיות מרוכזים ומתואמים, כפי שלקחתי על עצמי לבצע באופן זמני בחלק האחרון של שנה שעברה. אני אמשיך להיות מעורב בדברים דרך צוות תיאום (לביא, שחם, שאול ואנוכי) ובצד התקציבי כמובן, כמו גם בתחומים אחרים הקשורים לנושא (בעיקר תשתיות).

בתחילת השנה חזרתי להיקף המשרה המקורי שסוכם עמי, כ-50%, כאשר בשגרה אני נמצא בניר דוד בימים: א' ב' ו' ד'.

ולכל החברים בניר דוד, התושבים וחבריי לעבודה – מאחל לכם חג אביב שמח הנאה גדולה מעונה נפלאה זו של השנה ושהיציאה המסתמנת משנת הקורונה, תהפוך לבלוב, פריחה וצמיחה לכולנו, במקביל לחגיגת הפריחות, הצבעים והריחות מהשדות, המטעים והטבע מסביבנו.

חיי קהילה

לביא מאירי - מזכיר הקיבוץ

שומר האוצר הגלוי

אגדה ברסלבית ישנה מספרת על אחד בשם אייזיק שחלם על הימצאותו של אוצר הרחק מכפר הולדתו. ארז אייזיק את מטלטליו והגיע למקום בו חלם שנמצא האוצר, חפר וחפר ולא מצא דבר. ביום השלישי לחפירותיו חלף על פניו בחור אחר וכל מטלטליו על גבו. שאל הבחור את אייזיק: - "לשם מה אתה חופר כאן בור כזה גדול?" - כשסיפר לו אייזיק על חלומו, השיב הבחור: - "מעניין, הלילה חלמתי את אותו החלום בדיוק ובחלומי בחצר ביתו של אחד בשם אייזיק המתגורר הרחק מכאן מצוי אוצר גדול, ולשם אני צועד". ארז אייזיק את מטלטליו חזר לביתו ומצא שם אוצר גדול.

לפני כשבוע חזרתי לביתי לשמש כמזכיר הקיבוץ, ומצאתי בו אוצר גדול שלא חשתי בקיומו.

מצאתי בית שהרוח המפעמת בו לא קיימת בבתים אחרים, מצאתי בית שהוא עולם ומלואו של התנדבות, מצאתי בית ובו קהילה חיה, נושמת, מאוחדת, מאורגנת ונלחמת.

אינטנסיביות האירועים של השבוע החולף עזרו לי לגלות את האוצר הגלוי מהר יותר משיפיתי.

עכשיו אני יודע להגדיר את תפקידי בצורה יותר מדויקת: אני שומר האוצר הגלוי, ואעשה ככל יכולתי שהרוח הזאת הנושבת בקהילה שלנו לא תדעך לעולם.

תודה לכם אנשי ניר דוד שגיליתם לי את האוצר, מבטיח לשמור עליו ולטפחו.

חג פסח שמח וכשר,

לביא

שכבת ז' - שנת מצווה

תשפ"א

אנחנו, נערי ונערות שכבת ז', פותחים באופן רשמי בימים אלו את משימות שנת המצווה שלנו. שנה בה אנו הופכים מילדים לנערים וזהו תהליך משמעותי מאוד עם עצמנו, עם הקבוצה ועם הסביבה הקרובה לנו. זוהי שנה בה אנו מתחילים תהליך של היכרות וחברות בוגרת עם הסביבה, הקהילה והחברה בה אנו חיים. השאיפה היא שבמהלך משימות שנת המצווה, אותם גיבשו ההורים שלנו, נחוה תהליכים אישיים וקבוצתיים דרך פעילויות ערכיות, מהנות וחשובות. אנו רואים חשיבות מרכזית ליצירת מסגרת שכבתית מגובשת בה נוכל לחוות, להכיר, לתת מעצמנו ולעשות דברים משמעותיים בסביבה ובקהילה שלנו.

עד כה ביצענו את מסורת בתי הקפה השכונתיים בחג הסוכות והתרמה לעמותת אק"ים. לפנינו עוד מספר משימות ואחת מהן היא לקחת חלק בעלון הקיבוץ לחודש מרץ. אז נפגשנו, הצוות האחראי: נועה וינר, יהלי גורן, אופיר מלכין ורומי דגני-בלכר יחד עם עינת וכרמל המדריכות וסמודי עורכת העלון וחשבנו יחד מה יהיה הכי נכון וכיצד נציג את עצמו כשכבה. המשימה הייתה לא פשוטה אך לבסוף החלטנו לשאול את כל חברי השכבה שאלה: **אם הייתי מנהל הקיבוץ, מה הייתי רוצה לשנות.** אז לפניכם התשובות.

בנוסף, אנחנו שכבת ז' מאתגרים את שכבת ח' - נחלים להציג את עצמם בדרך שלהם בעלון החודשי הבא.

מקווים שתהנו ☺

אלה נגלר

בתם של כרמית ונחשון נגלר

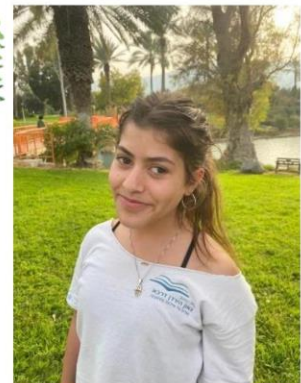
אם הייתי מנהלת הקיבוץ הייתי משנה שלא תהיה גדר מסביב לאסי.

גיל פרי

בנם של יעל ואייל פרי

אם הייתי מנהל הקיבוץ הייתי עושה אזור למחרחרים ופקח או 2 לבדוק שלא עושים רעש חזק מדי ומפריעים לתושבי הקיבוץ כי זה יחסוך את כל הכאב ראש של האסי.

שירה זמלן

בתם של חגית ואלי זמלן

בתור מנהלת קיבוץ הייתי דואגת לזה שקלנועיות לא יעברו בגשר הכתום מכיוון שאין מקום.

עמית צרפתי

בנם של נילי ואייל צרפתי

אם הייתי מנהל הקיבוץ הייתי שם קולר במגרש כדורגל.

סליה קהת

בתם של רונה מנו ואיתמר קהת

הייתי רוצה שהיה בית כנסת וכניסה יותר חופשית לקיבוץ.

אריה קהת

בנם של רונה מנו ואיתמר קהת

אם הייתי מנהל בקיבוץ, הייתי נותן גם לילדים גישה לפתוח את השערים.

חמי בלסר-דגני

בתם של טל וגלי בלכר- דגני
אם הייתי מנהלת את הקיבוץ, הייתי
משנה את הגדר סביב האסי וזהו!

גיא שטילרמן

בנם של אושרית ויואב שטילרמן
אם הייתי מנהל בקיבוץ הייתי רוצה
שיהיו מתקנים באסי.

אדווה וומר

בתם של נוגה ונמרוד וגנר
קיבוץ מושלם אין מה לשנות!

אופיר מלכין

בתם של כלנית וירון מלכין
אם הייתי מנהלת הקיבוץ, הייתי
עושה שהכלבו יהיה פתוח עד 20:00
וגם שהחד"א בצהריים יהיה פתוח
עד מאוחר יותר.

יהלי מר

בתם של שרון ושחר גורן
לא הייתי משנה כלום, הקיבוץ
מושלם.

נטע וינר

בתם של נעמה ויואב וינר
הייתי מקצה אזור גדול יותר לחדרי
האירוח למשפחות, מטפחת ומגדילה
ומסדרת שיהיה נעים ויפה.

רן כהן-שדמי

בנם של נטע ואדי כהן-שדמי

שקד להב

בתם של יסיקה ויואב להב

שירח אלבו

בתם של סיגל ומיכאל אלבו
אם הייתי מנהלת הייתי משנה
את הגנים החדשים כי זה יותר
מדי סגור ואני חושבת שזה פחות
מתאים לקיבוץ.

שילח דגן

בנם של ענבר ויהלי דגן

סל גינת

בנם של לימור ודני גינת

אם הייתי מנהל קהילה לא הייתי משנה כלום

עמית טובין

בנם של ליאת וגיל טובין

אם הייתי מנהל בקיבוץ, הייתי מחזיר את ארוחות הערב והבוקר בחדר אוכל וגם את הארוחות לפי נושא.

עומר רבטל

בנם של אפרת ואורון רבטל

סיון מסקין

בנם של שולי ועומרי מסקין

עמית ויטמן

בנם של לירון ובוועז ויטמן

תרבות בקהילה

אילון סלוס – תרבות ניר דוד

העיר תל עמל צהלה ושמחה וגם יום האישה

פורים בצל קורונה שיבש לנו את אירועי החג, אך קורונה לא תרפה ידו, והצלחנו להרים את המורל של חברי הקיבוץ בצחוק, שמחה ומשלוחי מנות מטף ועד ותיק.

ילדי א'-ו' זכו למשתה מלכותי בארגון של הצוות המסור של בית שקד והשקדייה "הילה את הילה" עם יצירות מופת קולינריות של ההורים שתרמו רבות לאווירת החג. הילדים סעדו היטב, ולאחר מכן מאי הרקידה את הילדים במקצועיות רבה כשהם מורידים מעט מהקלוריות והסוכר הרב. בהמשך זכו הילדים לבלות בדוכנים והפעלות מהצוות המסור.

נערי ז'-יב' עם עינת וכרמל הגיעו באנרגיות מטורפות כשהם רוקדים ועושים שמח בתהלוכה עם ילדי הגנים ואף חילקו להם אוזני המן. בהמשך לא קיפחו את ותיקי היישוב וביחד איתם פצחו במעגלי ריקוד.

אירוע נוסף שהצלחנו לקיים הוא משלוח המנות הקהילתי. זוהי אחת המסורות היפות הקיימות בניר דוד בהשתתפות כול מי שחפץ ביקרו והחליף את משחק הגימודים שהיה נהוג לפני 20 שנה. הוכנו משלוחי מנות מהלב והיה כיף גדול לקבל. נרשמו הרבה מאוד התרגשויות של אנשים ולפי הרשמים שהגיעו מהשטח, כל מי שנרשם והשתתף זוכה בהפתעה נעימה, בעיקר אם השולח אינו נמנע על מעגל החברים הקרוב. והכל בניצוחה המקצועי של ליטל סגל.

מועדון +60 חגג את משתה פורים המסורתי על מדשאות הולצר עם ארוחה כיד המלך של חברותא, בהשתתפות יעל קפיטולניק, סטנדאפיסטית מצחיקה ומלהיבה שהצליחה לגרום לשאגות צחוק והנאה רבה והכול הודות לארגונם של צוות +60: **שרה גונן**, **יעל נפתליס**, **רחל ארטל**, **אסתי שורר**, **עמליה יכין ומירי דגן**.

ביום האישה **נערות ז'ט'** עם יוזמה מקסימה לכבוד יום האישה השקיעו בהכנת 260 זרים וכרטיסיות אותם חילקו לכל נשות הקיבוץ. כל הכבוד לנעורים ויישר כוח למדריכות ותודה לכל הנשים והגברים שפתחו את הדלת בחיור ומילים נעימות ומפרגנות.

תודה להילה דגני שאוטוטו חוזרת אלינו, שתמיד עוזרת באהבה גדולה בכל שעה ובכל מצב. תודה לצוות פורים שיזם, הפיק וכמעט הוציא לפועל את מסיבת פורים מבוגרים ועדלאידע לילדים (שנה הבאה מבטיחים לחזור): מעיין אביגד, נוי גינת, מישל כהן ותומר מורגן.

ומה צפוי לנו בהמשך: [כל התוכניות בהתאם למצב הקורונה]

- סדר פסח נחוגג כל אחד ואחת בביתו כאשר אנחנו קוראים לאנשים לפתוח את ביתם ולבם למי שאין לו עם מי לחגוג.
 - בערב יום השואה צפויה לנו הרצאה מרתקת של יקי גנץ, בעברו בכיר בשב"כ: "לכל מספר יש שם" – זיכרון והנצחה מסוג אחר בפולין. יקי מדריך מסעות זיכרון בפולין ונשמע את סיפורו המדהים מפיו. ההרצאה תהיה משולבת בטקס מקומי שלנו.
 - ערב יום הזיכרון נציין בטקס מסורתי משלנו
 - את יום העצמאות נציין כמיטב המסורת בטקס מרגש, כתובות אש והפתעות נוספות.
- ובהזדמנות זו אנו מחפשים מתנדבים עם אנרגיות טובות להצטרף לצוותים: ערב יום השואה, יום הזיכרון, יום העצמאות ושבועות כדי שנוכל לקיים את המועדים והחגים כהלכתם. מחכים לכם. לפנות לאילון.

תערוכת אמנות של קורינה ינסן [Korinna Janssen]

במועדון "המדגרה" נפתחה תערוכת עבודות של קורינה מגס. להלן פרטים על התערוכה:

קורינה גדלה בהולנד ונמשכה לאומנות מגיל צעיר, אך לאחר שעברה לארץ החיבור שלה לאומנות נותר "על אש קטנה". למרבה המזל, לפני כמה שנים, חזרה קורינה לציור כדרך לביטוי עצמי ובצורה זו יצרה לעצמה תחושה של בית חדש בתוך סביבה זרה.

האמנות שלה משקפת הרבה רגשות כגון: בדידות, ניכור, מבוכה ופחד, ומנגד תקווה, אהבה ואנרגיה חיונית. כעת, היא בוחנת נושאים כמו מים וזרימה בהשראת נחל האסי.

היא מתעסקת עם צילום, מדיה מעורבת, צבע שמן, צבע אקרילי, חפצים ואובייקטים שנמצאו במיחזור, וחומרים טבעיים כמו חול ועץ תוך חקר העולם הטבעי המשתנה סביבנו. האומנות שלה מגוונת ומשחקת בין סגנונות אמנותיים שונים.

תערוכה
ציורים והדפסים
אמנית קורינה ינסן

Korinna Janssen
ARTIST

טלפון 053-2053366
לתיאום אישי

מיקום: מדגרה ניר דוד
תאריך: 23 מרץ-30 אפריל
שעות פתיחה:
פתיחה יום הבחירות 11:00-14:00
שישי-שבת 11:00-14:00

www.kokoartprint.com

KK
KOKO
Fine Art Prints

לתיאום בזמנים אחרים: 053-2053366

ספרית הקיבוץ

ראיון עם אסנת דגני – על הספרייה המתחדשת

סמדר: ספרי על התחלת עבודתך בספרייה.

אסנת: נכנסתי לעבודה בספרייה לאחר תקופה ארוכה שבה המקום עמד מושבת והעלה אבק, עקב פטירתה של מאיה זמיר ז"ל. קבוצה של בנות מתנדבות בראשות טל שיפוני-רופאייזן, קיבלה את אישור הנהלת הקיבוץ לקדם במבנה משחקה במשולב עם ספרייה. לשם כך הן החלו במבצע רציני לניפוי ספרים וסידור האולם. אני נכנסתי לתוך הפרוייקט באוגוסט שנה שעברה ועבדנו ביחד עד לסיומו. לאחר מכן, נמצא מקום אחר למשחקה והוחלט בברכת הקיבוץ והנהלה להמשיך ולקיים במקום ספרייה, תוך רצון "להמציא את ספרייה מחדש" ולמלא אותה בתכנים ופעילויות נוספות.

סמדר: באיזה שלב / מצב נמצאת עכשיו הספרייה מבחינת תהליך השיקום/ארגון מחדש?

אסנת: הספרייה עברה סינון וניקוי מאוד רציני של ספרים שכבר לא רלוונטים לציבור ולקהל שלנו. קם צוות היגוי לספרייה שממשיך ללוות אותי בכל הפעילות, ההחלטות, השינויים והמהלכים.

באוגוסט כשנכנסתי לעבודה, רכשנו מחשב, מדפסת ותוכנת ספרייה ידידותית וקלה להפעלה גם ללקוח. זאת תוכנה אינטרנטית, שבאמצעותה יכול כל אחד להיכנס ממחשבו האישי ולראות מה יש בקטלוג. וכן, אם הספר פנוי להשאלה, אם הוא לא פנוי אפשר להזמין וכו'.

בתחילת ספטמבר התחלתי לעבוד על קליטת הספרים לקטלוג האינטרנטי. אוסי הרצוג עוזרת לי בכך בהתנדבות. היא פותחת את הספרייה בשעות אחה"צ פעם בשבוע, וגם בעצמה מקטלגת ומכניסה ספרים לקטלוג. אוסי היא ספרנית במקצועה ויודעת להפעיל את התוכנה. כרגע אנו קולטות את הסיפורת למבוגרים, ואוטוטו מסיימות אותה. השלב הבא יהיו ספרי ילדים לגיל הרך, אח"כ נוער וספרי העיון והשירה.

לצורך ההתארגנות החדשה אף רכשנו על חשבון ועדת החינוך של הקיבוץ שלושה מחשבים ניידים ושני ניידים לספרייה, בהם ניתן אף לעבוד בזום. הספרייה מחוברת לתקשורת הקיבוץ בכבלים ויש גם WIFI. בתקופת הסגר כשהילדים למדו בבית, חלקם הגיע באופן מרוכז לספרייה ועבד בה על השיעורים.

סמדר: מה הם התכנים והפעילויות המתוכננים לספרייה?

אסנת: יש תכנון ורעיונות רבים כגון, חוגי העשרה לילדים והורים, פתיחת wework, ועוד. חלק מהרעיונות עדיין בתהליך גיבוש. הכיוון הוא פעילויות חברה, תרבות, עיון ולימוד. בעצם לאפשר לציבור להשתמש בחלל הזה לכל מיני אירועים שקטים, לא חגיגות, חתונות או בר מצווה, וכמובן כניסת אוכל לא תהיה פה. עם זאת, היה לנו רעיון לקיים פה בית קפה-ספרייה במרפסת ולפתוח אותו פעם בשבוע. המטרה שלנו היא בעצם להנגיש את הספרייה, לפתוח אותה ולחשוף אותה לציבור כמה שיותר.

סמדר: זה מביא אותי לשאלה הבאה – מה החזון שלך לספרייה כמבנה ציבור, תרבות וכמובן גם "היכל הספר".

אסנת: ספרייה במתכונתה הישנה כבר לא רלוונטית בימינו. השאיפה בגדול היא למשוך את הציבור לקריאה ואהבת הספר, אבל איך לעשות זאת? הייתי שמחה אילו אנשים מכל שכבות הגילים היו מגיעים ושואלים ספרים באופן יזום, אבל היום זה כמעט לא קורה. רוב הקריינים הכבדים הם פנסיונרים ומעט ילדים בגיל הרך שמגיעים עם הורים בעלי מודעות לחשיבות הספר לילד. יתר על-כן, מירב הציבור כבר לא קורא כמעט ספרי עיון, אלא רק לצורך חובות לימודיות כלשהן. לכן, הכיוון שלנו הוא הקמת מעין מרכז תרבות, העשרה ולימוד, הפותח אפשרויות מגוונות על-ידי גירויים תרבותיים ואינטלקטואלים, כמו: שעות סיפור, הצגות קטנות, חוגים, ירידים, הרצאות ועוד. כשהיעד הנכסף הוא הבאת הציבור אל הספר, שמי שמגיע הנה ייחשף לספר, ייקח אותו לידו, ואולי ישאל אותו לקריאה.

סמדר: את אומרת בעצם שבתפקיד הזה חייב להיות גם איזשהו אלמנט של יזמות.

אסנת: לגמרי. אני כל הזמן צריכה להמציא את עצמי מחדש. אם אהיה ספרייה פרופר - אשאר לבד עם הספרים. ואז, לשם-מה ולמי עמלתי?

סמדר: לאור דילול הספרים, יש כאן מבחר שמספק את הקריינים?

אסנת: אף-פעם אין מספיק מבחר של ספרים, משום שכאשר ספר מסויים הוא "בסט-סלר" כולם רוצים לקרוא אותו עכשיו וללא דיחוי, מחר הוא עלול להישכח ויגיע הלהיט הבא. או למשל, ספר שנקרא לצורך חוג מסויים וכל משתתפי החוג זקוקים לו. אז מה לעשות? אני קונה עותק אחד בלבד, עקב צמצום התקציב, הראשון שמגיע לשאול, מקבל. אני גם נעזרת מאוד בהגר שעובדת בספרייה האזורית ומביאה ספרים לכל המעוניין. יש לי תקציב קטן, ואני יכולה פעם בחודש וחצי- חודשיים להביא ספרים חדשים, זאת החל מינואר השנה. אבל עדיין, אין לנו את הכל כמובן. אנחנו ספרייה יישובית קטנה בעלת תקציב מצומצם, אז עושים מה שאפשר ונעזרים בספרייה האיזורית.

סמדר: מה הן שעות הפעילות של הספרייה?

אסנת: כרגע, הספרייה פתוחה בעיקר בשעות הבוקר ועד 12.00-13.00 בצהריים, ואחר-צהריים אחד בשבוע (ביום ג'), אבל אני מאוד מעוניינת לפתוח כמה שיותר בשעות הערב. היות שאני עובדת כמעט לבד עדיין לא הצלחתי בכך. כאן המקום לציין שכל המעוניינים להתנדב ולתרום מזמנם לפתוח את הספרייה בערבים ובכלל, יתקבלו בזרועות פתוחות. מחכה לכם.

סמדר: עם אילו קהלים את נפגשת בספרייה?

אסנת: 99% מהקריינים הבוגרים הם פנסיונרים, אני עדיין מחכה למסה של הצעירים. יש פה ושם חבר'ה יותר צעירים שלוקחים ספרים, וילדים בגיל הרך שבאים עם ההורים שלהם. נוער כמעט לא מגיע; בחצי השנה שאני פה אפשר לספור אותם על יד אחת. מלבדם, מגיעים חבר'ה ל-wework, אנשים שעובדים מהבית, סטודנטים ומרצים. כשבית יש רעש ובלגאן, הספרייה היא מקום מפלט מאוד ידידותי (כולל הקפה), שקט, קריר בקיץ וחמים בחורף, עם נוף נפלא מהחלונות.

סמדר: שאלה אחרונה, אילו חיבורים נוצרו לך עם הקהילה? גם עם אנשים וגם עם גופים בזכות העבודה בספרייה?

יצרתי קשר עם גופים שונים בקהילה, לדוגמה, צוות החינוך הבלתי-פורמאלי, שבמהלך הסגרים, בילו פה שעות רבות, וכן, אנשי החינוך לגיל הרך והגנים. לדוגמה, ילדי גן ניצן מגיעים הנה פעם בשבוע לפעילות העשרה. הייתי שמחה אם היינו מצליחים גם לעניין את יתר הגננות והמטפלות בכך, זה עוד לא צלח. כמו כן, יצרתי קשר נעים ומועיל עם צוות +60 ואנו נהנות לעזור זו לזו בכל מיני נושאים, לדוגמה, בקרוב יתחיל בספרייה חוג הכרה עם המחשב לפנסיונרים, ביוזמה משותפת. מבחינת הנהלת הקיבוץ, הם מאוד משתדלים ואמפטיים, ואני בקשרי עבודה יפים וטובים איתם.

אני חייבת לציין את קבוצת הנשים שעזרה לנו בתחילת הדרך במסירות אין קץ בניפוי, ניקוי הספרים וסידורם, לא אמנה את השמות מחשש שאשכח מישהי, אבל ללא עזרתן לא היינו מצליחות להתקדם לאן שהגענו היום. מהן ממשיכה איתי בכיף שמחה כהן (אמו של גבי), שבאה מספר ימים בשבוע לעזור בטיפול בספרים.

ישנו אף צוות ההיגוי שעובד איתי בהתנדבות: ספי פרי שהליווי שלו חשוב ביותר, כאחראי על שיפוץ בית התרבות והוא אף איש ספר בעצמו, שרון גורן שעוזרת לנו בתחום העיצוב, ויש לה ראש פתוח ורענן והיא אוהבת ספר, שולה טל שהיא הפנסיונרית שלנו בצוות (מלבדי), טל רופאייזן שיפוני שנשארה איתנו מההתחלה וגם מביאה את ההיבט החינוכי. וחותמת את הרשימה, שירה ורדי בתור מנחת הצוות שמנהלת את הדיונים שלנו ביד רמה ונעימה.

סמדר: יש איזה שהן מסקנות ביניים לצוות?

אסנת: מעבר לתוכניות ורעיונות הנמצאים בקנה, החלטנו שיש לרענן את הנראות של הספרייה, בעיקר ביחס לריהוט ולתאורה. אז כרגע אנחנו עובדים על זה, תוך התחשבות בתקציבים המצומצמים העומדים לרשותנו. יש לציין כי הספרייה אמורה לעבור שיפוץ יסודי במסגרת שיפוץ בית התרבות, אבל בסדר עדיפות נמוך יחסית, כנראה. בתוכנית העתידית, להחליף את הריהוט, הרצפה, המטבחון ולהוסיף כיתת לימוד. אך אין לדעת בעוד כמה שנים זה יקרה ואנחנו צריכים לעבוד היום עם מה שיש.

סמדר: אמנם כאן לא בית נכות, אבל חשוב לאצור חלק מהאמנות המקומית והחומרים שנכתבו על הקיבוץ ובידי חבריו. לתת לזה מקום.

אסנת: אחד הדברים הראשונים שעשיתי עם כניסתי לעבודה בספרייה שלנו היה לסדר מדף מיוחד לספרי מקום - ליצירות וספרים שנכתבו על ידי חברי הקיבוץ ובני קיבוץ... וכן, לכל הספרים שעוסקים בקיבוץ שלנו ובאזור עמק בית שאן. אז כל מי שבידיו ספרים שנכתבו ע"י אנשי הקיבוץ או בניו, וכאלה שקשורים לקיבוץ, או שקשורים לעמק בית שאן, מוזמנים להביאם אלי, ואם הם עדיין לא נמצאים אצלנו, הם יקבלו מקום של כבוד במדף ספרי המקום. כמו כן, יש לנו פה קיר (כרגע ריק), שעליו אנו מתכוננות לתלות יצירות מתחלפות של אמני הקיבוץ.

אז, תודה לך סמודי על הפתח שפתחת לי לספר על פועלנו בספרייה, שוב, אני מחכה למתנדבים שיעזרו לי לשפר את השירות שלנו ולפתוח את הספרייה גם בשעות הערב. מזכירה שניתן להיכנס לקטלוג שלנו מכל מחשב. פשוט לכתוב בגוגל ספריית ניר-דוד ולקבל את האתר, או להיכנס לכתובת:

https://n-d.libraries.co.il/BuildaGate5library/general2/company_search_tree.php?mc=0

תודה לאסנת, לקחת על עצמך משימה תרבותית וחברתית חשובה. בואו לספרייה!

ניר דוד אימפריה [של פעילות גופנית]

הילה גלמן מגישה: בכל עלון היכרות עם פעילות גופנית אחרת.
הפעם – שאלון לקבוצת נשים רצות – מילאה **יעל פרי**

- יש לכן שם? / איך אתן נקראות בוואצאפ?
 - שם הקבוצה הוא "בשביל האיכות". בני המאמן שלנו (בני שטיין) מגיע מתחום האיכות ומתחום הספורט (איש ברזל כבר פעמיים ועוד כמה מרתונים ותריאטלונים בדרך) שמשתלבים נהדר יחד לאיכות חיים. קבוצת הוואטסאפ שלנו נקראת "בשביל בני גיבורות רצות". זה מאוד הצחיק אותנו מאז סדרת הטלוויזיה שהייתה בשם דומה ["בשבילה גיבורים עפים", המבוססת על רומאן מאת אמיר גוטפרינד].
 - מי אתן, באיזה תדירות רצות, כמה ק"מ והיכן?
 - יש בקבוצה וותיקות וחדשות, מהירות ואיטיות, הריוניות וכאלה עם סתם הרמונים. אביבית נפתליס ויהודית בז'רנו הגיעו כבר לחצי מרתון (21.1 ק"מ), חלקנו הגענו ל-10 ק"מ כבר פעמיים ומי שמתחילה רצה לפי המוכנות שלה. אנחנו רצות מסביב לקיבוץ ובפארק. במזג אוויר מתאים אנחנו רצות גם לכיוון בית שאן או לכיוון רשפים.
- איך הכל התחיל ומתי?

היעד הראשון של הקבוצה כשרק קמה היה 5 ק"מ בחצי שנה - ריצה מדורגת מאוד לכאלו שלא זזו מהכורסא...
אנחנו רצות פעמיים בשבוע - שני בערב ב-18:00 וחמישי בבוקר ב-5:30, ויש כאלה שמוסיפות עוד ריצה בסופ"ש.
הכל התחיל בספטמבר 2016 מחלום של בני לפתוח קבוצה למתחילות בקיבוץ. בני סיים קורס בווינגייט למאמני ריצה והיה לו המון מה לתרום לאחרות/ים שרוצות/ים אך לא יודעות/ים איך להתחיל.

מה הערך המוסף של הפעילות?

בקבוצה אנחנו צוחקות המון, משתפות סיפורים מהחיים, מתייעצות אחת עם השנייה (זה כמעט כמו טיפול פסיכולוגי) ותומכות אחת בשנייה כשיש קושי. אנחנו מדברות כל כך הרבה בחימום שלפעמים בני לא מצליח להשחיל מילה ולהגיד מה עושים באימון.

האם ניתן להצטרף לקבוצה?

כל אחת מוזמנת להצטרף. בני מתאים לכל אחת את תכנית האימונים שלה, כך שהכל משתלב יחד. אם יש מישהי שלא רצה כלל עד היום, בני רץ איתה ומלווה אותה אישית ואנחנו רצות לבד. יש לנו גם חברות בקבוצה שלא גרות בניר דוד. היום פעילות בקבוצה: גלי אשכנזי, אביבית נפתליס, יהודית בז'רנו, ענבל ששון ויעל פרי. ממעלה גלבוע יש לנו 3 נהדרות: אדווה, עידית ובשמת.

לקט תמונות ארכיון מליל הסדר הקיבוצי

ממשיך בתורנויות עריכה בבית התרבות

מתחיל מהכנת קניידלך במטבח

החג הצפוף ביותר של הקיבוץ

פרוזדור לחג – טקס קציר העומר בשדה

המעבר לחדר האוכל

החד גדיא בסיום

אנשים בקהילה

חוויות אישיות מליל הסדר

אמנון שמושקוביץ - ליל הסדר שלי

ליל הסדר במשפחתנו, תמיד נחגג ברוב עם והדר. סדר כמעט כהילכתו, בו שרנו שירים, קראנו את ההגדה, פתחנו את הדלת לאלוהינו הנביא שגולם כל פעם על ידי אחותי תמר, שהייתה מתחפשת לאלוהינו, עטופה בסדין לבן, זקן לבן מצמר גפן על הפנים, אוחזת במטה בידה, נכנסת ומתיישבת בכיסא הריק שהיה שמור לאלוהינו, לוגמת מכוס היין שהייתה שמורה לו, שרה איתנו שיר ונעלמת כלעומת שבאה.

גם בצבא יצא לי "לחגוג" את ליל הסדר – אני ועוד חבר אחד בלבד, בתצפית על ערב הסעודית מהר עתאקה שבאי טיראן. ערכנו סדר מקופסאות שימורים וקראנו את ההגדה.

אך מכל הסדרים אני זוכר דווקא את הסדר בו לא השתתפתי.

ברבות השנים נסעתי ללמוד רפואה באיטליה, בעיר פררה בחבל אמיליה רומניה, שבעמק הפו בצפונה של איטליה. היינו שם כשלושים סטודנטים ישראלים שלמדו רפואה. הקשרים בינינו היו חזקים, היינו מעטים, מוקפים בים עויין של ערבים מכל מדינות ערב, חלקם פעילי אש"ף שלא באו במטרה ללמוד, והיינו נתונים ללא מעט פרובוקציות מכוונות מצדם.

את החגים, היינו הישראלים חוגגים יחד והם היו לשם דבר בקרב הסטודנטים הזרים שהיו בעיר, כולל האיטלקים. במיוחד סדר הפסח בו היינו מזמנים סטודנטים יהודים מארצות אחרות שבאו ללמוד רפואה בפררה. בד"כ יצא לי להיות אב הסדר והזוגות הנשואים מביננו היו מכינים את מאכלי הפסח.

באחת מטיסותי לארץ, לחופשה מהלימודים, הכרתי בחור שישב לידי בטיסה, שלמד משפטים בפררה באותה התקופה, ומאז, גורלנו נקשר זה בזה. אותו איטלקי נעשה לחברי הטוב ביותר, אח בנשמה, וברבות הימים הפך לעיתונאי ידוע ומוערך באיטליה, עורך העיתון מספר שתיים בתפוצתו IL GIORNALE, אוהד ישראל מושבע, חברי בלב ונפש. לא היה ערב בתקופת הלימודים בו לא היינו נפגשים, כך שרק טבעי היה שאזמינו לסדר הפסח של קהילתנו הקטנה, למה שקווייתי שתהיה לו לחוויית לימוד מאלפת. להפתעתי, חבריי הסטודנטים התנגדו נחרצות שאצרף "גוי" לליל הסדר ולא עזר לי המשפט: "כָּל דְּכָפִין – יִיְתִי וְיִיכַל"

נעלבתי עד עמקי נשמתו והחלטתי שאם פייטרו חברי לא יכול לבוא ולהשתתף בליל הסדר, גם אני לא אבוא, וכך, לראשונה בחיי, לא חגגתי את ליל הסדר כלל, אלא נסעתי עם פייטרו לחופשת הפסחא (הנוצרית) לביתו בעיר אסכולי פיצ'נו שבחבל מארקה במרכז איטליה. הקפדתי לקחת עמי מצות שיספיקו לי לכל הפסח, והמצחיק שגם פייטרו ומשפחתו אכלו עמי בארוחות את המצות.

אומנם פייטרו לא השתתף בסדר פסח, ועד היום זה חלומי. הבטחתי לו שאם יצא, או שישתתף בסדר הקיבוצי שלנו או בביתנו.

אמנון שמושקוביץ - פסח, חודש ניסן – קיבוץ ניר דוד

עמית סגל - ליל הסדר שלי

ליל הסדר בשבילי הוא ערב הכי משפחתי שיש. ערב שכולו מוקדש למסורת, ויש בו אווירה של שייכות למשפחה, לעם ולמדינה שלי.

ליל הסדר אצלנו במשפחה הוא ערב שכולו שירי חג, שמחזירים אותי אחורה, לגן ולילדה שהייתי.

בליל הסדר אין לאף אחד מהמשפחה שלי יכולת להתחמק; פעם בשנה נפגשים כולם וחוגגים. נכון שהערב ארוך מאוד אבל יש בו משהו כל כך מיוחד עם אווירה שונה. אני זוכרת את עצמי מחכה כל שנה לערב הזה בשביל להתלבש יפה ולקנות בגדים חגיגיים.

השנה אני חיילת ועשיתי הכול כדי להיות בחג בבית עם המשפחה שלי. חג שמח קיבוץ אהוב שלי.

אתי ברייר - ליל הסדר בשנת קורונה

אני כותבת לכם כאן, כי סמודי ביקשה ממני.

כמו בסרט אני חוזרת שנה אחורה לימים ההם בזמן הזה, מרץ 2020.

במרץ שנה שעברה כידוע התפרץ וירוס הקורונה במדינת ישראל, המומה כמו כולם ואולי קצת יותר, לא ידעתי מה לעשות וכיצד לנהוג, את הידיעה הראשונה קבלתי מיובל שלי, שמשרתת בצבא כמפקדת המרכז למשפחה הלוחמת. כשיובל הודיעה לי שהצבא סוגר את עצמו ומשנה נהלים, הבנתי שהמצב חמור ומצריך הערכות מצדי. בתקשורת עדיין לא התחיל השיח האינטנסיבי על המצב, אבל בצבא כבר ידעו, אז הבנו שאני צריכה להסתגר בבית, ולבודד את עצמי מהעולם.

היו מספר גורמים שהובילו אותי לקבל את ההחלטה המשמעותית שנדרשתי לה.

אחזור אחורה בזמן, למרץ 2016. לפני חמש שנים יצאתי למלחמה על החיים שלי. הייתי אז במצב של אי ספיקת כליות סופנית והתחלתי לחפש לי תורם כליה אלטרואיסטי (המחלה שלי היא גנטית תורשתית ולכן בני המשפחה שלי לא יכולים לתרום לי). בחרנו כמשפחה לחשוף את המצב שלי, זה לא היה קל אבל לא הייתה לנו ברירה. ו"יצאתי לחפש לי מלאך שייתן לי חיים", כך קראתי לקמפיין שלי, להצלת חיי.

יצאתי לחפש מלאך שיתן לי חיים

דרושה: כליה בריאה, יפה וחזקה
מבית טוב, שתצא איתי לדרך חדשה
אתי חן ברייר, ניר דוד 0507576339
etikabr1967@gmail.com

קיימנו ערב במרכז עידן בו יצאתי בקריאה לעזרה. לשמחתי הגדולה אנחנו גרים בעמק שחיים בו ביחד קיבוצים דתיים וחילוניים. כבר עם תליית המודעות בקיבוצים על דבר החיפוש והערב, פנו אלי אנשים בבקשה להיבדק ולתרום לי כליה. מצאתי את עצמי מנהלת את הפרויקט הגדול של חיי שמטרתו הייתה להציל אותי.

כך הפך חודש מרץ לחודש מכונן בחיי; יצאתי למסע ואיתי קבוצה של מלאכים מהעמק. מבין התורמים שנבדקו נמצא שערי שריג, תושב טירת צבי, אב לחמישה ילדים ונשוי לצופית, מתאים לי, ואכן ערי תרם לי כליה ב-19.7.2016. שאר המלאכים שלי המשילו הלאה ותרמו לחולים אחרים. מאז ועד היום תרמו בעמק שלנו כעשרים אנשים דתיים ואישה אחת, חילונית, מאיה ארטל ויסמן מניר דוד.

כהכנה להשתלת הכליה ומאז ההשתלה אני נוטלת תרופות מאוד חזקות לדיכויי המערכת החיסונית. אני חיה היום עם מערכת חיסון מוחלשת, מדוכאת, על מנת לשמור על הכליה המתוקה שלי. התרופות הן לכל החיים. כמות התרופות נקבעת על פי בדיקות דם ואני לצערי עדיין נוטלת כמות רבה של כדורים על מנת לשמור שהגוף לא ידחה את השתל, מצב המעמיד אותי בסיכון גבוה, ואני נדרשת לשמור מרחק מכל אחד שחולה, מצונן, עם חום או בלי חום, על מנת לא להידבק.

כך מצאה אותי הקורונה, כשאני חשופה, בסיכון גבוה ועם הרבה סימני שאלה....מה עושים?

ואז הגיעה ההודעה הבאה, מהרב הבר זצ"ל:

עדכון הנחיות למושתלים 13.3.2020

לאחר התייעצות עם הרופאים במרפאות המושתלים המלצה גורפת למושתלים: להימנע מלצאת מהבית, להיכנס להסגר!

ובנוסף לכך, גם בן הזוג של המושתל, העובד בעבודה המצריכה מגע עם אנשים רבים, שיעבוד מהבית. נתפלל שבמהרה יסתיימו הימים הללו לטובה, בשמחה ובבריאות לכולם, שבת שלום ומבורך, הרב ישעיהו הבר, יו"ר מתנת חיים".

[במשך כשלוש שנים קבלתי הודעות מהרב הבר זצ"ל, כל יום, על מצב ההשתלות, המושתלים, מי נכנס היום לניתוח, על מי להתפלל, וכמה תרומות היו עד היום... כמוני עוד מאות קיבלו כל יום וכל שבת עדכונים ואיחולים ההודעה הבאה שהתקבלה הייתה ממתנת חיים בתאריך 12 באפריל 2020, ובה נתבקשנו להתפלל להחלמתו של הרב הבר, שנדבק וחלה קשה מאוד בקורונה (הרב עצמו היה מושתל כליה). כל המאמצים והטיפולים לא הועילו והרב הבר נפטר מקורונה, ביום חמישי 23 באפריל 2020. ההלוויה התקיימה בשעה 02:00 בשידור ישיר ביוטיוב, בלי אנשים, זאת הייתה חוויה קשה ומטלטלת עבורי, איך בן אדם שחולל מהפכה חברתית, אנושית, כל כך גדולה ומשמעותית, שהציל מאות רבים של חולים וגאל משפחות רבות מסבל בלתי יתואר, נקבר ככה, בשקט שמפלח את הלב].

רונן שעובד בעבודה המצריכה מגע עם אנשים רבים, כמנהל קהילה בשני קיבוצים שונים, נקרא גם למילואים, לחזית, לפיקוד העורף. רוני הוא מפקד היקל"ר (יחידת קישור לפיקוד העורף לרשות המקומית), של המועצה האזורית שלנו, עמק המעיינות. הפור נפל, ההחלטה התקבלה והבנתי שאני נשאר לבד בבית, סגורה ומסוגרת. המנטרה שאימצתי לעצמי היא ש"המטרה מקדשת את האמצעים, אני רוצה לחיות בסוף הקורונה".

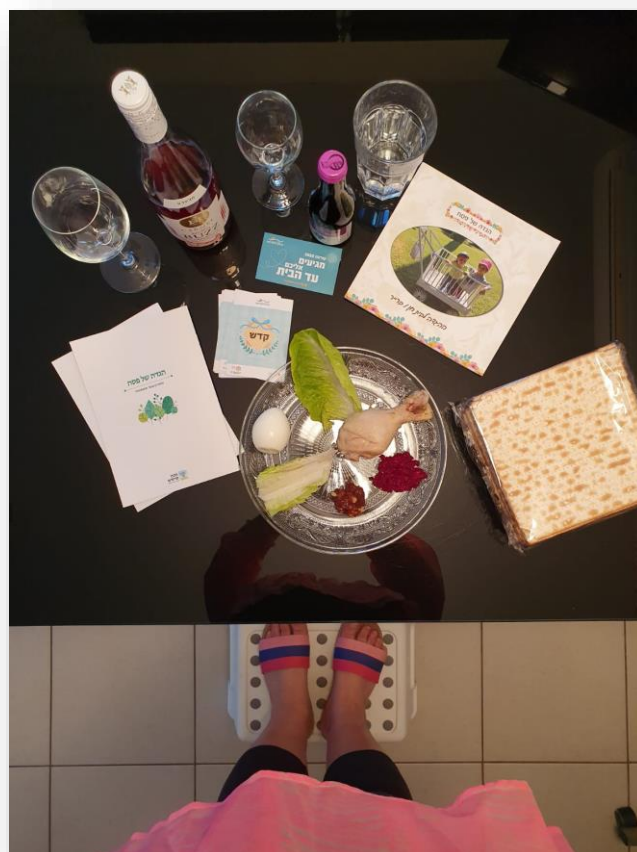
יומיים אחר כך כל המדינה נכנסה לסגר הראשון.

מצאתי את עצמי לבד בבית, תכף פסח ובפסח אני מנקה, כמו שכתוב בספרים, מי שמכיר אותי יודע שכל הבית מפונה לדשא, לחיטוי, מירוק וניקוי. מה עושים? איך אני מנקה לבד? המומה, מבודדת, מסוגרת, התחלתי לנקות בטירוף, לפנות, לזרוק, למרק, הייתי חייבת למלא את הזמן, להפיג את הבדידות, לא לחשוב יותר מידי, לא לתת לפחד להשתלט עלי. אז ניקיתי, ביום, בצהריים, בלילה, שלושה שבועות של ניקיונות מטורפים...לבד, מצאתי כוחות שלא האמנתי שיש לי, כוחות פיזיים וכוחות נפשיים.

בליל הסדר הבית היה נקי, מסודר ומוכן.

ליל הסדר, לבד, בסגר הראשון, קורונה 2020
אני, הביצה והזרוע.

אני רגילה לחגוג בבית מלא משפחה ואורחים, אוכל בשפע, צלחת הסדר שעוברת מעל הראש שלי לברכה, קולות רמים, צחוקים, שירים, מזמורים ורעש גדול. בליל הסדר בשנה שעברה כל אחד מבני המשפחה היה בבית אחר. עלתה הצעה לחגוג ביחד בזום, מי ידע מה זה זום??? אבל יאללה הורדנו אפליקציה והתחברנו...וברגע אחד שוב נטרפו הקלפים ורוני וגליה נסעו עם גיטה לבית חולים...ליל הסדר לא יכול היה להיות יותר מבולגן.

ומה עכשיו?

מאז ועד היום אני בבית, שומרת על עצמי באדיקות של אפיפּיור, יוצאת לטבע להליכות ושוחה באסי, עושה הכל לשמור על הבריאות הפיזית והנפשית. וכך גם משפחתי נכנסה לכוננות על, לשמור עלי מכל משמר.

ביקורים מעבר לחלון - ילדים ואחיינים

מה עשיתי לבד בבית שנה שלמה? זה כבר סיפור לפעם אחרת. אתם בטח שואלים את עצמכם, האם עשיתי חיסון? כן, עשיתי את החיסונים, אבל לצערי בגלל התרופות, רוב המושתלים על פי מחקר שמתקיים עכשיו בארץ, לא מפתחים נוגדנים, אז ההנחיה היא להמשיך ולהישמר, ורבים מאיתנו עדיין בבית. אני לומדת לחיות עם המציאות החדשה, אני חיה לי מיום ליום. השנה אני כל כך עסוקה שאין לי זמן לנקות כפי שהייתי רוצה, יהיה סדר, נראה איך... העיקר שאני עדיין חיה!!! היום שנה אחרי, על אף הבידוד והריחוק, הקשר המשפחתי שלנו התהדק והתחזק ואנחנו מלוכדים מתמיד.

תודה על ההזמנה של סמודי לכתוב לכם, תודה שקראתם, יום יבוא ונתראה על השבילים, אתי חן ברייר.

אתי היקרה, מאחלת לך בשם
הקהילה כולה בריאות ונחת

משה ברקוביץ בן 80

מזל טוב טוב, אהבה ושמחה לרוב, לך אב סב אהוב שלנו. בן 80 לגבורות יאמר ואכן אתה גיבור של כולנו. באופטימיות שלך, בנתינתך האין סופית, ברגישות הגבוהה והטובה לכולם, ביצירתיות המצלמת והכותבת ובאהבה שאתה מרעיף על כולנו. מאחל לך את כל הטוב, הבריאות והשפע שהחיים יכולים להעניק ולעוד שנים טובות, שמחות וקסומות. שכל חלומותייך יתגשמו להם. הישאר צעיר וחזק באופטימיות ובטוב שלך. אוהב ואוהבים תמיד - הדר וכל משפחתך.

סמדר יחיאלי בת 60

לאימא שצופה על נוף ההר, על האור בשולי הענן, על השדה ועל האילן, מאזינה לציוץ הציפורים, לצווחות העגורים, לגשם, ולאדם - מאחל לך עוד שנות צפייה והאזנה רבות, חנן.

דני פירדמן בן 50

לדני מפיק העל

מזל טוב ליום הולדת 50.

דבר ראשון שתמשיך להיות אב ובעל למופת, שכן וחבר טוב, ושתמיד תראה את הטוב בכל. בריאות איתנה והמשך עשייה.

מקבוצת AM 5:30

רמי דגני בן 70

אבא היקר,

שמחות לברך אותך לכבוד יום הולדת של שבעים שנים.
הייתה זו דרך ארוכה ומלאה באתגרים והצלחות,
קשיים ושמחות.
נאחל לך, כמו כל שנה את כל הברכות הרגילות
של בריאות אושר ונחת.
אבל השנה זו גם הזדמנות והזמן שלנו,
לומר תודה ולהביע הערכה רבה.
היינו איתך רק בחלק מהדרך של, אבל אתה איתנו
מהרגע הראשון
אז תודה על המקום שהשארת לנו תמיד - אצלך
ראינו אותך ולמדנו ממך,
איך מתגברים ומנצחים,
איך גדלים ומצליחים
למרות הכל ומבעד הקשיים .

תודה על הידע, הערכים והאווירה,
ללמידה, מוסר, יצירה וקבלה.
תודה על התמיכה שהייתה שם תמיד
שנמסרה במילים, מבטים ושאיפות (מהמון סיגריות)
תמיד נמצא, דואג ומודאג.
כשהמסר הוא תמיד אחד – אני פה,
ושתמיד יש לאן לחזור,
לדעת שאתה איתנו ובשבילנו.
גם כשאתה צודק ואנחנו טועות (ובמקרים "הנדירים" הפוכים),
גם כשלא תמיד ברור אם אתה שומע או מקשיב,
והכי קשה כשהאינטרס הקיבוצי פוגש את הצורך המשפחתי,
ולכולנו ברור מה תהייה הבחירה שלך
תודה על הקבלה, הגאווה והשמחה בעיניים,
כשאנחנו מגיעות מאי שם.
תודה שאתה כאן !

אז אבא אהוב,
הלוואי וממך נלמד
לאהוב ולהיות שם בשביל ילדינו תמיד
ושיהיה לנו את הכוח
להגיש להם את העזרה
שהם זקוקים לה,
ולא רק את זו שאנו רוצים לתת.
אוהבות עד בלי די,
ומקוות שאתה יודע,
שלוש בנות זה לא בא בקלות אבל אבא כמוך
זה גם לא פשוט...
והנה כולנו בריאים ושמחים וביחד עם אימא
וכל הנכדים,
מקוות מאוד שהיום מתחיל הזמן שלך להפסיק
לדאוג לנו ולכולם ולהתחיל פשוט –
ליהנות מהחיים !
בהתרגשות ובאהבה גדולה רוצות ולומר לך תודה,
תסתכל סביבך על מה שיצרת ותרגיש כבוד וגאווה.
אז ליום הולדתך אנו מברכות אותך שכל מה שהיה
יהיה רק התחלה...
באהבה גדולה !
רוני, הילה וטל

דב זמיר - על מאיה שלי במלאות שנה למותה

מאיה הייתה אישה נהדרת. היה לי מזל גדול שפגשתי אותה. עדינה, מתוקה, מסורה. ציירת מוכשרת מאוד. ספרנית. מאוד הערכתי אותה על ההשקעה שלה בספרייה. באה בכל בוקר וערב לפתוח. יצרה קשרים אישיים עם הקוראים הנאמנים. מאוד אהבו אותה בקיבוץ.

מאז שחליתי לפני שש שנים מאיה טיפלה בי במסירות והתמדה. ליוותה אותי בבית לוינשטיין ובבית הבריאות. לקחה אותי לטיפולים מיוחדים ולטיולים רגליים כל ערב מסביב לקיבוץ, כדי שאבריא ואתחזק.

אני מרגיש בר מזל שמאיה הייתה לצידי והיא מאוד חסרה לי. אני שואל את עצמי הרבה פעמים למה זה קרה דווקא לי. מאיה חוזרת אלי בחלומות, מחייכת ואני מנופף לה לשלום.

אני רוצה להודות לילדים הנהדרים שלנו שמאוד משמחים אותי כשהם באים.

תודה לאלי וזהר ורנה על כל הטיולים.

אני רוצה להודות למטפלות הנהדרות של בית הבריאות. ולכל החברים שמטיילים איתי ומתעניינים בשלומי.

לזכר חברינו - מרץ - אדר - ניסן

שם הנפטר	תאריך לועזי	תאריך עברי
יצחק מידה	11.03.1972	כ"ה אדר תשל"ב
חיים גלר	05.03.1975	כ"ב אדר תשל"ה
ראובן ארליך	22.03.1977	ג' ניסן תשל"ז
חיים שלם	24.03.1977	ה' ניסן תשל"ז
חיים זמיר	19.03.1982	כ"ד אדר תשמ"ב
סלה אלטמן	29.03.1989	כ"ב אדר ב' תשמ"ט
אבריי(אברהם) צ'סלר	03.03.1994	כ' אדר תשנ"ד
ראובן הוכמן	10.03.1998	י"ב אדר תשנ"ח
דינקה לבב	09.03.1998	י"א אדר תשנ"ח
פנקה שורר	23.03.1998	כ"ה אדר תשנ"ח
שרה פונרו	26.03.1999	ט' ניסן תשנ"ט
דודי אריאלי	21.03.2002	ח' ניסן תשס"ב
מרים טייכנר	28.03.2004	ו' ניסן תשס"ד
שמואל שריג	02.03.2009	ו' אדר תשס"ט
דוד פליק	26.03.2009	א' ניסן תשס"ט
הדסה מאירי	31.03.2010	ט"ז ניסן תש"ע
זאב שדמי	07.03.2012	י"ג אדר תשע"ב
מוט'לה רבינוביץ'	09.03.2015	י"ח אדר תשע"ה
מרים יחיאלי	15.03.2016	ה' אדר ב' תשע"ו
שרה (סלושה) מן	27.03.2016	י"ז אדר ב' תשע"ו

טבע נוף סביבה

שיחה תוף כדי שיטוט עם דודו רפמן בגינת הבר הגדולה [בשטח הצמוד לניר עתק ממערב]

מה פועלך?

אני מרבה צמחי בר ואת הצמחים שאני אוהב. זה התחיל כשזרעתי פה פרגים. כמה שנים השטח כאן היה אדום כמו להבה, ואחר כך קיבלתי ממישהי זרעים של קינרס סורי [ארטישוק בר] ושל דרדר גדול-פרחים וזרעתי גם אותם והתוצאה מצאה חן בעיני. החלה להתפתח כאן גינת בר. נוספו העיריונים, הדרדר הכחול והתורמוסים. העיריוני הגיע מהגלבע, אספתי זרעים וייצרתי שתילים. עכנאי מצאתי בשולי הקיבוץ והנבטתי מזרעים. באותה דרך הנבטתי ציפורנית מצרית ועכשיו היא כבר חלק מגינת הבר. כשהצמחים מתייבשים אני אוסף את הזרעים ומפיץ בשנה הבאה. בקיץ הכל מתייבש. עם הגשמים חלק נובט מעצמו, וחלק אני זורע מחדש, או מדלל צמחים שתלטנייים. השטח אינו מושקה, בעונת הפריחה השטח מקבל קצת "עזרה" בהמטרה.

הקינרס מגיע לגדלים עצומים.

דרדר גדול פרחים

דרדר כחול כבר מכבב בגינות הקיבוץ

יש גבולות גזרה?
צמחי הבר האלו ייכנסו לבסוף לקיבוץ (בהפצה טבעית). כבר בשנה שעברה הגיע הדרדר הכחול המהמם לגינות הקיבוץ.

דודו העתיק את שיטת הגידול הזו לסוללת אדמה המפרידה בין הצימרים [במערב] למגרש החנייה שהוכשר שם, ואותו דבר יצר ממי ברצועה המפרידה בין הצימרים [במזרח] והשכונה [ראו תמונה בשער העלון].

אתה עובד לפי תכנית?
אין לי תכנית סדורה, מונע רק מתוך אהבה. התחיל כתחביב של ניסוי וטעייה והפך לפרוייקט אסתטי, של יצירת משטחי פריחה בתוך הקיבוץ ובשוליו. התחיל מאהבה לצמחי בר, עיסוק של אדם בפנסיה שאין לו מה לעשות. ערך מוסף: אם לאנשים בקהילה הגינות נעימות ועושות טוב, זה שווה לי. הרווח כולו שלי.

לגבי המגוון: כשאני פוגש צמח שיפה בעיני, אני מנסה להנביט את הזרעים שלו. אני בהחלט שואף להגדיל את מגוון הצמחים.
את הזרעים אני מפזר במקומות שונים בעמק המעינות, אבל הרוב לא שורד בגלל ריסוסים או כיסוח של צדי דרכים. בחורף הבא אשפר את התיאום עם אנשי הפארק. עוד נראה על התל ובמקומות נוספים את הדרדר גדול פרחים!

התפעלה וכתבה: סמדר יחיאלי

עריוני מאוקלם

הנבטת זרעי עכנאי

דרור סגל - "ארכיאולוגיה" בימי ראשית ההתיישבות והחקלאות, בעמק בית שאן

בסיוור שערכנו לאחרונה ברחבי העמק, נתקלנו בתופעה המוכרת, של בריכות הבטון המלבניות, ששמשו בעבר להשקיה בהצפה. המתקנים הללו יוצרו מבטון מזוין, באיכות מצוינת ונותרו כמעט בשלמותם, עד היום. שמתי לב שאפילו בני דורנו, ודאי צעירים יותר, לא זוכרים ולא יודעים במה מדובר. אני זוכר כילד את המתקן הזה, ניצב באתרו במטע הזיתים, בראשית שנות השישים, לאחר שיצא משימוש.

מדובר בבריכות בטון מלבניות שהוצבו בשלוחה בראשית החלקה, בין שתי שורות עצים. הן חוברו בצינורות בטון, לעיתים אסבסט ודרכן היו משקים בהצפה, בכל פעם שלוחה אחת. שיטת ההשקיה, מזכירה את השיטה הקליפורנית ורווחה גם בפרדסים משנות השלושים של המאה העשרים. אולם המתקנים הייחודיים האלה, אופייניים ומוכרים רק בעמק בית שאן, אולי קצת בעמק הירדן. שיטת ההשקיה רווחה בשנות הארבעים עד שלהי שנות החמישים. היא הייתה בזבזנית, איטית מאוד ולא מבוקרת, לכן הוחלפה בשיטות המטרה וטפטוף. נעשה בה שימוש במטעי הזיתים, רימונים, בכרם ואולי גם בתמרים. בשיטה הושקעו מאמצים רבים בבניית המתקנים והצנרת, הכשרת המטע עם שלוחות ופילוס בזווית המתאימה, תעלות בטון לחלוקת המים ועוד. במהלך שנות השישים והשבעים הוצאו המתקנים מהקרקע ומרבית המטעים נעקרו, לא נשאר זכר. הבריכות מבטון משמשות היום להגנה על ברזי השקיה ומדשאות, ברחבי העמק.

בריכות כאלה, בגדלים שונים, מונחות ברחבי העמק

להפתעתי, עד כה, לא מצאנו תמונה אחת אותנטית של המתקנים בפעולה, מסמך המאשר היכן יוצרו המתקנים הללו, האם הוזמנו ממפעל בטון מוכר, או נוצקו בתבנית מקומית? באלו שנים מדויקות פעלו, וכל אינפורמציה טכנית וכלכלית מסייעת אחרת. לצערנו ותיקי העמק כבר לא עמנו והבנים שהיו אז ילדים ונערים, זוכרים את המתקן ואף עבדו במטע, אך לא כיצרנים וחקלאים בוגרים, מנהלים ומתכננים. אשמח כמובן לקבל אינפורמציה מעשית וטכנית, מכל מי שזוכר ומכיר (תמונה, טקסט כתוב וכדומה), לרבות מידע מדויק, במידה שהמתקן עדין ניצב באתרו, בפינה נסתרת העמק?

המקרה הספציפי הזה מעיד על כך, שארכיאולוגיה איננה שייכת רק לתקופות הקדומות. היא נוצרת כאן ועכשיו, אפילו במאה העשרים.

מכאן החשיבות העצומה של ארכיונים, צילומים ותיעוד היסטורי מדעי, גם בתקופה המודרנית.

במהלך החיפושים, הגעתי באקראי, לסיפורים נוספים מעניינים. הנכד של בעל מפעל הבטון וולפמן, בימים ההם, סיפר שיש להם קרובי משפחה בנייר דוד: משפחת חרמוני, אך לא יכול לאשר כי הם ייצרו את המתקן. פנסיונר שעבד בחטיבה להתיישבות, סיפר לי שגם לו סנטימנטים לניר דוד ולאסי, המדובר כיום. הוא אמר כי אביו היה "גרשון הספר" שהיה מגיע לניר דוד, רכוב על אופנוע ומספר במקלחת הציבורית את חברי הקיבוץ. לעיתים היה מצטרף אליו, וטובל בנהר עד סיום עבודת אביו.

ולסיום: אמיר נפתליס ואני, פונים, מבקשים ומציעים, לכל מי שיכל לעזור ולסייע, בתרומת פריטים וחפצים למוזיאונים. כך ישמרו לדורות הבאים ויוצגו בפעילויות לתלמידים וקבוצות מודרכות. כוונתנו לעתיקות ופריטים ארכיאולוגיים, שכמותם נתרמו לאחרונה למוזיאון באדיבות תושבים באזור, וכן לכל פריט ששימש את החלוצים בראשית ההתיישבות הציונית בעמק: חפצי מתכת, עץ וגם ספרים רלוונטיים. תודה מראש לכל מי שיכיר בחשיבות העניין.

סיכום משקעים חורף 2020-2021:

2020-2021				
חודש	עשרות	כמות גשם	ממוצע 1991-2020	ממוצע 2020-2021
אוגוסט	I	0	0	0
	II	0	0	0
	III	0	0	0
ספטמבר	I	0	0	0.5
	II	0	0.1	0.4
	III	0	0.4	0.4
אוקטובר	I	0	1.1	14.6
	II	0	3.8	9.7
	III	0	9.7	9.7
נובמבר	I	50.4	11.8	39.8
	II	21.8	10.2	17.8
	III	15.5	17.8	17.8
דצמבר	I	0.6	26.4	80
	II	72.6	30.6	23
	III	11.8	23	23
ינואר	I	0	39.3	100.3
	II	64.2	25.3	35.7
	III	21.8	35.7	35.7
פברואר	I	12.9	31	86.7
	II	109.9	29.1	26.6
	III	0	26.6	26.6
מרץ	I	2.9	11	44.5
	II	4.0	16.8	16.7
	III	0	16.7	16.7
אפריל	I	0	7.5	15.9
	II	0	5.2	3.2
	III	0	3.2	3.2
מאי	I	0	4	5.2
	II	0	0.6	0.6
	III	0	0.6	0.6
יוני	I	0	0	0
	II	0	0	0
	III	0	0	0
יולי	I	0	0	0
	II	0	0	0
	III	0	0	0

ממוצע רב שנת מצטבר: 387.5 מ"מ

השנה יהודית אייל מדדה את כמויות הגשם. הנתונים עוברים לשירות המיטורולוגי והם אלו שמפרסמים את הנתונים המובאים כאן

לוועדת התכנון יש שנות פעילות ברוכות בהובלת רמי דגני, בעיסוק בתחומים חשובים ומגוונים של תכנון הבית הקיבוצי שלנו.

לפני שנה נבחרתי לרכז את הוועדה, וזו הזדמנות טובה לסקור כמה מתחומי הפעילות שלנו. בשבועות האחרונים התקיימה השתלמות זומית לרכזי וועדות תכנון מהתנועה הקיבוצית, ונוכחתי לדעת, עד כמה המציאות דומה בקיבוצים השונים (עם וריאנטים, כנהוג בתקופת הקורונה...).

יש להבהיר: וועדת תכנון היא וועדה מייעצת. יש לה מעט סמכויות, אינה יכולה לאכוף, אפילו התקציב הוא סמלי ביותר. הוועדה עובדת בשיתוף עם מנהל הקהילה (וכפופה לו), ועם רכזי הבניין והנוי, כמו גם מנהל התשתיות, ולעתים – מנהלי תחומים נוספים. יתר על כן: מסיבות היסטוריות (ומוזרות, לטעמי), הוועדה ממודרת מפעילות האגש"ח, למרות שיש שם פעילות רבה בנושאי תשתיות ובנוי. לדעתי, שגיאה.

במה אנחנו עוסקים:

אל שולחן הוועדה מגיעות פניות של חברים, וועדות ומנהלים, כי נאשר יוזמות למיניהן – החל מהרחבת דירה, בית חדש, מערכת סולארית על גג המטבח, ועד תכנית תנועה וחניה. ובמקרים מיוחדים – גם בשיקום בית התרבות הוועדה דנה. כלומר, במסלול האישורים, יש לוועדה מקום חשוב.

מסלול אחד הן הבקשות להיתרי בניה עבור בתים חדשים, או שיפוצים והרחבות בבתי קיימים. אנחנו פועלים בהתאם להנחיות התב"ע, הוועדה המקומית, ונספח אדריכלי מאושר. עם השנים, ההנחיות מאפשרות בתים גדולים יותר – עד 200 מ"ר שטח ועוד 50 מ"ר שטח שירות, גובה עד 8.5 מטרים, ומרחק מוגדר מקו המגרש. ואכן, בחצר הקיבוץ הופיעו בתי מידות, ממש לא דומים לשיכון א' או לצוללות...

מתקיים דיון ערני – האם יש אדריכלות קיבוצית, ומה טיבה. ההנחה היא שאדריכלות כזו מכוונת אל תכנון "צנוע", "כפרי" וכד'. מושגים יחסיים...

למציאות, כידוע, תכניות משלה. בכל מקרה, מתקיים מתח בין רצון הבונים להקים את "בית החלומות" ובין ההנחיות האדריכליות. בשכונת הבנים עבד משרד אדריכלות אחד, בשכונת הכרם כל בונה מעסיק מתכנן אחר, ויש לזה משמעות עיצובית.

מסלול שני הוא כל נושא "תנועה וחניה". משפחות רבות מחזיקות רכב או שניים, ויש לקבוע מסלולים בטיחותיים, וחניה מוסדרת. יש כמה שכונות, שתוכננו מראש עם סידורי חניה. אולם, בהיעדר תכנית כללית לתשתיות בקיבוץ, ליד שכונה כזו יש שכונה אחרת שאינה מתוכננת. רבים רוצים להגיע עם הרכב עד הבית. אין דרכים, ומדרכות צרות הופכות ל"דרכי רכב". ובכן, אנחנו מחפשים פתרונות הגיוניים ככל האפשר.

האם ומתי יכין הקיבוץ תכנית תשתיות כוללת – אין לדעת. הכנת התכנית יקרה, והביצוע – סדר גודל של עשרות מיליוני ₪. במבט קדימה – התכנית חיונית ומתבקשת. ובכותרת תשתיות אני כולל על הקרקע ותחת הקרקע, כל סוגי התשתית.

התחום בין ה"פרטי" וה"ציבורי" תמיד היה בתחום האפור. והכוונה היא גם לתחום הגינון, לא רק הבינוי. גם כאן מתקיים המתח בין החבר הנוטע ושותל עד קצה המגרש, ויוצר מפגע בטיחותי, כי השיחים והעצים גדלים, פולשים למרחב הציבורי ויוצרים מפגעים וסיכונים.

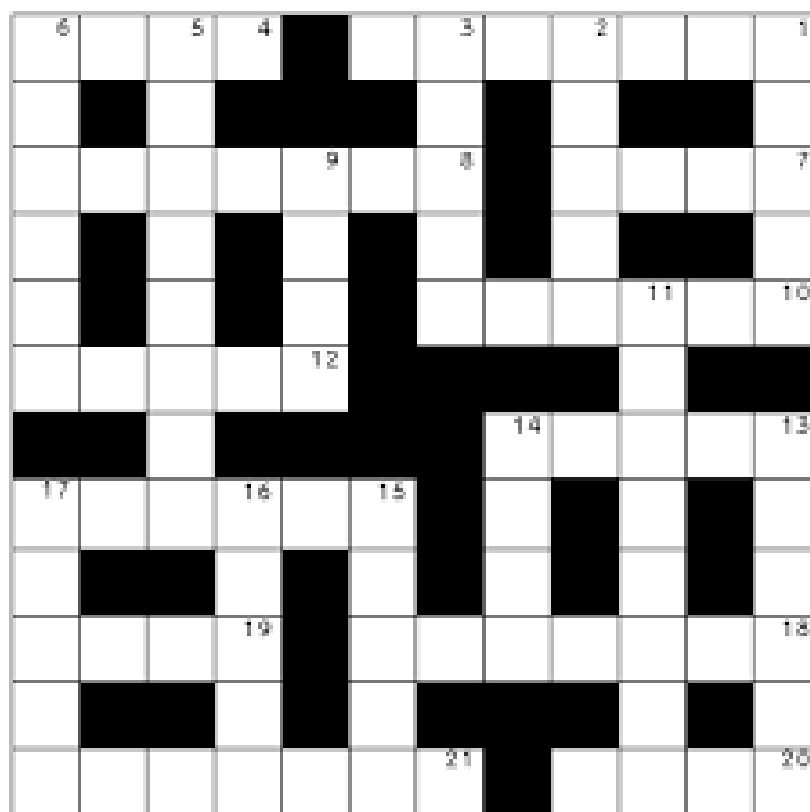
קודם כתבתי על התנועה והחניה. הגישה התכנונית הרווחת היא, ליצור חניות מרוכזות בהיקף השכונה, מרחק לבתים עד 80 מ' לערך, וכניסה פנימה רק לצורך פריקה וטעינה. וגם פה עולה שאלת הנכונות לכבד את המרחב הקהילתי, או להתנהל בשיטת "למה מי יקבע לי" ... ולנסוע ולחנות בלי חשבון.

ניסיון השנים לימד אותי, כי האכיפה בקיבוץ בעייתית מאד, מצב המקשה על יישום החלטות הוועדה .

ולנושא התכנון הכפרי – אני תומך בגישה זו, באופן עקרוני, אך מודע לכך שכל עוד תכנית הבית עומדת בדרישות ובכללים, אזי יש להסכים. הצפי שלי, כי כבר בתקופה הקרובה בונים נוספים יאתגרו אותנו ... וכבר שאלו אותי רבים על מספר בתים חריגים, ותשובתי – אם הם לפי הכללים, נשאר רק להכיל אותם.

בדיווח זה התרכזתי בהיבט הכללי – עקרוני של תכנון הבינוי והתשתיות בקיבוץ. תודה לחברי הוועדה על פעילותם וניסיונם הרב.

תשבץ הגיון – הוריקן [אורי קלס]

ה ג ד ר ו ת

מאונך

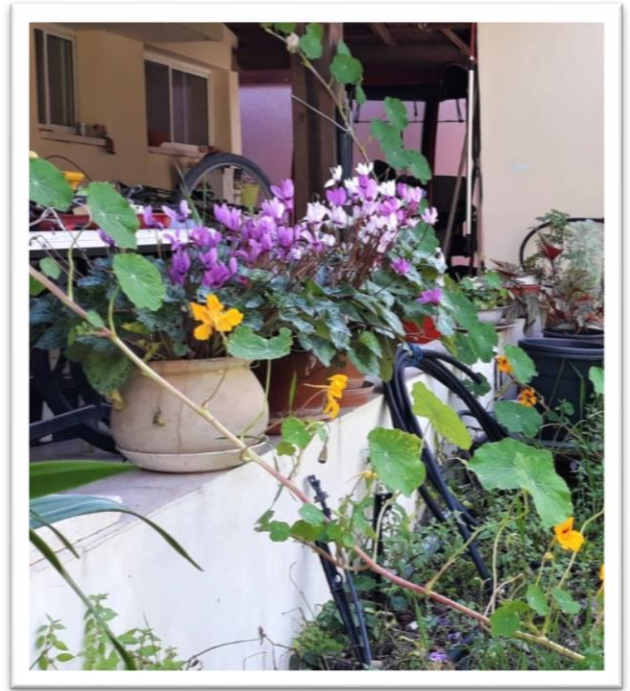
מאוזן

1. יש תנאים אחרים משבעת המינים (5) 2. חיבור אחר יצטרף (5) 3. הוא יפסיק את העבודה למרות שאינו הומלס (5) 4. פנטזיה קרה וטעם משובח (מ) (4,4) 5. מבקריו האחרים משחקים בו (6) 6. היא חזקה וגם הקליינט (ש) (4) 7. אמנם הזדקנת קצת, אבל הכול הולך חלק (5,3) 8. מצבה החמיר כשניסו להרוג אותה (2,4) 9. הוא יתבייש לפי הסדר (4) 10. יש הערכה לאימא ערבייה של שופט (מ) (5) 11. פולין נמצאת באיטליה?! (5) 12. יסוד שנוצר אולי בזמן השקיעה (5)	1. נתפס מהר. בתים שפעם הקשבנו בהם לשירים (7) 2. שוב הוא מנקה למרות שזה לבן בוהק (4) 3. זה נהרס, הוא לא עבד מספיק (4) 4. "זה היה כשהייתי קטנה", כך אמרתי לזוג במעוני (7) 5. מוסיפות וגם כותבות בהן (6) 6. הוא מרבה ליהנות בזכות עיצוב הגוף (מ) (5) 7. מבקשים ממך להושיע את הרוטב (5) 8. הזמר יכול לראות באור קצה? (6) 9. זה בחור צעיר בעולם ימי (4,3) 10. והפרח שלי הוא גם מלחין (4) 11. זה אישור של כל השאר (מ) (4) 12. הם עומדים בראש המגינים השונים (7)

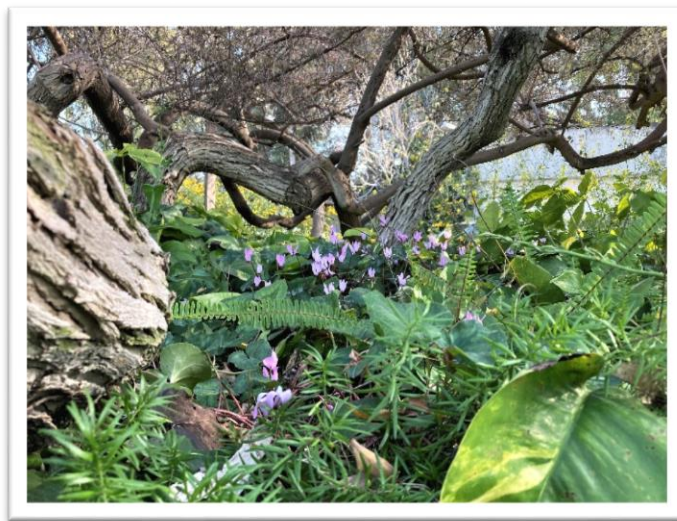
תמונות מגינות הבתים

אתי קוצר

עדה ודובי תמיר

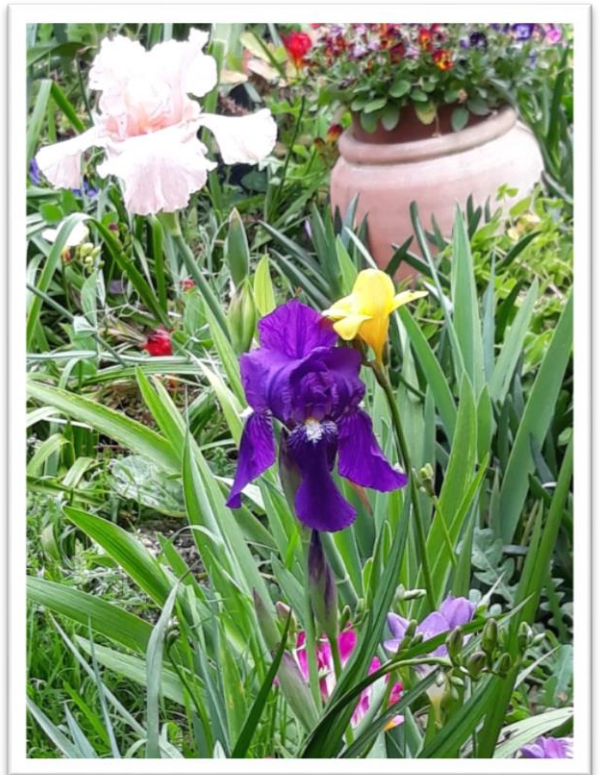

בתיה אזולאי

תמונות מגינות הבתים

עינה ואסף שפירא

יובי וגיתי צין

שולה טל

עלון מס. 3 בשנת 2021, מס. 2269 למניין עלוני הקיבוץ

שותפים לעלון: אורי קלס / אילון סלוס / אמנון שמושקוביץ
אסנת דגני / אתי ברייר / בנות דגני / דב זמיר / דודו רפמן
דורית דותן / דרור סגל / הדר ברקוביץ / הילה גלמן
חנן יחיאלי / יהודית אייל / יעל פרי / יפתח רונן / לביא מאירי
עינת אזולאי ובנות ז' - נועה ויינר, יהלי גורן, אופיר מלכין ורומי
דגני-בלכר / עמית סגל / ספי פרי / קורינה מגס / קבוצת
5.30 A.M. / רקפת בנדה / שחר שדמי

עיצוב הלוגו החדש: עדי מידה
תודה מיוחדת ליהודית אייל על תמונות הארכיון והעזרה בתמלול

עורכת: סמדר יחיאלי
עלון פנימי, כל הזכויות שמורות

עלון קיבוץ ניר דוד (תל עמל)

אפריל 2021

צילום: רותם סלוט

אפריל 2021

צילום: קורונה מגס

כן היו הדברים מעולם – תרצה אתר

דברים נשכחנו והם צוללים,
ילדים במחבוא, נערים זוחלים,
גדרות תיל עומפות שכחה וצללים.
רק בעמק הלב עוד נותרו
עו הנפש
ועוד משהו.

והיו שהלכו ולא שבו
כשיר וכחפלה.
לא ילכו בשביליך, רק ישוטו אליך
עם רוח סוף הקיץ הקלה
עם גשמי היורה
ותקיעת השופר
ודמעת הזרעים הגדולה.

כן היו, כן היו הדברים מעולם,
כן היו.
היו בניאדם
של ימי בראשית,
היו – ועודם.

היו בכנרת, היו במדבר
ועודם גם בקרן סמטה של פרבר
ועודם בגבולות עשנים ורחוקים.
גם בהם יספר וידבר,
גם עליהם עוד יושר.

עלון אפריל – יוקדש ברובו למועדים שציינו החודש

עדכוני קהילה

ממוכיר הקיבוץ עמודים 4-5

מהנהלת החינוך עמוד 6

חיי קהילה

אירועי תרבות עמודים 7-10

מתנדבי האסי עמוד 11

שכבת ח' גאה להציג עמודים 12-13

פעילות גופנית עמודים 14-15

אנשים בקהילה

לציון יום השואה;

בני ובנות קבוצת "עומר" עמודים 16-17

יעקב גפן עמודים 18-19

יאיר פלגי עמוד 20

לציון יום הזיכרון;

פצועי צה"ל

ישראל נצר עמוד 21

שלמה הכהן עמודים 22-23

גיחי צין עמודים 24-25

עמרם שורר עמודים 26-27

יוני צין עמוד 28

אסתר פרו עמוד 29

ספי פרי עמודים 30-31

המצטיינים שלנו עמודים 32-33

מזל טוב;

ימי הולדת עגולים עמוד 34

רק נולדו עמוד 35

אחרי מות;

לזכרו של יובל חמצני עמוד 36

לוח נפטרים עמוד 37

סביבה קרובה-רחוקה

דרור סגל עמודים 38-39

שואל גולומב עמודים 40-41

תשבץ הגיון

תשובות ח'חניקים במסכה עמוד 43

עדכוני קהילה

לביא מאירי – מזכיר הקיבוץ

זהו, יצאנו לדרך. המזכירות החדשה שנבחרה לאחרונה קיימה שתי סדנאות התנעה בעזרתה של גילי ראובני, יועצת ארגונית. מטרת שתי הסדנאות הייתה היכרות עמוקה יותר בין חבריה, הגדרת דרכי העבודה – גם ברמה הפרקטית (מי שמאחר רושם פרוטוקול) וגם באופן התנהלות המזכירות שזכתה לאמון הציבור, הרואה בה את נציגיו ונציגותיו. בסדנא האחרונה גם קבענו יחד יעדי עבודה למיפול, קידום וביצוע בתקופה הקרובה. למזכירות הוגשה רשימת נושאים שמרביתם עלו בשאלון החוסן החברתי שנערך בקיבוץ לפני מספר חודשים והציבור ראה צורך לקדם. בחרנו מתוכם שישה נושאים בהם נרצה לעסוק בתקופה הקרובה (מלבד כמובן לנושאים הדחופים הרובצים לפתחנו), התחלקנו לצוותי עבודה שיובילו ויקדמו את הנושאים הנבחרים לכלל הצעת החלטה קיבוצית.

הנושאים שבחרנו לעסוק בהם הם:

1. מעמד אחד (נושא שעסקו בו כבר מזכירויות רבות אך מעולם לא הגיע לבשלות) – את הצוות הזה יובילו: יואב להב, שמוליק שריקי, אלדד סברנסקי, ניצן סגל ושירי פירדמן.
2. חוסן חברתי – צוות חוסן חברתי נבנה במהירות כדי לתת מענה למצב משברי כשהחלו אירועי האסי. ממרות עבודתו, תפקידיו ומיקומו במערכת הקיימת לא הוגדרו. הצוות שנבחר לעסוק בכך כולל את: טל דגני, נוהר רב טל ומירי דגן
3. דמוגרפיה וצמיחה – הנושא נבחר מתוך ידיעה שאין גוף בקיבוץ העוסק בקליטת המצטרפים החדשים. כשהעמקנו בנושא ראינו שהוא רחב יותר מנושא הקליטה גופה ויש לעסוק ולהרחיב את תחום העיסוק בו, ולדבר על צמיחה דמוגרפית על כל היבטיה. נבחרו להוביל את הצוות הזה: מאיה וייסמן ארמל, ניצן סגל ושחר גורן.
4. תקשורת פנים קיבוצית – אחד הנושאים שהציבור הגדירם כיותר חלשים אצלנו בשאלון החוסן החברתי. נבחרו לצוות זה: שולה טל, אלדד סברנסקי, מאיה וייסמן ארמל ושירי פירדמן.
5. צוות תרומה לקהילה מחוץ לקיבוץ – ישנם כאן רבים שעושים ותורמים מזמנם ויכולתם לקהילה שמחוץ לנו. מצאנו לנכון לקדם ולמפח את הפעילות הזאת, למסדה ולחפשו לה אפיקים נוספים. לצורך כך נבחרו: נוהר רב טל ומל דגני.
6. מבנה ארגוני לניהול קהילה – הצוות שעסק בנושא המבנה הארגוני החדש לקיבוץ הביא הצעה שאושרה במשאל החברים לגבי ממרות עבודתה ותפקידה של הנהלת הקהילה. מצאנו לנכון להעמיק את העבודה בנושא. שירי פירדמן, שחם ולביא יעסקו בכך.

במהלך הסדנא החלו כבר הצוותים השונים לעסוק בנושאים השונים והם אמורים להציג תכניות עבודה מסודרות עד אמצע מאי. המשך העבודה אחרי הגדרת הצרכים של כל נושא, יתקיים בצוותים רחבים יותר בעזרת אנשים נוספים מהקיבוץ שיצטרפו לטובת הרחבת מעגל החשיבה והעשייה בתחומים אלה.

גם גילי ראובני מנחת הסדנאות וגם אני, התרשמנו מאוד לטובה מהנכונות והרצון של חברי המזכירות כולם לקחת אחריות ולהיות חברי מזכירות פעילים ומשפיעים.

החל מהשבוע הבא נתחיל לעסוק גם בענייני הקיבוץ השוטפים.

השתתפות בצער

משתתפים בצערה של רקפת בודה עם מותו הטראגי של

בנה ספיר בתאונת דרכים בתל אביב

משתתפים בצערו של אמיר עסיס עם פטירת אמו, תמי

יהי זכרם ברוך!

איחולי החלמה

לירון קרוגר ולחיים שטרן – איחולי החלמה.

חזרו לאיתנכם במהרה וחזרו הביתה!

בית ניר דוד

מהחינוך הקהילתי

“זרעי קיץ / נישאים ברוח / מעירים זיכרונות / מעוררים ערגונות / זרעי קיץ באים בנחיריים

ורומזים איזה קיץ / הולך להיות...” [מאיר אריאל]

אנו כבר מרגישים את הקיץ שהגיח מעבר לפינה ואתו תחושות של התחלות חדשות. נפתח בברכת ברוכות הבאות לשלושת בנות הצוות החדשות שלנו שרק נכנסו למערכת אך כבר נהיו חלק מן המארג.

הילי אהרון מקיבוץ חולתה שתיכנס לעבוד בשקדיה ה'ו'

נויה הסנוט מקיבוץ יראון שתיכנס לעבוד יחד עם הילי בשקדיה ה'ו'

לילי וורד מגן נר שנכנסה להוביל את בית שקד כיתות א' ב'

(הילי ונויה מתגוררות היום בדירות הצעירים בקיבוץ).

בהזדמנות זו נברך את הילה גרטהרט שסיימה את עבודתה כמובילה בבית שקד. נאחל לה בהצלחה בהמשך ומזל טוב עם **baby** שבדרך.

ממשיכות בעדכוני, תזכורות ותודות על חודש מפוצץ בפעילות אנפה ומשמעותית בחינוך החברתי קהילתי.

הספקנו לשכוח כבר את חופשת הפסח אך חשוב להזכיר את הפעילות המדהימה שנוצרה כאן ממש מתחת לאף. בבית שקד ובשקדיות הילדים נהנו מ **WATER TAG**, טיול אופניים למסלול הרטוב, מסיבת מימונה, שוק קח תן מלא במציאות שוות, סיור למפעל ניר עותק, קומויץ וסמורס, וכמובן הדובדבן של הקצפת: “מחנה הפסח” המסורתי שהיה מלא באטרקציות והפתעות.

בגורת שכבת הנעורים נהנו מליל סדר מפואר ומלא אנרגיות, פעילות כדורי ענק, חדר בריחה, מסיבת מימונה, פעילות צבעים, טורניר כדורסל ועוד.

חייבות להודות מקרב לב ללאה להב ונוהר רבטל המדהימות שממש בדקה ה-90 נקראו לדגל ויחד עם הצוות הרימו פעילות פסח מטורפת ומושקעת בבית שקד ובשקדיות. תודה ענקית להורים המדהימים שנרתמו על מנת לעזור לנו לייצר קיימנת פסח מדהימה. לעיניהם עמדה משימה קהילתית, לנוכח העובדה שחווינו מחסור עצום בכוח אדם, הוצאנו קול קורא וההיענות היתה פשוט מחממת לב והיא זו שאיפשרה לנו להקים בכוחות פנימיים קיימנה מכובדת ומכבדת את כל שותפיה. תודה לצוות הנעורים שלא נח לרגע ולבני הנוער שתמיד שם בשביל לתת יד בכל דבר ועניין.

יום הזיכרון לשואה ולגבורה, יום הזיכרון לחללי צה"ל ופעולות איבה ויום העצמאות - גם הם צוינו בדרכים שונות, מרגשות ומעצימות, והשאירו את הילדים ובני הנוער בתחושת הזדהות עמוקה למי שהם ומה שהם.

מאחלים תקופה של שקט, שלוה ורוגע, ובשורות טובות.

צוותי החינוך והנהלת החינוך.

חיי קהילה

אילון סלוס – תרבות ניר דוד

לאחר תקופה ארוכה זכינו לציין ביחד את יום השואה והגבורה, יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה ויום העצמאות ה-73 למדינת ישראל.

יום השואה והגבורה

את יום השואה והגבורה ציינו בסימן "רע מאין באת?" שבו הודלקו ששת הנרות לפי ארצות: תלמה סגל בשם יהודי אוסטריה, גר פירני בשם יהודי איטליה, חנה ארזי בשם יהודי פולין, אסתר שדמי בשם יהודי בלארוס, אמנון טובין בשם יהודי הולנד ומירי מלכין בשם יהודי סלובקיה.

לאחר המקס שמענו את הרצאתו המרתקת של יקי גנץ, לשעבר בכיר במערכת הביטחון, על מבצעי הנצחה יחודיים שביצע על אדמת פולין שבסופם זכו הנרצחים המקועקעים מאושוויץ לקבל בחזרה את שמם ועל קברם נשמעה קריאת קדיש.

צוות יום השואה: מירי דגן, דליה שמושקוביץ, דודו לבני, חנה ארזי ויהודית איל קריינות: דודו לבני; **הגברה ותאורה**: נמרוד וגנר; **מודעה**: זוהר אביגד

יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה

ערב יום הזיכרון שצוין בדשא חדר האוכל, הוקדש לחברנו ובנינו שנפלו לאורך שנים ארוכות. כל אחד מהם היה עולם שלם שנמוג. בערב זה הבאנו רסיס מחייהם מלאי המעש והעלינו את זכרם בחייהם ובנופלים.

השנה מלאו 55 שנים לנופלו של דני בהיר, בנם של יפה וצבי. אח לגדי. דני נולד בתל-עמל בשנת 1945 והתחנך בקבוצת "שיבולת". הוא נפל במאי 1966 בתקרית ירי עם חיילי הלגיון הירדני על הציר חברון קיבוץ להב. עמרם שורר הקריא את דבריו המרגשים שכתב לזכרו אחיו גדי בהיר.

השנה מלאו 40 שנה למותו של משה אורפז [זלומניצקי], בנם של ברונקה ואהרון. אח לציפי פז ודפנה עמל. בעלה של נעמה ואביה של לי. משה נולד בתל-עמל ב-1952 והתחנך בקבוצת רקפת. ציפי ודפנה אחיותיו, נשאו דברים לזכרו על רקע צילומיו של משה, בעריכת בתו לי אורפז.

למחרת התקיים המקס בבית הקברות שבו הזכרנו את בנינו ובנותינו שנפלו במערכות ישראל ובפעולות האיבה.

צוות יום הזיכרון: אסנת דגני, לירון ויטמן, מירי מלכין, עמרם שורר, יפה יכין ונוגה תמיר.

קריינים: שירי פירדמן, בועז ויטמן, סמדר יחיאלי, אמיר גלמן, ורד להב, יהודה גת, ברכה רפמן, אסתי שורר. זמרים: נמרוד וגנר, יערה וגנר, אדוה וגנר, מוריה בוכמן, אורלי ארטל ושמרית ויינר.

הגברה ותאורה: נמרוד וגנר, שי הכהן וצוות ניר קול הגברה בבית הקברות: זוהר הכהן.

ילדי כיתות ה'-ו' והמדריכות. **מודעה**: כרמלה כרמל. **לוגיסטיקה**: נמרוד משגב, דני פירדמן וליאור ברייר.

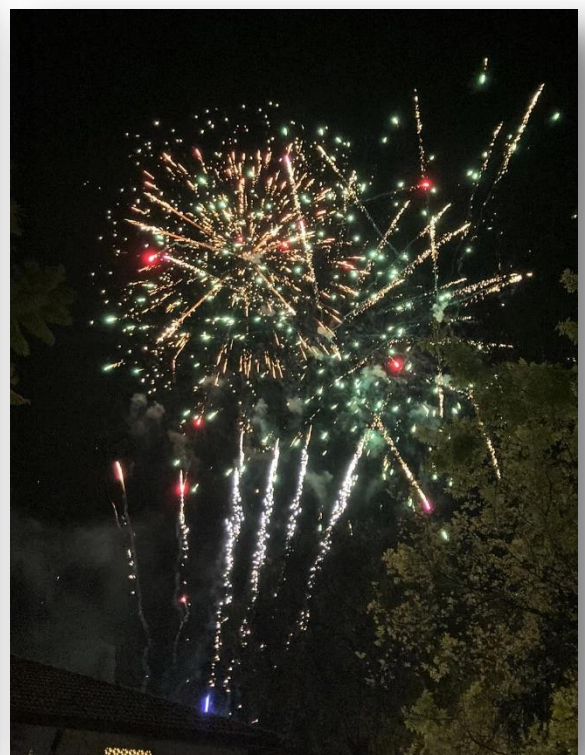

הורדת הדגל, ערב יום הזיכרון תשפ"א

יום העצמאות ה-73 למדינת ישראל

את אירועי יום העצמאות חגגנו במשך יומיים גדושים ומלאים.

ערב יום העצמאות עמד בסימן "80 שנה לפלמ"ח" אותו ציינו בשירה, סרטים, ריקודים וסיפורים ששיאו ריקוד בנותינו והזיקוקים של בקל ובניו שהרעידו את שמי ניר דוד. במהלך הערב הפתענו את גלי אזולאי שזכתה באות הצטיינות הרמטכ"ל. בהמשך הערב נפתח בית קפה מקומי בהפעלת שכבת בנות ובני המצווה והוריהם, והמדריכות עינת וכרמל. לערב אחד הרגשנו כמו במרכז צרפת; בבית קפה אקסקלוסיבי ומעים. לצדו "שערות הסבתא" המסורתיים והפופקורן שהפכו לנוכס צאן ברזל של הקולינריה המקומית.

ריקוד פלמ"ח

בדשא הפסלים פתחנו מתחם באבלס לילי. הבאטלס הם בועות ענקיות שהילדים נכנסים תוכם ומנהלים משחק כדורגל עם כדור ענק. בחצות הליל ניתן היה לראות מחזה סוריאליסטי ובו שיחקו נערים בבאבלס על הדשא. התיישבנו עם הקפה והעוגות המעימות בזמן שילדינו נהנו משערות הסבתא והבאבלס, וצפינו בהופעה משובחת של "וגורים וחברים" (שירה: יערה וגנר, אדוה וגנר ומוריה בוכמן, קלידים: ענב וגנר, תופים: עידן איזמירלי, גיטרה: ניר עורי) ממיטב שירי ארץ ישראל שזכה לפרגונים רבים ותשואות מהקהל.

הרכב שירה ונגינה

למחרת זכינו להפנינו שכלל מתנפחים, דוכני אוכל שכל כולם מהתוצרת המקומית והטעימה שלנו (נעמה ויינר והמתוקים, תמר הכהן עם הפיצות והברד המיתולוגים, ענבל והקוסקוס, גליה ואסתר עם כריכים מפתיעים) ודוכני אומנים (אתי חן ברייר – תמונות, לאה להב עם דוכן יצירה "מצב אחר" ונועם בר שלו – קרמיקה וקדרות).

צוות יום העצמאות: שרה גוון, אסתי שורר, דליה יפה.

בית קפה: ילדי והורי שכבת בר מצווה והמדריכות עינת וכרמל **הגברה ותאורה**: נמרוד וגנר, שי הכהן וצוות ניר קול **מצגת**: גלי אשכנזי ומעיין אביגד **מנחים**: מעיין אביגד וכרמית נגלר **דגלים וסידור השטח**: עמרם שורר **זיקוקים**: בקל ובניו **לוגיסטיקה**: נמרוד משגב, דני פירדמן וליאור ברייר; **מודעה**: הילה דגני.

לסיום ברצוני להודות בשם קהילת ניר דוד באופן מיוחד לשניים:

נמרוד וגנר שעבד ימים כלילות (תרתי משמע) במקצועיות, במסירות אין קץ, באכפתיות ובאחריות רבה בכל אירועי חודש אפריל ובזכותו הכול עבד באופן מושלם. תודה נמרוד! זכינו! מעריכים מאוד.

עמרם שורר שנכון ומתייצב לכל בקשה ולכל שגעון ומתקתק הכול ביעילות ומסירות ותורם מניסיונו הרב לכל האירועים. תודה עמרם!

בסוף החודש נחגוג את ל"ג בעומר עם מפקד אש ופעילות לילדים ואת טקס הביכורים המסורתי. יש למה לחכות!

המלצה:

ממליצה לכל חובבי האומנות להגיע לתערוכה של האמנית קורניה מגס. תערוכה יפה, מעניינת והתוצאה מאוד אסתטית. קורניה יוצרת ועובדת במכניקה משולבת. החל מתהליך בחירת נושא צילום ועד הדפסים שנעשו בהשראת הצילום. ההדפסים על גבול המופשט. מאוד צבעוניים ומעוררי השראה.

חנה מאירי

[התערוכה פתוחה עד סוף שבוע זה]

בתחילת החודש קיימנו ערב הוקרה למתנדבים אשר לוקחים חלק פעיל בהתגייסות למאבק על האסי. הערב שהתקיים בהולצר כלל כיבוד טעים ומרי מה"גפן", קצת אלכוהול וסדנה מהנה ומגבשת בה קיבלנו כלים להתמודדות רגשית יום יומית. בהזדמנות זו נודה לנדב בר, על הנחיית הסדנה. הערב היווה הזדמנות למפגש חברתי ולשבירת שגרה, להוקרה ולאמירת תודה למתנדבות ולמתנדבים, כאשר בסיומו הוקרא שיר הערכה שכתב שלמה גלור ודברי סיום מפי לביא.

כפי שכולנו מבינים, המאבק על האסי עתיד להמשך עוד זמן מה, ואנו נכנסים ל"תקופה חמה" (תרתי משמע), שבה נהיה צפויים לאירועים ולניסיונות פרובוקציה מצד המוחים. הפתרון יהיה בעיקר בערוץ המשפטי, ולנו אין כוונה לוותר. המדיניות שלנו היא לא לאפשר פתיחת שערים וכניסה חופשית לקיבוץ, ובמקביל לשמור על שגרת חיים והתנהלות שגרתית ככל הניתן, תוך הכלה של הפרובוקציות.

בהזדמנות זאת חשוב לציין כי אנו פועלים במספר מישורים להסדרת תשתיות שיאפשרו לנו להתמודד מוב יותר עם מעשי פרובוקציה, דוגמת בחינת דרכי כניסה ושערים חלופיים, הקמת מבנים לשומרים, הוספת מצלמות וכו'. כמו כן אנו מקפידים על ביצוע תהליכי חשיבה, למידה, הפקת לקחים ושיפור ברמה השבועית, תוך הערכות לקראת אירועים צפויים. הכי חשוב, אנו – קהילת ניר דוד, זכינו בהון אנושי איכותי שאין כמוהו, המאפשר לנו אורך רוח, חוסן וכושר התמודדות מול כל ניסיונות המחאה. בהזדמנות זאת אנו קוראים להגדיל את מעגל המתנדבים בתפקידים שונים ומגוונים, על מנת לחלק את הנטל בין כמה שיותר מתנדבים, שהרי מדובר בבית של כולנו.

שלמה גלור - ברכה למתנדבים

נכון שתפסתי עכשיו קצת מרחק
אבל אני עדיין מושקע בעניין חזק
גם מרחוק וגם מקרוב,
מתעדכן כל הזמן וממשיך לעקוב.
וכאשר הסיפור יגמר סוף סוף
את הערב הבא נציין על החוף
במילק, מול ששי או בהרחבה,
עם המון אמונה וגם ידיעה
שכל עכבה היא רק לטובה
בהערכה ותודה, שלמה

לכל חברותי וחברי המתנדבים;
אילו כתבו עליכם באתר המשחררים
דמיינו בנפשכם איך הייתם מתוארים:
אלופים, מדהימים ומהממים –
היו רק חלק משלל ההגזמות והכינויים.

ואילו אצלנו אתם פשוט מתנדבים
אבל כל אחד ואחת, מה'זה שווים.
כולכם חברי ותושבי ניר דוד
קיבוץ עם עבר, הווה ועתיד,
ואצלי מתנגנת שורה של סופר
הווארד פאסט או מישהו אחר
"אחי גיבורי, גיבורי התהילה"

שלפעמים משאירים אותי ללא מילה,
מתייצבים בכל אירוע, משמ או צרה
או ככה סתם כשגדי זקוק לעזרה.
חבורת אריות ממש לעניין
שאתגר האסי עליכם קטן,
משמ, שער או סתם גדר תיל
לפעמים ביום ולפעמים בליל.
מתייצבים עד שהכול יסתיים
כי קיבוץ שלם מודה לכולכם.

קבוצת נחלים מציגה:

"הח'תעין במסכה"

אנחנו שכבת ח' - קבוצת נחלים, קיבלנו את האתגר משכבת ז' שהשתתפה בעלון חודש מרץ, לקחת חלק בעלון אפריל. חשבנו יחד על דרך להציג את עצמנו והגענו לרעיון הבא - חידון "הח'תעין במסכה" המתבסס על תכנית הטלוויזיה "הזמר במסכה".

איך זה עובד? לפניכם תמונה של חיה אשר מזכירה או חביבה על אחד או אחר מאיתנו ולצידה רמזים על מי מאחורי המסכה.

אז מי בקבוצת נחלים? אסי גופר, שלו נימר, רותם סלוס, אדר איזמירלי, סער איזמירלי, תומר חנני, תומר דניאלי, יובל רוטמן, נוח להב, עידו רצון, מתן עסיס ואיירה ברקוביץ'.

בסוף העלון יוצג דף תשובות, נסו לא להיעזר בו! תהנו...

לסיים, אנחנו מאתגרים את שכבת ט' - קבוצת כפיר לקחת חלק בעלון של חודש מאי - בהצלחה!

הקרנף

הקרנף שלנו תמיד בתנועה, תפס גבוה בצורה מדהימה. תמיד תראו אותו לובש אדום ולהיות כמו לברון גיימס זה החלום.

מי הוא הקרנף?

האיילה

האיילה תמיד שם לכל צרה, כל מעשה ידה הוא יצירה. לא אוכלת את החיות ופליקלק לאחור עושה בלי בעיות.

מי היא האיילה?

הסמור

מבוקר עד ערב תראו את הסמור גולש, גם בסקטבורד וגם ב-x-box הוא ממש אש. בקיבוץ הוא דייר חדש ומלעשות "על האש" הוא ממש נרגש.

מי הוא הסמור?

הקוף

הקוף אוהב לטפס על עצים, ובחוג טיפוס את יכולתו מעצים. אוהב לאפות ולבשל וביום הילד נוהג וקפץ ולטייל.

מי הוא הקוף?

הזאב

הזאב עם כלבתו אוהב לטייל, בטלפונים הכי חדשים הוא משתכלל. עם חבריו אוהב לשחק כדורגל ואם תרצו שותף למשחק, תקראו לו לדגל.

מי הוא הזאב?

הלביאה

הלביאה ידועה ביכולות הריצה, וכל אישה חזקה היא מעריצה. היא אחת משלוש הקשורות למים ולא מוכנה להפסיד במחניים.

מי היא הלביאה?

החמוס

החמוס בחוג תיאטרון מרבה לבלות,
תמיד תראו אותו עם הטלפון, אך הוא לא אוהב לענות.
ראפ שומע כל היום באוזניות
ותשובה מתוחכמת ייתן תוך שתי שניות.
מי הוא החמוס?

הנחש

הנחש שחקן כדור-רגל מקצועי, ושלא נתבלבל
עוד כמה שנים נראה אותו בנינג'ה ישראל.
ציור אצלו זה תחביב אמיתי
ולקוף יש לו קשר משפחתי.
מי הוא הנחש?

החרדון

אדון חרדון לא יתן לאף-אחד לשבור לו את השיא,
עם חבריו את כל האנרגיה הוא מוציא
הוא והגרביל קרובי משפחה
וב"פורטנייט" מכולם הוא עושה בדיחה.
מי הוא החרדון?

הגרביל

אני הגרביל בריקוד מהמם את כולם מפיל,
אם תרצו אצייר לכם ברגע, גם פיל.
הגרביל שייך למשפחה גדולה בקיבוץ
וגם בלימודים הוא ממש חרוץ.
מי הוא הגרביל?

דב הפנדה

את דב הפנדה תמיד תראו בין ארץ ושמיים
וגם בחורף רוצה להיכנס למים.
עושה שפאגט בלי כל קושי
וכולנו מקנאים במראה האקזוטי.
מי הוא דב הפנדה?

הכלב

אצל הכלב, הכדור-סל עובר בתורשה
ולא תראו אותו מהפלייסטישן מבצע פרישה
באנגלית הוא מצטיין
ול- NBA הוא עוד יגיד- כן!
מי הוא הכלב?

ניר דוד אימפריה [של פעילות גופנית]

הילה גלמן מגישה: בכל עלון היכרות עם פעילות גופנית אחרת.
הפעם – שאלון לקבוצת גברים רוכבים – מילא דני פירדמן

יש לכם שם? / איך אתם נקראים בוואצאפ?

רוכבי 5:30 AM

כמה אתם, באיזה תדירות רוכבים, כמה ק"מ והיכן?

הקבוצה מונה 16 רוכבים, בדרך כלל יוצאים לרכיבות בשבת בין 8 ל-12 רוכבים, כשברובן יוצאים מהבית בניר דוד לרכיבה באזורנו. בדרך כלל רוכבים כ-35 עד 45 ק"מ. לאחרונה בנינו עגלה לאופניים ויוצאים גם לרכיבות עם רכבים למסלולים במרחק של כ-40 דקות מהבית.

איך הכל התחיל ומתי?

הקבוצה התחילה לפני כ-12 שנים עם רמי חביב, יעקב קו'מן ממסילות, גבריאל גולדשטיין, ערן פז וגדי ורולקר. במהלך הזמן הצטרפו גם גיורא דגן ואחרים, ולאט לאט התווספו עוד ועוד רוכבים שמתמידים ואוהבים את סגנון רכיבות השבת המוקדמות והחברתיות.

היו פציעות / תאונות?

במהלך השנים היו לא מעט פציעות ונפילות, בעיקר שפשופים. היו גם רציניות ביניהן של גדי ורולקר שהתהפך עקב גדר בקר שנפרסה באמצע דרך סלולה, וקרע גיד בכתף. יעקב קו'מן שנפל ופרק כתף, ועידו וייס שירד ברכיבה מהגלובע באופני כביש והתהפך.

היו מפגשים מיוחדים עם בעלי חיים?

ברכיבות הבוקר המוקדמות בעמק יוצא לנו לפגוש להקות של חזירי בר, צבאים, תנים, צבועים, נמיות והמון ציפורים. טבע במיטבו והמון זריחות מהממות.

מה הערך המוסף של הפעילות?

הקבוצה היא רב גילית. המבוגר בן 76 והצעיר בן 38. הרכיבה הינה חברתית: רוכבים ומדברים, יש עצירות ביניים עם פריסה במקומות מיוחדים או משלבים טבילה באחד המעיינות באזור. יש מסורת של חגיגות ימי

הולדת הכוללת ברכות, מצגות והפתעות וכמובן אוכל ושתייה. אני מרגיש שבאמצע החיים קיבלתי מתנה של חברים טובים.

האם ניתן להצטרף לקבוצה?

לפי שם הקבוצה - **AM 5:30** - אפשר להבין שהרכיבות מתחילות מוקדם בבוקר, בעיקר בימי הקיץ. הרכיבה מהירה ותווי השטח משתנה. כל מי שצעיר ברוחו ובנפשו, חברתי, בעל כושר בסיסי ואופני שטח תקינות מוזמן להצטרף.

ספר על טיולי רכיבה בארץ ובחו"ל

בטיולי הרכיבה של הקבוצה יש סינרגיה בין החברים. לכל אחד יש את תחום שהוא אוהב ולוקח עליו אחריות מלאה בארגון: לוגיסטיקה, אוכל, מסלולים, מקום לינה, רכבים, תוכן והקרנה וכד'. עיקר הטיולים שלנו הינם בארץ. חלקם טיולים עירוניים בירושלים ותל אביב, עם אופי תיירותי וביקור במספר אתרים, מסעדות ופאבים. חלקם בטבע עם אופי שונה של נופים וחברותא. בטיול הרכיבה האחרון באזור מצדה, החברים הפתיעו אותי לכבוד חגיגות ה-50 שלי, תענוג צרוף של סינגל [שביל צר שמיועד לרוכב אחד בלבד שנבנה במיוחד לרוכבי אופניים] ערד מצדה ורכיבה בנחל פרצים ומישור עמינו. בערב כמובן חגיגה דרום אמריקאית על האש ולסיכום סרטונים וקהוט להכרת המתבגר. הטיול לחו"ל עם האופניים היה ברומניה והיה חוויה מגבשת עם נופים ופולקלור מקומי. בשנה שעברה תוכנן טיול לבולגריה שלא יצא לפועל בגלל הקורונה, בתקווה שנצליח לשוב ולטייל בחו"ל לקראת סוף השנה.

אנשים בקהילה

לציון יום השואה תשפ"א

פניתי לבני ובנות קבוצת "עומר", מרביתם הם הילדים הראשונים של חברי ההשלמה שהגיעו לקיבוץ לאחר השואה. ביקשתי שיכתבו על השם שקיבלו, הנושא את שם סבם או סבתם שנספו.

"אני נושא עמי"

מירי דגן [בתם של רוז'ה וישראל פדרמן]

הורי קראו לי מירי, אך בתעודת הזהות אני מרים על שם סבתא שלי ז"ל, אימא של רוז'ה. תמיד אהבתי את שמי ולא הרגשתי כ"מצבה חיה". אנשים שאוהבים אותי קוראים לי מרים כשם חיבה. כשהבנתי ששמי הוא לזכר סבתי הייתי גאה בכך. אימא שלי עזבה את צ'נסטמוחוב ביום נישואי אחותה ולא נשארה לחתונה, והכעס במשפחה היה רב; היא לא לוותה לרכבת ולא נפרדה מהמשפחה. כשהייתה על הרכבת עינה תפסה את אביה ואחותה עומדים מרחוק ומביטים בה, בכל זאת באו להיפרד. רק היא ואחיה הצעיר נשארו מהמשפחה. לי אישית חשוב מאוד להיות שותפה לשמירת הזיכרון. נזכור תמיד את כולם.

אורה אברהמי [בתם של שרה וזאב אברהמי]

לסבתי ז"ל מצד אמי קראו איטה.

נולדתי בבבלגיה והורי החליטו לקרוא לי על שמה וחיפשו שם שידמה לאיטה. השליחים מהארץ הציעו להם את השם אורה (אמי אמרה לי שאם היא היתה יודעת אז על השם אורית זה היה השם שהיו בוחרים עבורי). כשהגענו לארץ (אחרי קפריסין) ולקיבוץ, שאלו את אמי למה קראו לי אורה והיא אמרה: "אחרי כל החושך הגדול בא לנו האור, אורה". לכל אחד מהורי נשאר אח אחד בלבד מכל משפחתם. שלושתנו, ילדיהם, קרואים על שם בן משפחה שנספה.

עידית רונן [בתם של רעיה ויוסף כספי]

סיפור שמי מעט באולי... אבי רצה לקרוא לי רבקה, ע"ש סבתי שנוצחה עם כל משפחתה ביער סוסנקי הסמוך לרובנה. כמה חודשים לפני, נולדה רבקה של יעל ובנימין ולכן חיפשו שם עברי הקשור לאדמת הארץ. דודי שהיה מעורה בארץ ובשפתה הציע כמה שמות ואבי בחר בעידית שענה למאווי נפשו, לעבוד את אדמת הארץ ולהקים בה משפחה.

אסתר שדמי [בתם של חדווה וישראל אייכנוולד]

אסתר היה שמה של סבתי מצד אבא. אישה חילונית, ציונית, שנותרה לבדה בצ'נסטוחוב כששתי בנותיה הגדולות כבר בישראל ושני בניה עברו את הגבול לרוסיה. בעלה, חרדי אדוק, עזב את המשפחה ועלה לארץ לשכונת ימין משה בירושלים, שנים רבות לפני פרוץ המלחמה. כל מאמצי המשפחה לשכנע את האב לשלוח מסמכים המעידים שהיא אשתו ולכן יתאפשר לה לעלות לארץ לפני כניסת הגרמנים לפולין, עלו בתוהו.

אסתר רבקה היה גם שמה של סבתי מצד אימא. היא נספתה באקציה הראשונה שבוצעה בעירחתם בבלרוס ביחד עם אמה ובתה הצעירה.

על המשמעות העמוקה עבור הוריי של להיות סוג של 'מצבה חיה' עמדתי רק לפני כעשרים שנה כשאבי נפטר ואימא עמדה על כך שעל המצבה שלו ייכתב המשפט "לזכר אמו שנספתה בשואה", כי אלו המילים היחידות שיכתבו להנצחתה באין לה קבר או מצבה. יהי זכרן ברוך.

אריה ליטבק [בנם של לאה'קה ומיכאל ליטבק]

"לייב", נוסין... בעברית זה אריה, שמו של סבי (אביה של לאה'קה).

רב חשוב בעיר ראדום, שישב שבעה (אמתי) על לאה'קה (בת ה-17) כאשר אמרה לו שהיא בדרך לצ'נסטוחוב להכשרת "השומר הצעיר".

כשהשלמה הפולנית יוצאת לדרכה (1.9.1939), כל אחד עובר בדרך לשעה בבית להיפרד לשלום אחרון.... אז לפי אימא הוא אמר: "אני סולח לך בתי... ברחי, תצילי נפשך". הוא, ששנת אחיה, כל דודיה – איש לא שרד.

על שמו אני.

דבורה יואב [בתם של סוניה והשו גלמן]

לי קראו דבורה על שם סבתא שלי, אימא של אימא, ולמודי אחי קראו על שם סבא, אבא של אימא, מרדכי.

אימא שלי באה מהעיר מיר. סבא היה סופר סת"ם. בבית היה להם מפעל של כתיבת ספרי תורה וכל המשפחה היתה שותפה. לאימא היו 3 אחים ו-2 אחיות, איש מבני משפחתה לא שרד.

עדנה בשן [בתם של הדסה ובן מאיר]

אימא של אימא שלי, איידל לופטרייבר. על שמה אני נקראת. השם האידישאי שלה קצת הביך אותי וגם בשם עדנה לא הייתי מאוהבת. כשאימא החליטה לברוח מוורשה הכבושה, רק סבא קם ללוותה. לאימא שלה, איידל, הפרידה כנראה קשתה מדי. כך יצא שהן לא ממש נפרדו. אבא שלה נפרד ממנה ואמר לה שני דברים. האחד: "את עקשנית. אם תתקלי בסכנות או קשיים תחזרי הביתה, אל תתעקשי". בדיעבד הם נספו והיא שרדה. דבר שני אמר לה סבא שלי: "אל תשכחי שאת יהודייה".

אימא ואבא סיפרו שכשברחו ברחבי רוסיה, כל פעם שראו כוכב נופל נשאו תפילה אחת: "ישראל".

להעלות מהשכחה

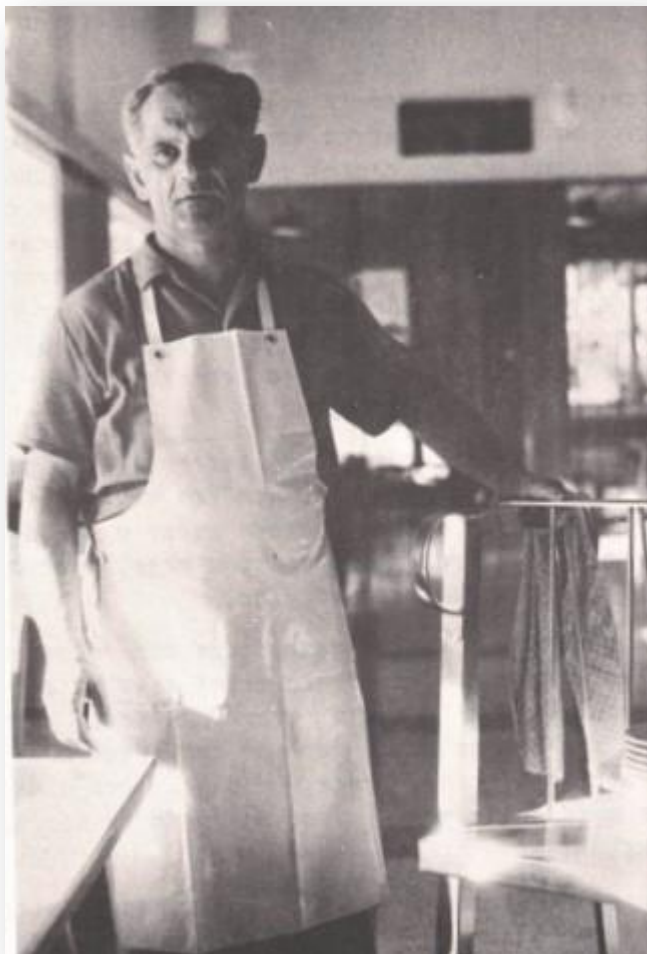
אריה ששון על יעקב גפן

יעקב גפן, או כפי שנקרא בפי כולנו 'יענקלה עוילם' היה עבורי האיש המקסים שתמיד קיבל אותנו בחיוך רחב בחדר האוכל כשחזרנו מבריכות הדגים. זו היתה שעה מאוחרת, כשמזמן הסתיימה ארוחת הצהרים. יענקלה עבד לבדו בחדר האוכל הריק, ותוך דקות, ולמרות שזה לא היה תפקידו, הוציא לנו – הדייגים הרעבים – אוכל חם, ואנחנו קיבלנו זאת כמובן מאליו. לא ידעתי עליו הרבה, והסתפקתי בכך בזמנו.

לאחרונה, לאחר עשרות שנים, ולקראת יום השואה, נזכרתי בדמותו ותהיתי, מי הוא היה בעצם? ואיך הגיע לקיבוץ בזמנו? באמצעות החוברת לזכרו שקיבלתי מיהודית איל, זכיתי ללמוד על חייו של האיש הבודד יענקלה ז"ל, וכן פרק בהיסטוריה של עם ישראל והקיבוץ.

אריה עורך את הזיכרון שלי מיענקלה. אני זוכרת אותו עם סינר ארוך ליד האמבטיות במכונת כלים. חשבנו שיהיה ראוי להזכירו, איש ערירי, שנשכח מלב. תודה אריה.

יעקב גפן

נולד ב-1914 למשפחה אמידה בעיר וורשה. בשנות המלחמה איבד את אמו (אביו נפטר מספר שנים קודם לכן), את אחיו ובני משפחותיהם, ואת חברתו. מכאן החל במסע תלאות, דרך סיביר וצבא אנדרס, במסגרתו הגיע לארץ. הוא הגיע יחידי ב-1943 לקיבוץ, וכל חייו חי בגפו, במעין בועה שעמרה עליו, אבל גם מנעה ממנו להתערות. בקיבוץ עבד תחילה באווזיה, אחר כך במספוא, משם עבר למדגה. על שמו נקראים המוטות המשמשים להרמת הרשתות [יענקלה]. מספר שנים עבד כשומר לילה ומשם עבר למטבח. הוא עבד מ-14.00 עד 21.00 – במשמרת אחה"צ-ערב, האכיל את עובדי הענפים שהגיעו לחדר האוכל מאוחר, את אלו שהגיעו מנסיעות, כולל הנוסעים שחזרו באוטובוס האחרון. בקיבוץ קיבל את השם "יענקלה עוילם" [נקרא יעקב עוילים]. נפטר ממחלה ב-1972.

פ ר י ד ה
מ י ע ק ב
דברים על קברו

אילו באתי לשאול ממך, יענקלה, רשות לדבר עליך, בודאי היית אוסר זאת עלי, ובכל התוקף. ולכן מבקשת אני את מחילתך על כך. ועוד על דבר אחר מייסרני מצפוני זה שנים: באת אלינו – פליט ראשון מהתופת הנאצית, בתוך ימי מלחמת העולם השנייה. אלה החברים שעבדו אתך באוויזיה בימים ההם, לא היו משוכנעים שאמנם הקיבוץ הוא המקום המתאים לך, ושאתה הוא האיש המתאים למקום הזה. ואני הקשיתי בשיחת הקיבוץ: הרי כל כך צר היה לנו על שסגרו את שערי אירופה בפני היהודים המעונים, וצר כפליים על שהבריטים סגרו את שערי הארץ בפני הנמלטים; לא יתכן, על כן, שלא לקבל יהודי ראשון זה שהגיע משם בתקופה בה לא היה כל קשר עם אירופה. וכך קרה ונשארת. ואמנם, פעמים רבות שאלתי את עצמי: אולי צדקו הצד שכנגדי? עברו ימים ושנים ואנו הסתגלנו אליך. אני חושבת שלעולם לא הסתגלת אלינו.

רוח שפירא

ע ס ת י מ ת ה ג ו ל ל

עם יענקלה התיידדנו אנו, הילדים, מיד עם בואו לקיבוץ; השפה, שלא שימשה לו מעולם להסתרת מחשבותיו, לא היוותה עבורו מכשול ליצירת קשר חי ומהיר. יענקלה אהב ילדים. יתכן שבטח בתמימותם ובישרם, יתכן משום שראה בהם סמל לעתיד טוב יותר, הבטחה שטרם הופרה. הרגשנו בחוש כי האיש רוצה בחברתנו ולנו היה מעניין אתו. סבורני כי ידע לנטוע בבן-שיחו הרגשה טובה של שותף לשיחה, מעולם לא הטיף מוסר ולא לימד הוכחה.

לימים, כשנודע לנו על עברו, התקשינו לקשר את הגבר החזק ושופע ההומור עם הדמות הטראגית שהצטיירה מליקוט הפרטים אודותיו. יענקלה נשא את משאו בגאווה ובשתיקה, ללא מרירות מופגנת וללא רע-לב. כשבגרנו למדנו לשמוע בדבריו נימות נוס-פות, אך הוקרנו אותו והערכנו את דברו. היתה בו מזיגה מיוחדת במינה של נכונות לקשור קשרים, ללא כוונה להיות לטורח. ראינו בו התגלמות של הטראגדיה היהודית: אדם ללא עבר וללא עתיד, הנושא את עברו כפצע חתום, מתאמץ להסתירו מעין רואה ואינו יכול להתנער משליטתו. אדם החי ללא תקוה לעתיד טוב יותר, ומתלוצץ על חוסר יכולתו להכות שרשים. אדם שההווה שלו הוא פסיעה מתונה בדרך הארוכה והיחידה המוכרת לו – דרכו של היהודי השב לארץ אבותיו. המצפן היחידי שלו היה מטענו היהו-די: חריפות-שכל, עין בוחנת, טוב-לב מחוספס ויושר שאינו ניתן לערעור.

דני יפה

אימא – יאיר פלגי [בעקבות יולנדה גמפל – "ההורים שחיים דרכי"]

**אימא שלי
רוחך ונשמתך עדיין
רוחשות בתוכי**

**אימא
אימא שלי
את בוערת בתוכי
ושורפת בלילות את דמי
ברדיואקטיביות המשרפות השואתי
ובעשן המיתמר אל תוך ליבי**

**אימא,
את ניצבת לפני כעמוד הענן
לאורו אצעד בדרכי העולם**

**מעירה אותי בשנתי
ומבקשת מאשתי
שתשמר על חיי ונשמתי
מהעשן הרעלי הרב דורי**

**אימא
אימא שלי
את חיה בתוכי
כל ימי**

8.3.21

לציון יום הזיכרון תשפ"א

פניתי לחברים שנפצעו במהלך שירותם הצבאי, והם ניאוחו לשחף בסיפורם

ישראל נצר – העין

ישראל שירת בסיירת שקד. ביום האחרון למלחמת ששת הימים, בלחימה בגורת סיני, הוא נפצע מרימון שנורק על ידי מפקד הצוות שלו תוך כדי נסיעה בג'יפ. הרימון פגע בסלע ורסיס ממנו חדר לעין הימנית של ישראל, וגרם לעיוורונה.

בגלל הפציעה, ישראל שוחרר מהצבא לפני סיום השירות, למרות שרצה להישאר עם החבר'ה. הם מצדם, שמרו עמו על קשר עד ימיו האחרונים.

לישראל היה חשוב שלא יראו בו נכה או חריג. הוא הלך עם משקפי שמש כדי להסתיר את הפציעה ולא אהב לדבר עליה. היה לו חשוב לנהל חיים רגילים, מבלי שהפציעה תפריע.

הוא סיים לימודי חשמל ועבד 40 שנה כחשמלאי בקיבוץ. הוא נהג עם עין אחת וצייר ציורים מרהיבים שחלקם תלויים בביתו.

זהבה, ליאת ושרון נצר

בבית החולים, עם המפקד והאחות המסורה שטיפלה בו, 3.8.1967

שלמה הכהן – גשר אלנבי [עיבוד ספרותי שכתבה רותי הכהן]

היו אלו מילואים רגילים, ללא אירועים מיוחדים, עד לאותו היום. המיוחד במילואים אלו היה, שגויסנו לראשונה אחרי 'מלחמת ששת הימים'. באנו לחודש כדי לשמור על המעבר למדינת ירדן וממנה, דרך גשר-אלנבי. שר הביטחון משה דיין נקט קו של 'גשר פתוח' והמח"ט רפול, תירגם זאת לשפה שלו, שעלינו להפגין נוכחות ולהתייצב ממש באמצע גשר-ביילי. ערב קודם מלפנתי הביתה בזמן ארוחת-הערב ואמרתי לבת-זוגי, שאפילו די משעמם פה. הבן הגדול בן החמש התרגש ושלח לי נשיקות 'לילה טוב' והקטן רק אמר לי: "אבא, מתי כבר תבוא?" לא ידעתי אם אצא שבת, אבל הבטחתי לו שבועד שבוע אסיים את המילואים ואחזור לספר לו סיפור לפני השינה. הבטחתי.

בבוקר למחרת קמתי מאוחר וידעתי שזמן רב לפני עד משמרת הערב. אבל בצהריים נקראתי דחוף, לבוא ולארח את סיר גי-דה-רומשילד, כי רק אני ידעתי לדבר צרפתית. הוא בא עם אשתו לראות את נפלאות הקשר על הגשר.

הזוג האלגנטי – הוא בחליפה כהה והיא בחליפת מכנסיים בצבע בורדרו ונעלי-עקב – היו נעים ומחפשים זוויות צילום כדי לתפוס נכון את מראה הפלשתינאיות החוצות את הגשר במסגרת מבצע 'איחוד המשפחות'. בשמלות ארוכות וכיסוי לראשן, שבו מירדן עמוסות שקים וחבילות וילדים קטנים בזרועותיהן, או אחוזים בשמלתן, או עומסים בעצמם ממען על ראשם. האוטובוסים פלמו אותן בצד הירדני וכך הן צעדו על הגשר, חוצות את הירדן.

כשנעלמו הנשים וילדיהן במתקן הבדיקה הביטחונית, הגיעו המשאיות המעבירות תפוזים לירדן. הסבתי את תשומת-ליבם אל יונתן, שהיה באותו רגע בתפקיד 'מפגין הנוכחות' באמצע הגשר. ממש לידו, עמד גם חייל ירדני חמוש, שניהם משני עברי קו-גבול סמוי וברור.

יונתן היה 'הילד שלנו'. בתקופת הכוננות שלפני המלחמה צורף אלינו מיד עם שחרורו מהצבא. באותה תקופת המתנה, נהנינו ללמד אותו 'זוטות של קשישים', כמו - איך 'מארגנים' כילה כנגד יתושים ועוד תיחמונים.

המשאיות העמוסות המשיכו להרעיש ולהרעיד את הגשר בעוברן. אחד מהסבלים הציע לנו תפוז שלקח מאחת המשאיות. דה רומשילד הביט עלי בשאלה אבל זו לא היתה הפעם הראשונה שהתכבדנו והנדתי בראשי בחיוב. שלפתי מכיסי אולר קטן שהיה שמור איתי ממש למטרה זו, וקילפתי להם את 'הסמל של יפו'. הם נגסו נגיסות קטנות וצחקו כשטיפות מיץ טפטפו להם על הסנטר והאצבעות. הוא הגיש לה ממחטה ואז בדיוק – נשמעה ירייה בודדת.

ראיתי את יונתן משתטח על פניו לרוחב הגשר. החייל הירדני לא היה שם. השלכתי את קליפות התפוז תוך ריצה אל יונתן ואז נשמעה ירייה בודדת שניה.

"אמאאאא!!" צעקתי ונפלתי עם תחושה שחתכו לי את הרגל. זחלתי לאחור וצעקתי לרומשילדים - "תברחו! תברחו!" וראיתי אותם רצים. זחלתי לקצה הגשר, גורר בידי הפנויה את הנשק והמשכתי לתוך השוכה שמתחת לגשר. לא חשתי בדקירות הקוצים והסוף, רק הרגל שרפה לי.

אלוהים – מה קורה לי? לא לאבד את ההכרה! הנשק שלי אצלי, אבל לא יריתי אף ירייה! ביזיון! בשביל מה יש לי נשק?... מעלי אני שומע קרב יריות. הדם נוזל דרך המכנס ואני מוציא את האולר וחותר אותו. עכשיו בעזרת השיניים והאולר אני חותר רצועות. הברך מרוסקת ואני קושר לי חוסם עורקים כמו שלמדתי ולא האמנתי שאשתמש בו אי פעם. היריות נמשכות ממש מעל לראש. עוד איהרג מאש כוחותינו... איש אינו יודע שאני כאן. אני קושר את הרצועות בכל כוחי כדי לעצור את הדם. הכאב נורא ואני מרגיש רק את הברך שמפוצצת את כולי. לא לאבד את ההכרה! רק לא לאבד את השפיות... נעשה לי חלש אבל למעלה נעשה פתאום שקט. אני שומע צעקות של איש הצלב האדום: "No shoot! no shoot!" אולי באים לקחת אותי? אני שומע קולות מתנשפים – כנראה באים עם אלונקה – ואז נשמעת שוב ירייה בודדת ואיש הצלב האדום משמיע צעקת כאב ונופל. מיד נפתחת אש אוטומטית מהצד השני וקריאות כאב וצעקות ממש מעל לגשר. שוב יורים מהצד שלנו.

נדמה לי שזרימת הדם נחלשה, נעצרה. דופן השוכה קצת קריר ואני מרגיש שהחולשה משתלמת עלי. היריות למעלה מתחזקות. "אני כאן! אני כאן!" אני צועק ולא שומע את עצמי.

זה הסוף? לא אבא, הבטחת לנו סיפור! אני רואה את הבנים שלי מושיטים אלי ידיים, קמנות, שמנמות והם מושכים אותי אליהם. אבא, הבטחת.....

אני מרגיש משהו לח לידי – קליפת התפוז! אני מוחץ את הקליפה וריח האתר חודר לאפי. אני מלקק את הקליפה ומעמה המריד מעורר אותי קצת.

היריות מחזקות. רק אל תפגעו ב! מהצד שלנו מתקרב טנק והוא יורה אל הצד השני. הוא לא רואה אותי! שרק לא יעלה עליי... קולות ממוסים נשמעים מרחוק והם מתקרבים והד התפוצצויות קרובות נשמע. שיתנו להם באבי אבי אביהם! איך לא יריתי בהם אני להגנתי? ומה קורה עם יונתן?

מעלי מתנהל קרב אמתי. אני לא רואה עוד טנקים אבל הפגזים חולפים מעלי בשריקה. בקרב כזה עוד לא הייתי. אני מביט מסביב, להיות מוכן. מוכן למה?

איבדתי את חוש הזמן, רק מתחיל להיות יותר אפל. זו הראיה שמיטשטשת או שהשמע שקעה? לא יודע. אני מנסה לנחש מאיזה צד נשמעות יותר יריות. צעקות ופקודות במכשיר הקשר. מדווחים על פצועים או הרוגים על הגשר. הם עולים עם הוגמ"ש לפנות אותם.

ולפתע – שקט.

אני מנסה לזחול על הישבן אבל הכאב הנורא משתק בי כל רצון לזוז ולו מילימטר. - "אני פה! אתם שומעים? אני פה!" הקול שלי חדר הפעם את השקט שאחרי היריות. - "הי, שלמה כאן!" הופיע פרצוף מוכר והזעיק את החובשים. בוגמ"ש קיבלתי עירוי דם ושתי זריקות מורפיום. כנראה שכל הזמן צעקתי. אני זוכר את זוג הרומשילדים, מאובקים בחליפותיהם, עיניהם קרועות באימה וחייל מגיש להם את המצלמה שנפלה תוך בריחתם.

כשהתעוררתי בבית-חולים, סיפרו לי ש'ניהלתי קרבות' בצעקות ביומיים האחרונים. עוד סיפרו לי שיונתן ו-3 חיילים נוספים נהרגו.

בדיוק שנה אחר כך, נולד בני השלישי, וקראתי לו יוחאי. לידתו סימלה את החיים שקיבלתי מחדש אחרי האירוע.

יוחאי נהרג בתאונת דרכים בהיותו בן 22. לא זכיתי להיפרד ממנו.

בבית קיי של נכי צה"ל, 1968

שחזור ההתקלות בגשר אלנבי

גיתי צין – החיטה צומחת שוב ?

שירתי כממ"ק (מפקד טנק) בפלוגה ח', גדוד 74 בחטיבה 188 שבבלמה לבדה בשעות הראשונות את המתקפה הסורית במלחמת יום הכיפורים. המלחמה פרצה בשישה לאוקטובר 1973. בשביעי לאוקטובר, ביום השני למלחמה, חל יום הולדתי העשרים. לחמתי בגזרה הצפונית של רמת הגולן מאזור הסחיתא עד "עמק הבכא", מוצבים 104 עד 109, בקרבות קשים ביותר, כולל הקרב ב"עמק הבכא". נשארנו 10 מנקים מכל הגדוד. בתום שלב הבלימה, החל שלב התקפת הנגד בו התקדמנו לתוך סוריה תוך קרבות שריון וארטילריה, והתמקמנו בכפר סורי שנקרא מזרעת בית ג'אן, הכפר המזרחי ביותר שאליו הגיע צה"ל. מנקודה זו החלה מלחמת התשה שכללה קרבות שריון והפגזות ארטילריה בלתי פוסקות שנמשכה עד מאי 1974. שבועיים לפני הפסקת האש, ב-24 למאי 1974 נפצעתי בסוריה במקום שנקרא מחנות חלס מפגו של ארטילריה במווח מדיק, כשהייתי מחוץ למגן. פינו אותי בזלדה לקונטרה ומשם במסוק לרמב"ם. רגלי השמאלית נפגעה קשה ולא הצליחו להצילה ובניתוח היא נכרתה מתחת לברך.

מרגע הפציעה השלמתי עם מצבי החדש. הבנתי שמפה מתחילים דרך חדשה. הייתי מאושפז בבית חולים 3 חודשים, כולל שלב השיקום הפיזי. בתקופת השיקום הותקנה לי פרומזה ועשיתי רישיון נהיגה. רק בן 20, הגעתי לקיבוץ, נכה צה"ל, קטוע רגל אבל הולך על שתי רגליים ועם רכב וולוו חדש בצבע תכלת. חיצונית הפציעה לא ניכרה עלי, הלכתי היטב ללא צליעה, הלכתי זקוף וכאמור היתה לי מכונית וולוו חדשה. עם הגעתי לקיבוץ, דבר ראשון התבקשתי לשים את הרכב במגרש החניה ולהעמידו לרשות סידור הרכב לשימוש החברים. מאז ובמשך שנים רבות מאוד נאלצתי להתמודד עם ממלאי התפקידים המרכזיים בקיבוץ ועם רכזי הוועדות השונות שלא הבינו את צרכי אשר היו שונים וייחודיים משאר צרכי החברים. צרכים שלכאורה קטנים ולא משמעותיים לאדם בריא. לדוגמא, כמה גרביים אני צריך או כמה זוגות מכנסיים או נעליים, ועד צרכים משמעותיים יותר כגון בית המוחאם לצרכי ולנכותי. כשביקשתי שיהיה מוחאם לכיסא גלגלים שאלו אותי מתי לדעתך תשב על כיסא גלגלים? התמודדתי עם אמירות פוגעות ופוגעניות, בעיקר של בעלי תפקידים שלא חשבו פעמיים. הקיבוץ אז הגדיר שכל אחד מקבל לפי צרכיו, אבל בפועל לא הבין את צרכי כאדם נכה והתקשה לתת מענה פרמני מול השיתופיות המוצהרת. הקיבוץ לא ידע אז איך להתמודד עם חריגים, בגלל החשש של "מה יגידו", ואיך מקרה חריג זה ישפיע על אחרים, ומה זה יעשה לשוויון. גם היום לצערי, זה עדיין לא פשוט, למרות המודעות שקיימת והשינויים שחלו.

אין נכות אחת הדומה לאחרת ולכל נכות היבטים וצרכים אחרים. כמובן, ככל שאתה מתבגר הדברים הפיזיים לא נעשים קלים יותר.

כשחזרתי לקיבוץ אחרי הפציעה עבדתי בפרדס, כדי להוכיח לעצמי ולסביבה שאני יכול. נהגתי במרקטור, קמפתי אשכוליות, עד שהרגשתי והבנתי שאני פוגע בבריאות של עצמי ושאיני חייב להוכיח דבר לאף אחד. יצאתי ללימודים והשתלבותי בעסקי הקיבוץ ובוועדות השונות בקיבוץ. בהמשך הקמתי משפחה עם יוני ונולדו ילדי, ולמדנו לשמוח ביש.

אומרים שמשבר הוא גם הזדמנות. הפציעה שינתה אותי. במוסד החינוכי הייתי ספורטאי מצטיין, בעיקר באתלטיקה קלה – בריצה ובקפיצה למרחק ולגובה. הייתי נער מופנם וביישן ולא מהמנהיגים. הפציעה גרמה אצלי לשינוי. הפציעה חושפת אותך, אנשים מסתכלים עליך, אתה צריך להתמודד עם מבטים, עם אמירות, עם צחוק של ילדים קטנים. אתה חשוף. הפציעה נתנה לי את היכולת לראות את השונה והאחר והביאה לחוש צדק מפותח. עיקר הפעילות שלי בקיבוץ התמקדה בתחום החברתי. שנים רבות אני חבר בוועדה המסייעת לחברים בעלי צרכים מיוחדים והזכרון עד כמה קשה להתייצב בפני ועדה ולהגיד ש"אני צריך" עדיין צרוב בי.

השיקום היה פיזי בלבד. לא היה זמן לעבד את מאורעות המלחמה ולהתאבל על חברי שנפלו. אחרי השיקום התחלתי לבקר באופן סדיר פעם בשבועיים או חודש 4 משפחות של חברי שנפלו במלחמה. היום אני מבין שצורך זה היה חלק מתהליך השיקום הנפשי שלי. היה לי מסלול קבוע. ביקרתי הורים שכולים בכפר רופין (משפחתו של יואב יקיר), באיילת השחר את משפחת וידנפלד ומשם לקיבוץ עמיר את משפחתו של יוסי וויסברום, שנהרג בכיבוש החרמון, עמו עברתי את רוב השירות. אצלם הייתי ממש בן בית, ואחרי שההורים נפטרו המשכתי לשמור על קשר עם שרה האחות. בימים אלה נסגר מעגל, כשבנה אייל עמיחי התחתן עם מור אייכנוולד והם בונים את ביתם בקיבוץ. מסלול נוסף היה לחיפה, שם ביקרתי את משפחתו של המ"מ שלי, שמואל (מולי) דגני. הקשר עם המשפחות נמשך שנים, ועם המשפחות בעמיר ובחיפה הוא נמשך עד היום.

הפציעה בחיי היום יום לא צבעה את חיי המשפחה בצבע אחר. בשנים הראשונות, גיורא בני הבכור לא ידע על הפרומזה, הסתרתי, אולי התביישתי. אחר כך למדתי והפסקתי להסתיר. לפני מספר שנים בתי גיתית שאלה אותי מדוע המדינה אינה מזכירה את הפצועים והנכים. בהמשך, פרויקט הגמר שלה עסק בנושא זה, דרכי, וכך כתבה:

"...בכל אופן, יפה העיר "החיטה צומחת שוב". אני אוהבת אותו מאוד. זה שיר שאפשר לראות כששומעים וזה כיף, זה תוקף את הלב חזק. זה שיר אבל וזיכרון שנכתב לזכרם של אחד-עשר חברי קיבוץ בית-השיטה שנהרגו במלחמת יום הכיפורים.

ואתה מה? אני שואלת בלב את אבא שלי. מה אתך? גם אתה נפצעת במלחמה. מלאו לך עשרים בבוקר הראשון ללחימה. לחמת ולחמת, עד ליום 24 במאי 1974, אז נפרדת מרגלך לשלום ותמה המלחמה. יושב נמוע בכורסה רואה סרטים על זיכרוננו לברכה הוא וזיכרוננו לברכה הזה, אם מתמזל מזלך, מספרים על לוחם שריון, אתה מתעורר מעם. אבל נדמה שזה לא היום שלך.

או מה אתך? יש שישירו עליהם ויגידו שזה לא אותו העמק ולא אותו הבית, ואתה, אתה המוץ המופרד מן התבן. בשלוותך נערמת עם עצמך, אף-פעם לא התרעמת. יש שעפו מן-המנוק כמו עבר בשדה הקרב קומביין, והם נאספו אלומות-אלומות, ומאז ועד היום, כגורלה של השיבולת, כבר הובאו אל מקומם והתיישבו להם. וכל אותם מיובשים וקצורים, זכורים ומוזכרים לפחות אחת בשנה, ואתה, שניתרת מן המנוק, שרגלך עפה כמוץ המופרד מן הבר, קליפתך הופרדה מן התערובת, את זכרך לא יטחנו עד דק, לא ידברו בך ולא עליך ישירו שהחיטה צומחת שוב."

זה אולי ישמע לכם מוזר אבל אני מברך על השינוי הזה – החיטה צומחת שוב.

עמרם שורר – בוקר אחד בבקעה

השנה 1968, חודש יוני, ישיבי בבוקר, ואני אמור לצאת לסופ"ש הביתה. חברי, בני לויטס מקיבוץ דפנה תופס אותי ממש לפני היציאה ומתחנן כי אתחלף איתו ואשאר. חתונה בקיבוצו והוא ממש חייב להיות נוכח. ומכאן העניינים הופכים למעניינים, מאוד. אז כן, הסכמתי.

אני משרת בגדוד 202, צנחנים, במשימות לאפיק הירדן. אנו נעים תעסוקה מבצעית בגזרת יריחו. מדובר בסיורים רכובים כל גבי זחל"מים, כאשר חלקם נושקים בין המוצבים הצה"ליים ובמקומות רגישים יורדים לתנועה רגלית ובודקים אפשרות הטמנת מוקשים ע"י מחבלי הפת"ח, היושבים בצד הירדני של הנהר וממתנים לשעת כושר לבצע את זממם.

בתקופה היא, לאחר מלחמת ששת הימים, גזרת בקעת הירדן ידעה ניסיונות חדירה ופיגועים ע"י המחבלים, וכונתה בשם "מלחמת המרדפים". ואכן, יחידות החי"ר הצה"ליות ארבו ורדפו וחסלו את אותם "חבלנים", כך כונו אז – במרבית המקרים. אזכיר כי ב"ששת הימים" השתתפתי כחייל שהתגייס אך לפני שבעה חודשים בפריצה לעזה, ולאחר מכן בכיבוש רמת הגולן, ע"י הנחתה ממסוקים. כמירוניים, תפקידנו היה מוגבל למדי וסיימנו את משימותינו ללא נפגעים. הפלוגות הוותיקות של הגדוד היו מעורבות בלחימה האמתית וסבלו מהרוגים ופצועים רבים.

מאוחר יותר אני משתתף ב"מבצע כראמה", וגם כאן הפלוגה שלי יוצאת ללא נפגעים.

ובחזרה לאותו בוקר בבקעה הלוהמת. אני כבר לאחר סיום המסלול וקורס המ"כים, ומצונות עם חברי מושיק מבית לחם הגלילית, כאשר על הגה הזחל"ם יושב אולמן מהמפקדה, ומפקד הסיור הוא סג"מ אביהו, שזה עתה סיים את קורס הקצינים.

מיד בתחילת הפעילות אביהו מבקש ממני לתפוס פיקוד, כאשר הוא "רק קופץ לביקור" במוצב הקרוב, לפגישה עם חברו מבה"ד 1. מושיק ואני פותחים את הציר בהליכה רגלית כאשר הרכב המשוריין נע מספר מטרים מאחורינו. פסטורליה אמיתית. עוד מספר דקות חולפות ולפתע אני מבחין מעבר לקפל קרקע, מרחק של כ-100 מטרים מאתנו, בארבע דמויות מציצות לכיוונינו ומיד מסתחרות. אני נדרך כולי ומושיק עדיין מסרב להאמין וטוען ש"אין שם כלום...". שניות נוספות חולפות ואז הדמויות מתרוממות שוב ופותחות באש תופת עלינו. אנחנו שועטים אחורה לעבר הזחל"ם, ותופסים מחסה לצדו. פגז הנורה לכיוון הזחל"ם מעלה את הרכב המשוריין באש, ובאותה עת אנו סופגים ירי מנשק אוטומטי וכן רימוני הלם ורסס. כעת זהו רגע המבחן. התחושה היא שהמחבלים עלולים להסתער עלינו כאשר הם ביתרון טופוגרפי, בעוד אנחנו מתקשים להגיב עקב הירי המסיבי הניתך עלינו והחום הנוראי הנפלט מהזחל"ם הבוער. אנחנו מזנקים לתוך הרכב ומוציאים משם את התחמושת הנפיצה שעלולה להתפוצץ כל רגע ולמעשה לסיים את הסיפור מבחינתנו. מכאן ואילך מתפתח קרב יריות מטורף, כאשר אנו משיבים אש ומשליכים לעברם רימונים. ההסתערות שלהם משום מה מתמהמהת. שקט מתוח משתרר. אנחנו בודקים סביבנו, בתחושה שאולי נפתע מכיוון אחר, אך עדיין דממה כללית. כאן אנו מיישמים את שתרגלנו והפנמנו בעבר: מחליטים להסתער בכיוון מעלה הגבעה. אנחנו רצים עם אנרגיות בלתי מוסברות תוך כדי רצוף שלנו והשלכת רימוני רסס. אחסוך את מה שנגלה לעינינו. החוליה חוסלה, ואחד המחבלים שנותר במקום וניסה לירות לכיוונינו, בלית ברירה דאגנו לסיים זאת כפי שלמדנו.

אנחנו גולשים בחזרה לכיוון הזחל"ם. שלושתנו פצועים. רק עכשיו מתחילים להפנים את מה שעברנו, והמדהים ביותר – לא חשים כאבים ויותר מכך, לא מודעים לחומרת הפציעות. מנסים ליצור קשר עם הגדוד, אך המיקום הנמוך שלנו מונע זאת מאתנו.

אולמן, הנהג, הפצוע פחות קשה, מתחיל לרוץ לכיוון המוצב הקרוב במטרה לגייס את העזרה. תוך כדי התקדמותו הוא נע בתוך ירי בלתי פוסק מהצד הירדני של הגבול. הירדנים, מסתבר, היו מודעים למתרחש וניסו לסייע למחבלים. לאחר כשלושת רבעי שעה סוף-סוף אנו מבחינים בעמוד אבק ורעשי רכבים. אנו חוברים לחיילי המוצב, המופתעים, ומתחילים לנוע לעבר מקום מבטחים. לאחר בדיקה ראשונית של הרופא הגדודי אנו מפונים במסוק להדסה עין כרם. אין בכוונתי לפרט את סוג הפציעה, שלי ושל חבריי. האמת, בתחילה הפציעה שלי נחשבה לבינונית. שנים ארוכות לאחר מכן, ומדי שנה, נאלצתי לפקוד שוב ושוב את כתלי בית החולים כדי לתקן את "הקלקולים" שנוצרו בעקבות אותה תקרית.

חודשים מספר לאחר שהתאוששנו, הוזמנו, שלושתנו, למפקדת הגדוד, ולאחר טקס קצר בהשתתפות המג"ד, הוענקו לנו תעודות ציון לשבח והעלאה בדרגה. לצנחנים, אגב, לא הורשתי לחזור, על אף ניסיונותיי הכושלים.

* * *

ועוד משהו. הסיפור הזה מלווה אותי וחוזר אלי מעת לעת. משפחתי חוותה וחווה עד היום את פרטי המלחמה הפרטית שלי, שהיא גם שלהם. לא היה להם קל, גם בחלופי השנים, והאמת – כמעט ולא דיברנו על כך. מקווה שבכל זאת הם ידעו ויודעים להמשיך הלאה, לא להתעלם, אך להבין שהחיים חוקים מהכול, וצריכים להשתדל ולהיות אופטימיים – ולחייך. השמש תמיד תזרח ויש למה לצפות ביום המחרת.

חופשה ראשונה לאחר מלחמת ששת הימים. יושב עלי תמיר שפר, אחייני

עם השנים למדו למפל
יותר הבינו, אנוחנו מרגישים שעשינו,
האם מיצינו?!

אין, לתפארת!

תצעד יפה איש, תצעד ישר כמותם
ומרכז המשק יגיד: "אתה רק חצי בן אדם"
וייקח את כבשת הרש לטובת כולם.

ויום ויום ועוד יום ועוד
וכל השנה כולה
וכל החיים לסופם
עיין אחת תביט בכם
ופה עקום יחיך אליכם
ולא תצעק נפש מרופה
או שתצרח מעצמה שרפה
שרפה גדולה, שרפה להתבייש
וקשה, קשה מידי
לכבות את האש

אין יום זיכרון לאבר שאבד
כי חסר האובדן לבעליו בלבד.

אין יום זיכרון לרגליים
ואין יום זיכרון לידיים
ואין לעיניים!!
ואת החירש שקט הרעש עומף
ואין יום לאצבעות שידעו ללמף.
וכשגולות זוהרות מביטות בכם
ורגל ביונית צועדת מולכם
והצבת רוצה ללמף
יותר קל להפנות כתף.
ואני ואתה ואת – מציצים מהצד.

אין יום זיכרון לנשמה בהולה,
ואין לזאת שהתבלבלה
והרשע רשע
והתם תם
והחכם לא צועק
כשהנפש אינה יכולה לשאול
ובלילות תועה בשאול.

יוני צין

[נכתב לפני שאיציק סעידיאן הצית את עצמו]

נולדתי במשפחת וינטרוב בבית אלפא ב- 1947. במשפחה היו כבר אחות גדולה ערגה (נולדה ב-1936) ואח גדול שלמה (נולד ב-1942). ארבע שנים אחרי נולד אח צעיר, עמוס (נולד ב-1951).

גדלנו עם שני הורים רחבי אופקים וישרי דרך, בגאווה ובהכרת ערך עצמנו. כל אחד מן המשפחה היה עם הערך המוסף שלו. שמרנו על קשרים משפחתיים קרובים כשהעונג היה "החדר" של 12 מ"ר עם הכיור בחוץ והשירותים "אי-שם". חלק גדול מהחיים שלנו התנהלו בחוץ - דשאים וחצר המשק (גם הגלבוה היה חלק ממגרש הבייליים שלנו).

החיים נראו מבטיחים ויפים. עובר הזמן וכל אחת ואחד מאתנו במקומו ובדרכו.

בקיץ 1969 חלתה פניה, אימא שלנו. כולנו עמדנו סביב מיטתה. בסוף יוני נפטרה.

כשבעה חודשים אחרי מות אימא, נהרג אחי הגדול שלמה נבות (וינטרוב) כטייס מיראז', בגיחה מבצעית מעל רמת הגולן, בזמן מלחמת ההתשה, ב- 2.2.1970.

יעברו עוד שלוש שנים ושמונה חודשים. עמוס אחי הצעיר כבר משרת בקבע כ-מ"פ שריון בגדוד 79, תקופה שנראתה שקמה ופסטורלית, עד שמלחמת יום הכיפורים פורצת בסערה ובאימה. עמוס וינטרוב מסופח עם הגדוד שלו לחטיבה 14, דוהר עם הכוחות הסדירים המעטים כל כך לבלום את הצבא המצרי המסתער בכמות ובכוח עצום. עמוס נהרג בלילה הראשון ללחימה, ב- 6.10.1973 (תשעה ימים אחר כך, היה אמור להשתחרר משירות צבאי ארוך).

מציאות בלתי אפשרית, קשה וכואבת.

אבא, שמעון וינטרוב עמד מול המכות הנוראות הללו כאשר אנו האחיות לצדו.

השיר "כן אחי" נכתב מול פניהם של שלמה ועמוס.

כֵּן אָחִי

כֵּן אָחִי

נְשַׁאֲרְתֶם מְאֻחָז,

נְשַׁאֲרְתֶם שֵׁם בְּלִי אֶפְשָׁרוֹת לְחֹזֶר,

וְאֶנְחֵנוּ כָּאֵן נוֹתְרֵנוּ

לֹא מְבִינִים,

וְאֶנְחֵנוּ כָּאֵן נְשַׁאֲרֵנוּ

לֹא יְכוּלִים.

אֶצְלֵנוּ כָּל שְׁנֵה נִרְשָׁמַת,

אֶצְלֵנוּ כָּל שְׁנֵה נְחַרְמַת בְּפָנִים,

וְאֶצְלֵכֶם נִעְצַר הַזְּמַן

מִקֶּדֶם מְדִי, מִהֵר מְדִי, עֵמוֹק -

אֶנְחֵנוּ מִמְשִׁיכִים לְלַכֵּת

בְּצַעַד קַל בְּדֶרֶךְ הַחַיִּים,

מוֹנְשִׁים בְּנֶטֶל, מִעֲמִידִים פָּנִים.

אֲתֶם נְשַׁאֲרְתֶם צְעִירִים

אֲתֶם יוֹתֵר כָּבֵד לֹא חוֹלְמִים.

וְאֶנְחֵנוּ אֶל מוֹל פְּנִיכֶם

מְגֻדְלִים אֶת הַיְלָדִים,

וְאֶנְחֵנוּ אֶל מוֹל פְּנִיכֶם

מְטַפְּחִים אֶת הָאֵהָבָה אֶל הַחַיִּים,

וְאֶל מוֹל פְּנִיכֶם

מִתְאַמְצִים לְהֶאֱמִין,

שְׂמֻחָר יֵהִיוּ פָּנִים לְשֻׁמֵּשׁ עֲגוּלִים

שְׂמֻחָר לֹא יִשְׁמַע יוֹתֵר קוֹלָם שֶׁל פְּגוּזִים,

אֲתֶם נְשַׁאֲרְתֶם צְעִירִים

אֲתֶם יוֹתֵר כָּבֵד לֹא שׁוֹמְעִים.

[1987]

ספי פרי – זיכרונות מההתשה – עם פטירתו של יובל חמצני

כאשר שמעתי כי יובל חמצני ז"ל נפטר במפתיע, צפו ועלו בי זיכרונות רחוקים ממלחמת ההתשה, שהתחוללה על גדות תעלת סואץ.

לפני 51 שנה, באפריל 1970, יצאתי לחמישים ימי מילואים בתעלה. זמן קצר לפני כן השתחררתי מסדיר, וכבר מילואים. מלחמת ההתשה השתוללה אז יום ולילה לאורך התעלה, וכמעט כל יום ניבטו אלינו המסגרות השחורות מעל דפי העיתון. לאחר הכנה קצרה, נשלחתי לחגבר את מעוז "עלקת צפון", שהוחזק ע"י נח"לאים. כבר בדרך טפטפו עלינו הפגזות, וכאשר הגעתי לחצר המעוז, ראיתי מוצב מצולק וכתוש, השמח סביב לו מכוסה כולו במכתשי פגיעות פגזים, ובתוכו סימני פגיעות בסוללה, בגדרות ובתעלות הקשר. במקום היו כחמישים חיילים - נח"לאים, צוות טנק, הנדסה, וגם אנשי מילואים - רופא, נהג וכד'.

כאשר החשיך, אמרו לי המפקדים כי מדי ערב יש מבצע מילוי שקי חול ותיקון הנוקים שהפגזות גרמו למקום. ----"אתה תצטרף לצוות שהולך לתקן את עמדת השער, יש שם הרבה עבודה".

לשאלתי "מה קרה", ענו לי כי אתמול היתה פגיעה ישירה של פגז בעמדה.

- "מה עם הצופה שהיה בה?"

- "יש לו פגיעת ראש קשה".

- "מי זה?"

- "בחור מתל-עמל, אתה מכיר משם מישהו?"

- "כן".

- "זה יובל חמצני".

במשך שעות אנחנו שיקמנו שקי חול, ואילו יובל ז"ל יצא למסע שיקום מרשים לאורך כל ימי חייו.

ארחיב על המעוז והחיים בו. במקום בו יוצאת התעלה צפונה מהאגם המד הגדול, נמצא אזור דוורסואר, ובו חורשות גבוהות, בצד המצרי. בצד המזרחי נמצא אתר החווה הסינית שתעלות יבשות נחפרו ממנו לצרכי השקיה, ומדבר חשוף לגמרי. המצרים ניצלו את התעלות לחדירות לשמח הישראלי, ושם חטפו את דן אבידן ואת שני השק"מיסטים שישבו בכלא המצרי. בממסום צבאי נורא, בנתה ישראל את המעוזים צמוד לקו המים. רק 200 מטר מפרידים בין שני הצבאות. המעוז היה חשוף לגמרי; צופים מצריים ישבו על עצים גבוהים וראו כל תנועה, מספר סוללות של מרגמות ותותחים היו ממווחות עלינו, והירי התבצע בעוצמות שונות, והכול לפי מה שהתאים לצד המצרי. החל מטפטוף מטריד ועד הפגזות כתישה מסיביות. על הבונקרים הונחו עוד ועוד שכבות הגנה, החל מחול, עליו פסי רכבת שתי וערב, עוד חול, גושי בטון עם ברזלי בנין בולטים, ומסביב שכבות של שקי חול. לפעמים זה הספיק, לפעמים לא.

כל שנשאר לנו היה לספוג ולשרוד. המעוז לא הגן על שום דבר, התצפית היתה מוגבלת מאוד, המרחק בין המעוזים היה גדול, והמצרים ידעו לנצל זאת. ק"מ מדרום לנו הוקם "עלקת דרום", עשרה ק"מ מצפון מעוז "הלשון", מול אגם תמסח. באותו הזמן נפל שם פגז קמלני שהרג שמונה ועוד פצוע קשה.

כל מעוז חי את המלחמה שלו, בעיקר שמירות ואחזקה אין סופית של נזקי ההפגזות. החיים מתנהלים בבונקרים צפופים, עם מינימום שהייה בחוץ. לכולם משרוקיות על הצוואר, כל מי ששומע יציאת פגז שורק, וכולם רצים למחסה הקרוב ביותר. 20 שניות למרגמה, 5 שניות לתותח. אז רצים מהר. רק התצפיתנים חייבים להישאר בחוץ ולאבטח מפשיטה מצרית, ואיתם קצין. והכל זו רולטה אחת גדולה - כמה פגזים יפלו, איזה קוטר, איפה, ותפילה שעוד הפגזה תסתיים ללא נפגעים. לפעמים התפילה לא הועילה, הכול ענין של מזל. לפעמים פגז בודד גרם לנפגעים, לפעמים הפגזה מסיבית עברה בשלום. החיילים במעוז תיפקדו טוב, היו מגובשים, והיו גם מקרים של אנשים שהתקשו לעמוד במתח.

גיבורים אלמוניים היו אנשי האספקה והתחזוקה, חלקם מילואימניקים שהגיעו ברכבים לא ממוגנים אל המעוזים כדי להביא מים וסולר, אוכל טרי ותחמושת – כל הנחוץ לתפקוד המעוז. אנשים הסתכנו ונפגעו כדי להביא לנו קרח ותפוזים, אה, כי בנו את המעוזים על קו המים, ולא במרחק מתאים. הרי, כדי להחזיק את תעלת סואץ סגורה, אפשר בדרכים שונות. צה"ל בחר באפשרות הגרועה ביותר.

חמישים הימים עברו. חזרתי הביתה, עם זיכרונות קשים. כעבור זמן, הוכרזה הפסקת האש. לתדהמתי, הצבא שיקם את קו המעוזים, בצמוד לתעלה, ואת התוצאה הנוראה ראינו שלוש שנים אחר כך, במלחמת יום כיפור.

ועוד אזכור היסטורי: לפני מלחמת יום כיפור שם המעוז הוחלף ל"מצמד", וממנו התבצעה צליחת התעלה. המצרים כבשו אותו ועזבו אותו, וזה היה אזור התפר בין הארמיות. השטח בין "עלקת דרום וצפון" נקרא "החצר", ממנה ניבנו הגשרים.

ובכן, חלקתי אתכם כמה זיכרונות, שהוקדשו לגיבור צנוע, יובל חמצני ז"ל.

המצטיינים שלנו!

מברכים וגאים

עמית סגל: נבחרה כמצטיינת אנף בפיקוד צפון.

מפקדה ציין כי בשנה האחרונה היוותה עמית עמוד שידרה למרפאת אוגדה 91 ותפקדה כאחראית מרפאה בזמן שנת הקורונה. ב-6.4.2021 השתתפה עמית במקס מצטיינים של פיקוד צפון.

עמית מוסיפה:

אז כן, הייתי מצטיינת מר"פ [מפקד רפואה פיקודי], כבוד עצום בשבילי. אני משרתת שנה ושלושה חודשים באוגדה 91 [בירנית] במרפאת היחידה. התגייסתי כחובשת, משם לשיבוץ באוגדה ומשם לקורס אחראי מרפאות.

השנה האחרונה לא היתה פשוטה; הקורונה יצרה מציאות חדשה, היינו תחת כוננות מבצעית במשך כשלושה חודשים, ולצד זה המרפאה חייבת להמשיך לתפקד כהרגלה עם כל הדרישות.

התפקיד שלי משמעותי ביותר, לא פשוט בכלל. אולי אני לא רואה ומטפלת בפצועים אבל אני מטפלת בחיילים שזקוקים לי. משפט אחד: "תודה עמית עזרת לי ממש", אומר לי שאני את שלי עשיתי.

התפקיד מלמד אותי המון ושם אותי בסימואציות שלא הייתי חושבת שאגיע אליהם.

תפקיד שאתה קודם כל נותן ואז מקבל, לא כל אחד יכול.

זאת זכות גדולה להיות אחראית המרפאה, לדעת שהמפקדים הבכירים סומכים עלי, לחנוך חובשים חדשים שמגיעים, לדאוג, לעזור, להיות בוגרת, להיות הפנים של החובשים שאיתי בצוות.

ובמעמד זה רוצה לבקש מכם; תעריכו את אנשי הצוות הרפואי.

עומר: קיבל מצטיין מהרמטכ"ל לשנת 2020 (המקס נדחה בגלל

הקורונה והתקיים בקריה, בספטמבר האחרון).

עומר שירת ביחידת "עוקק" ולאחר שנות הסדיר חתם ל-3 שנים

נוספות. את ההצטיינות קיבל על הובלת פרויקטים משמעותיים ביחידה.

עומר מוסיף:

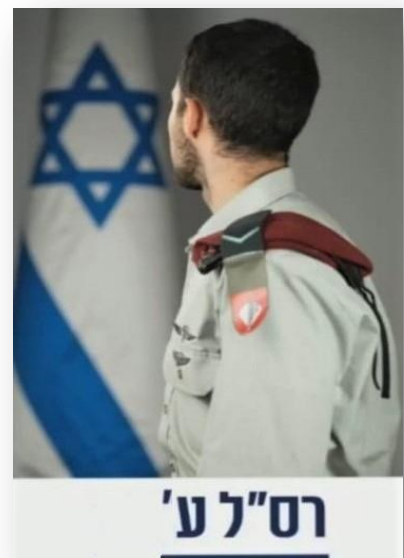
הכלב שעבד איתי בשנות השירות, רועה בלגי מעורב, היה כלב מיוחד

ביכולותיו. הוא "השתחרר" מהשירות לפני זוכה למיפול אוהב

ממשפחתי. היתה לו שנת "פנסיה" נהדרת, בה הרבה לשחות באסי.

עד גיוסי לא היה לי קשר מיוחד לכלבים, אך לכלב שהיה איתי בכל

הרגעים הכי מורכבים בשירות נקשרתי בצורה בלתי רגילה.

גלי אזולאי: קיבלה מצטיין מהרמטכ"ל לשנת 2021.

ב-4.4.2021 נערך טקס מצטייני הרמטכ"ל ליום העצמאות ה-73 של מדינת ישראל, בקריה, בראשות ראש המטה הכללי, רב-אלוף אביב כוכבי.

גלי מוסיפה:

למה קיבלתי את ההצטיינות? לא יודעת להגיד. עשיתי כל מה שאני יכולה והשקעתי את כל כוחי על-מנת להעלות לגדוד את הלוחמים והלוחמות הטובים ביותר אשר יגנו על גבולות מדינת ישראל ואזרחיה. מהי המשמעות עבורי להיות לוחמת? זו לא היתה בחירה פשוטה, ובכל זאת בחרתי בה.

להיות לוחמת זה:

להיות בשמח 24/7 בכל תנאי מזג האוויר

לחוות אתגרים פיזיים ונפשיים קשים

להוכיח כל יום ביומו שאת שווה בין שווים

לא להתקלח שבועות

לאכול אוכל בתיבול של חול

לא לישון בלילה

אבל – זה התפקיד הכי משמעותי שיכולתי לבחור. כל יום אני מגינה בגופי על הגבול, על האזרחים. יש לי את הזכות להיות הצד המגן, יש לי הזדמנות להיות על ווסט ולהחזיק את הנשק, יש לי את הזכות להגן כאשר רק לפני 80 שנים נרצחו באכזריות שישה מיליון יהודים ולא יכולנו כעם להגן על עצמנו. יש לי הזכות לפקד ולחנך 120 לוחמים ולוחמות.

כל מי שיש לו/ה את היכולת הפיזית להיות לוחם/ת – זו הבחירה הנכונה!

מזל טוב

עיתי קרונור בן 40

לאבא עיתי שלנו, מאחלים לך שתהיה לך שנה מאושרת ומוצלחת, שתמשיך להיות אבא מושלם ושתיקח אותנו להרבה מילונים. מאחלים: תום, עידו ומל

הגר כהן [קוצר] בת 40

הגר האהובה, מה נאחל לך בהגיעך לגיל 40? המון מזל טוב, אושר, עושר ובריאות ונחת מבעלך וממשפחתך המקסימה. תמשיכי לעשות רק מה שאת אוהבת ועושה לך טוב. תזכרי 40 זה ה-30 החדש, אז שיהיה לך יום הולדת שמח. עומר

ירדן ארטאגה [שריקי] בת 30

ירדן שלנו בת 30! וואו מה זה אומר עלינו? אנחנו רוצים לאחל לך, בתנו הצעירה, עוד הרבה שנים של אושר גדול שבהם תגשימי את מה שאת חולמת עליו ואת גם יכולה. הכי חשוב – נכדים לרוב. אוהבים, אימא ואבא

כמו כן נברך את:

דור ברטל [בנם של אריק ז"ל ורווית] וניצן נוי
[בתם של דורון ונירית] שחגגו החודש 130

נועם בהרי בת 10

נועם שלנו חוגגת עשור. ילדה מדהימה, חייכנית וחכמה, אוהבת אומנות - לצייר וגם לגזור, כישרון בספורט ונגינה, חברה אמתית, שתמיד תעזור, אוהבת כלבים ואומנויות לחימה!

יקרה שלנו, בכורתנו - שתמיד צחוקך יקיף אותנו! מאחלים לך בריאות איתנה, הצלחה בלימודים, צמיחה ותבונה... תמשיכי להיות מרגשת ומתוקה כסוכר ושמרי על עצמך מכל משמר!!! אוהבים אותך, ההורים

אפריל 2021

רק נולדו

ניסן נפתליס, בן של אביבית ואמיר,
נולד ב-1.4.21, נכד לחיים נפתליס.

דור לוינס, בנם של דניאל ושחר,
נולד ב-2.4.21, נכד שני למל וירון.

עמי לוז – על יובל חמצני

[יובל הוא אחיה של מיכל ב'רנו. ב- 1973 עזב את הקיבוץ והתגורר ברמת השרון. לפני כחודש נפטר ונקבר בקיבוץ]

יובל בעיני היה ילד מיוחד, שונה, לא שייך לעולם הילדים שהיינו אז. היה בו משהו בוגר, רציני, שקול שמזכיר את אביו יצחק, ועם זאת הוא היה שייך, פעיל, ותורם.

עוד בכיתת מעיין בבית הספר היסודי, אני זוכר אותו כדמות מיוחדת, תמיד בתלבושת מסודרת ונקייה, תמיד הולך זקוף ובמעין הידור, ילד יפה, גאה ומרשים. לא היתה בו יהירות או שחצנות, יובל היה ילד ונער חייכן, נעים הליכות, לעולם לא שמעתי ממנו תלונה או טרזניה או ביקורת על איש.

עוד בכיתת מעיין יובל התבלט בזיכרונו הטוב ובידע רב ורחב, תמיד ידע לענות על כל מה שנשאל, היה החכם של הכיתה. הוא היה ילד מבריק ואולי אף מחונן, אם כי בתקופתנו לא השתמשו במנוח הזה ולא אבחנו מחוננות. יובל היה ילד חזק ובנוי כהלכה, אך לא ממש עסק בספורט. זכור לי מקרה אחד ובו חברי הטוב זאב וולמרה אמר לי יום אחד שזה ממש מרגיז שבתחרות ריצה הוא הפסיד ליובל: הוא, זאב, הספורטאי החזק והמיומן הפסיד ליובל שלא ממש עסק בספורט, לא התאמן ולא היה בכושר. הריצה באה לו באופן טבעי.

אחרי הגיוס לא יצא לי לעקוב אחר מסלולו הצבאי, אך זכור לי – כאילו היה זה היום – הרגע בו התבשרתי שהוא נפגע. זה היה במלחמת ההתשה לאורך התעלה, ואני עדיין פרח טייס צעיר בבסיס חצרים. הודיעו לי שהוא מאושפז בבית החולים בבאר שבע במצב קשה. מיד נסעתי לראותו. כאשר הגעתי וניצבתי ליד מיטתו, ראיתי דמות מחוברת לצינורות, חומים ומנופים ועטופה תחבושות, כך שקשה היה לזהותו. עיני חשכו, הרגשתי שהדם הולך ואוזל ממני ואני עומד להתעלף - דבר שלא קרא לי מעולם. מיד יצאתי למרפסת לנשום אוויר, ולקח לי כמה דקות להתאווש ולחזור לעצמי.

עברו שנים ויובל עבר שיקום ארוך ועשה דרך רבה, ובה אכן חזר לתפקד הרבה מעבר למה שאפשר היה לדמיין. עדיין היה מאוד מוגבל בתפקודו ותנועותיו, התקשה לדבר והתקשה לזוז, אך להפתעתי הרבה הוא נשאר חסון בנשמתו וחזק ברוחו. לא שמעתי אותו אף פעם מתלונן או מקטר על מר גורלו.

במהלך השנים השתדלתי לעזור לו בהזדמנויות שונות כאשר יצר קשר. למשל כאשר הוא הגיע לבדיקות ומעקב במעבדת השינה שבטכניון בחיפה, צלצל אלי והזמין אותי לבקרו ולקחת אותו לברכה, ואני, סטודנט שנה ראשונה בטכניון. או בהמשך הדרך כאשר הגיע לאזור הצפון להציג את ציוריו בגלריה בקיבוץ מזרע, ועוד ועוד...

אני במיוחד שמח שהצלחנו, לפני כשנתיים, לקיים מפגש של קבוצת מעיין אצלו בבית. זה היה בחג החנוכה, והתכנסנו בביתו לפי הזמנתו ורצונו העז. היתה לנו שמחה ואורה, ויובל המארח היה מלא בסיפוק וקרן מאושר וכמובן בסוף הערב קינחנו בחידון שערך לנו על פי דרכו וסגנונו המיוחד.

יובל בעיני היה גיבור, כי גיבור הוא זה הנבחן ביכולתו להתמודד עם הקשה והמכאיב ביותר ועדיין לשמור על רוח אנושית, לא לוותר ולא לתת לייאוש ולקושי להכריע. יובל התמודד בגבורה עם פציעתו הקשה מאוד, למד ורכש השכלה גבוהה, יצר בביתו מרכז חברתי פעיל לכינוסים ואירועים שונים – תשבצים, שירה בציבור ועוד. יובל גם עסק בציור ובנה משפחה. אני חושב שיש לכלול מה ללמוד מיובל.

לזכר חברינו- אפריל - ניסן - אייר

שם הנפטור	תאריך פטירה	תאריך עברי
אורי לוז	30.04.1963	ו' אייר תשכ"ג
יעקב קרוןר	18.04.1970	י"ב ניסן תש"ל
הלל שני	14.04.1971	י"ט ניסן תשל"א
ברי קמינסקי	09.04.1981	ה' ניסן תשמ"א
אלי רבטל	20.04.1981	י"ג ניסן תשמ"א
שלמה קול	10.04.1982	י"ז ניסן תשמ"ב
אורי גרד	12.04.1991	כ"ח ניסן תשנ"א
אילנה שרייבר	09.04.1994	כ"ה ניסן תשנ"ד
ז'ניה צימרמן	09.04.1997	ב' ניסן תשנ"ז
יוסף יוגב	14.04.1997	ז' ניסן תשנ"ז
צבי(השו) גלמן	14.04.1998	יח ניסן תשנ"ח
שושנה פלגי	27.04.1999	י"א אייר תשנ"ט
עודד גולומב	09.04.2002	כ"ז ניסן תשס"ב
אממה פרמינגר	11.04.2002	כ"ט ניסן תשס"ב
יעקב (ישקה) לבנה	28.04.2003	כ"ו ניסן תשס"ג
מרדכי (מוטלה) רוז'ני	29.04.2003	כ"ז ניסן תשס"ג
בנימין זונשיין	16.04.2005	ז' ניסן תשס"ה
יצחק בטיסט	18.04.2005	ט' ניסן תשס"ה
רחל טרצביצקי	13.04.2006	ט"ו ניסן תשס"ו
נחמה גנוסר	15.04.2006	ט"ז ניסן תשס"ו
צפורה יגאל	09.04.2007	כ"ח ניסן תשס"ז
חיים סטולר	23.04.2010	ט' באייר תש"ע
סשה (יהושע) סושקס	06.04.2011	ב' ניסן תשע"א
יעל הרצוג	08.04.2011	ד' בניסן תשע"א
פרידה אפרתי	15.04.2011	י"א בניסן תשע"א
עמנואל (פימפל) פרידלנדר	27.04.2019	כ"ב ניסן תשע"ט
הדסה רון	17.4.2020	כ"ג ניסן תש"פ

סביבה קרובה-רחוקה

דרור סגל – מה בין סליק הנגמשים ובריכת הילדים ("האסי הקטן")

לכאורה מדובר בשני מתקנים ופרויקטים שונים באופיים ובייעודם, ואכן כך הדבר. הסליק - היה מתקן בטחוני חריג, מופלא ורגיש. הוסתרו בו שני זחלים, נושאי ברן משוריין. הוא היה ממוקם ליד עץ הפיקוס ועמדת פחי האשפה [מתחת לבית הנבנה של משפחה אביגד], מצפון מערב לעמדת השמירה שעדיין נותרה ליד הגשר החדש. הסיפור החל בימי מלחמת העולם השנייה. גדוד אוסטרלי פרו ציוני, פורק והועבר מבסיסו באזור מרחביה. אנשי הישוב נקראו בקריצה או בעצימת עין ברימית, לבוא ולקחת נשק. היו אלה ימי המלחמה בהם נעזרו הבריטים בלוחמים מהישוב, וכעסו מאוד על המופתי אמין חוסיני. לכן ניהלה אז, האימפריה הבריטית, מדיניות נוחה יחסית לישוב היהודי. אנשי הקיבוצים בסביבה באו מהר ולקחו נשק קל, אקדחים, רובים וכדומה. כשהגיעו נציגי תל עמל, נותרו בעיקר שני הזחלים, שנחשבו נשק אסטרטגי באותם ימים.

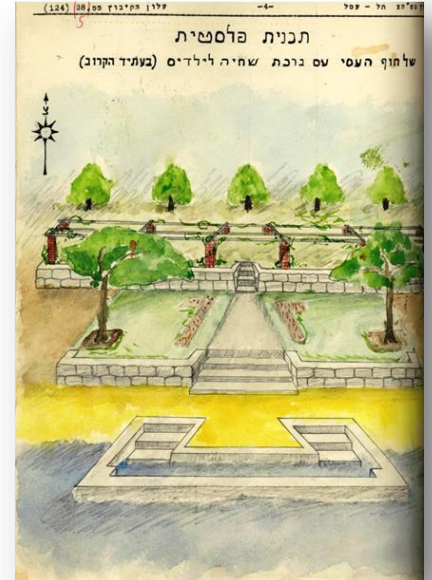
בהחלטה אמיצה ובראייה כלל אזורית, החליטו אותם חברים לקחת את הנשק הכבד הזה. הזחל"מים הועברו בחשאי והוסתרו תחילה במתבן. במקביל נחפר מרתף סודי, נוצקו רצפה ותקרה ומעליו נבנה לול. במרתף מתחת ללול, הוסתרו הנגמשים מספר שנים.

*זחל משוריין נושא מקלע ברן, מטיפוס דומה לאלה
בסליק, ניצב כיום, בכניסה לקיבוץ מסילות*

*הפתח והרמפה ממנה הוכנסו והוצאו הנגמשים למרתף הסליק מתחת
ללול.*

בריכת הילדים בנחל האסי - תוכננה ונבנתה, כחלק מקומפלקס שיזמו ותכננו חברי הקיבוץ, כמתנה לילדי הקיבוץ הצעיר, לכבוד חג העשור. התוכנית המקורית היתה גדולה יותר ויומרנית למדי. רצו לבנות בגבעה מספר מרסות ומפלסים, גרם מדרגות, פרגולות גפנים לצל ועוד. בפועל בוצעה לבסוף בריכת ילדים שקיימת עד היום, ומרסה אחת מעל לארגו החול. שאר הגבעה הפכה למדשאה עם גרם מדרגות.

בריכת ילדים מאולחרת, לפני שנבנתה הבריכה של ה"אסי הקטן" הקיימת עד היום. [ארכיון ניר-דוד].

סקיצה של התכנית [ארכיון ניר-דוד]

אז מה בכל זאת מחבר בין המתקנים? אירוע מכונן בכל ההתיישבות העובדת וברחבי הארץ כולה: "השבת השחורה" קיץ 1946 וההכנות לפתיחת הבריכה בעיצומן. מלחמת העולם הסתיימה והבריטים שינו את מדיניותם והכבידו ידם על הישוב הקיים והעליה לארץ ישראל. אז מתרחשת השבת השחורה בכל רחבי הארץ. מטרת הבריטים להעניש, להרתיע ולמצוא בפועל נשק בלתי לגאלי. חברי הקיבוץ נזעקים לעזרת קיבוץ עין חרוד. באזור שטה, נהרגים על ידי הבריטים, שניים מחברי הקיבוץ: יעקב גלזר וטוביה ארמל וזכרונם לברכה. שניהם היו מעורבים בהכנת הפרויקט לחג העשור, וכמובן שהפתיחה נדחתה.

ומה קרה בסליק הסודי? חברי הקיבוץ מוזעזעים מהאסון הנורא וגם מהסיפורים הקשים ביגור, בעמק חפר ובעין חרוד. הם חוששים מאוד שהסליק האסטרטגי הזה יתגלה והמחיר שישלם הקיבוץ, יהיה כבד. הם מנסים להתניע את הנגמ"שים ולברוח לשדות. אבל לא מצליחים. לבסוף חתכו אותם עם מבער ברנר ופיזרו את החלקים בנחל הסמוך. אחד הבנים הראשונים סיפר לי שהסליקים היו סודיים לכאורה. הם הילדים, ידעו היטב היכן חופרים ההורים בלילות. עובדה זו מסבירה אולי את חששם של החברים כי הסליק יתגלה.

עצם ההחלטה להחביא נשק כזה מהווה הוכחה לאומץ, לחשיבה ולגבורה של חברי הקיבוץ שהכינו עצמם למאבק אזורי ואולי ארצי כולל ולא רק להגנה מקומית על גדרות הישוב ברובים ורימונים. ואכן הצבא העירקי והירדני היו קרובים מאוד, וכמעט כבשו את העמק, זמן קצר לאחר האירועים אלה.

ומה קרה לבריכת הילדים? היא הושלמה ונחנכה זמן מה אחרי השבת השחורה והוקדשה לזכר הנופלים.

[ארכיון ניר-דוד]

שאל גולומב – שיפור איכות והורדת רמת המליחות של מי השתייה לקיבוץ ניר דוד

לפני כשבועיים התבררנו על הצטרפותנו למערכת מי השתייה האזורית המספקת מים במליחות של 50 מ"ג כלור לליטר במקום 300 מ"ג לליטר במערכת הקודמת. בעקבות אירוע משמח זה ברצוני לספר את תולדות אספקת מי שתיה לקיבוץ שעברה הרבה גלגולים, מתקופת חומה ומגדל ועד ימינו אלה.

כידוע, ניר דוד ממוקמת באזור של מעיינות. כשהקיבוץ עלה להתיישבות ב-1936 נבעו באדמתנו חמישה מעינות: מעיין "הסחנה הקטנה" (עיין חיים) שהתייבש לאורך השנים, מעיין האסי (הסחנה), מעיין הפואר (עיין מגדל), מעיין הג'מעין (עיין חומה – "מעין התאנה" בעפת המקום) ומעיין שוקק (ג'וסק). איכויות המים במעיינות לא היו אחידים והיו מושפעים ממים תת קרקעיים מליחים ומגשמים שיורדים באזור השומרון.

לאורך השנים, בעקבות שנות בצורת וקידוחים רבים שנעשו באזורי העמקים והשמחים שבשליטת הרשות הפלסטינית, קטנה זרימת המים מהשומרון ועלתה רמת מליחות מי המעיינות. היום רוב המעיינות באזור שלנו מוגדרים כלא שפירים ואינם מתאימים לשתייה ולהשקיה חקלאית.

עם עלייתו להתיישבות משך הקיבוץ את מי השתייה בחביות ממעין הפואר (מגדל), שהובלו על עגלות רתומות לפרדות. בשנת 1938, עם מעבר הקיבוץ מהצד הדרומי של הנחל לצדו הצפוני – הונח צינור ברזל בקוטר של 12 אינץ' ממעיין הג'מעין ("חומה" – "תאנה") לקיבוץ. הצינור חצה את האסי במקום בו נמצא היום הגשר הצהוב. המים זרמו בגרוויטציה מהמעין עד למשאבה שהוצבה בצד הצפוני של הנחל על יד בית הבריאות כיום. המשאבה העבירה את המים בלחץ למגדל המים (העומד עד היום) שחלקו העליון שימש כבריכה שעלטה מגבוה על שטח הקיבוץ, והזרימה בגרוויטציה מים לכל רחבי הקיבוץ. הצינור עצמו היווה בסיס למערכת הרגליים שקישרה בין שתי גדות הנחל ושירתה את חברי הקיבוץ (וילדיו) הרבה שנים גם לאחר שהמשאבה חדלה לעבוד.

איסוף מים בפחים

בשנות ה-50 של המאה הקודמת תכננה "תה"ל" והקימה "מקורות" את מפעל המים האזורי בבקעת בית שאן. במסגרת מפעל זה הוסדרה חלוקת המים לחקלאות ולמי שתיה ליעובים, כולל לעיר בית שאן. כמו כן בוצעה תכנית ל"איחוז סגור" של המעינות בעמק, דבר שאיפשר שימוש במים אלה גם לשתייה. במסגרת תכנית זו, מי השתייה לניר דוד סופקו ממעיין חומה (מעין התאנה). חברנו נח אשכנזי (אבא של יוני צין) היה מעורב אז בהקמת המערכת הזאת כעובד "מקורות".

בשנות ה-60 של המאה הקודמת, עם פיתוח חקלאות השלחין בעמק וההשקיה בממטרות, הוצבה משאבה ליד מעין חומה. משאבה זאת סיפקה ישירות מי שתיה בלחץ לקיבוץ, כאשר עודפי המים בשעות בהם צריכת המים בקיבוץ היתה נמוכה הוזרמו למאגרים הדרומיים שעשרתו את המדגה ואת המערכת החקלאית. מהלך זה ייתר את הולכת המים בגרוויטציה לקיבוץ כמתואר לעיל ואת השימוש במגדל המים כספק ראשי של מי שתיה לקיבוץ. מערכת זאת שימשה אותנו עד תחילת המאה הנוכחית.

בשנת 2004 קיבלנו הודעה ממשרד הבריאות שהמים ממעיין חומה שאותם אנו שותים מזוהמים ועלינו לטפל בבעיה באחת משתי האפשרויות; או שנקים מתקן מיהור למים אלה, או שנתחבר למערכת מי השתייה האזורית המספקת מי שתיה איכותיים מקידוח שוקק. לאחר בדיקה כלכלית נוכחנו שההתחברות למערכת האזורית עדיפה לנו ובחרנו באפשרות הזו. המשאבה שבמעין חומה ממשיכה לשרת אותנו עד היום ומספקת מים להשקיית הנוי בקיבוץ ולמערכת החקלאית שלנו.

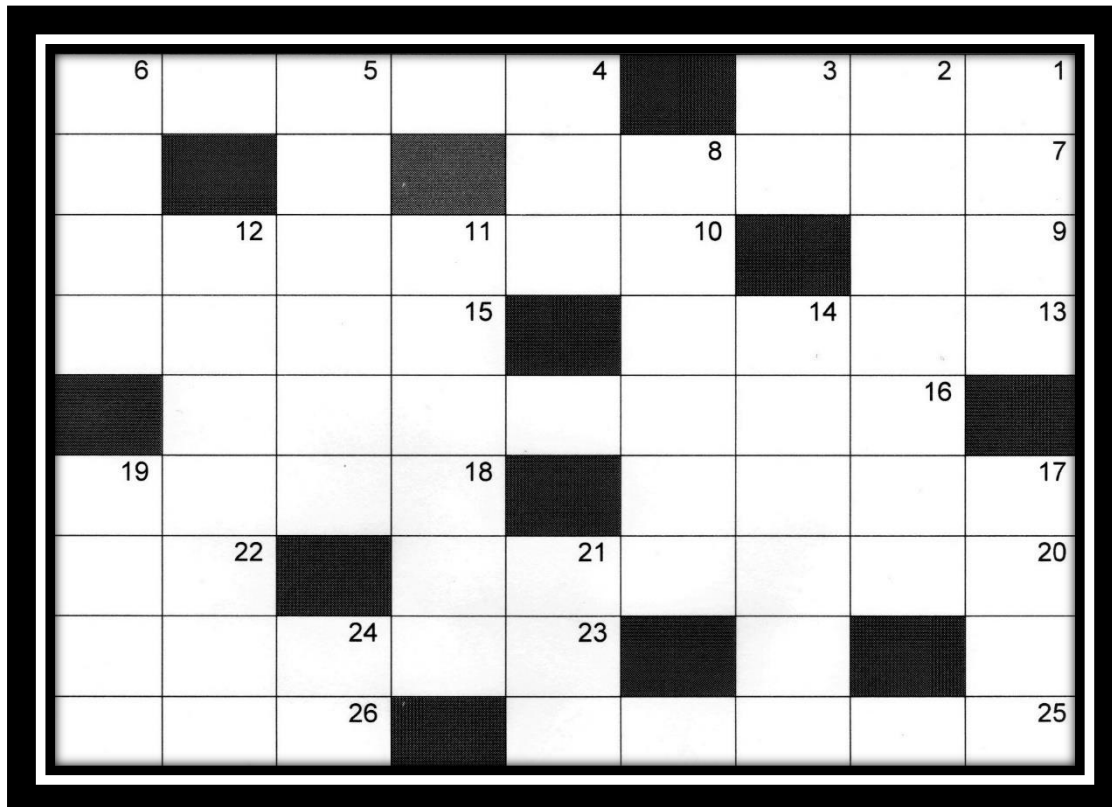
במקביל למהלכים אלה המשיך להתרחש תהליך של המלחת המים במעינות והקידוחים בעמק, כאשר מליחות המים מקידוח שוקק כבר עלתה לרמה שאינה מתאימה לשתייה. בפועל, המים שעשינו עד לפני שבועיים הם תמהיל של מי שוקק ומים איכותיים שמקורם מהמנהרה שנחפרה לפני כמה שנים במסגרת ההקמה של תכנית ה"אגירה השאובה", הנמצאת בשמחי קיבוץ רשפים.

בשבועות האחרונים התחברנו למערכת מי השתייה האזורית המבוססת על קידוח "רוויה". קידוח זה נמצא בדרום מזרח העמק (ליד מושבי ביכורה). המים שם הם באיכות מאוד גבוהה ובמליחות מאוד נמוכה (50 מ"ג למ"ק). קידוח זה מספק מי שתיה לכל העמק (כולל העיר בית שאן), למעט (מסיבות של תקציב) ניר דוד, שדה נחום וחמדיה. לאחרונה התאפשר לנו לצרף את ניר דוד למערכת זאת בהשקעה נמוכה יחסית. הצינור שמספק מים לשדה נחום ולחמדיה יהווה גיבוי לקו החדש.

היזמה למהלך זה באה מאלון רבטל ובוצע באחריות יפתח רונן. נברך אותם ונתברך במים טובים לשתייה.

אפריל 2021

תשבץ הגיון – הוריקן [אורי קלס]

הגדרות

מאונך

מאוזן

1. מחפש סיבה לשוב עם נשותיהם (4) 2. בסיר ובו השתנו במחנה ההשמדה (7) 3. מס על הפנים (2) (ש) 4. כספי יגמר כשישוב (3) 5. בני לא-לא חי כשנעצרתי (6) 6. שם יהבי עליו כעשב הסוד (4) 8. פסח שינה את מכווני התנועה (6) 11. בבניין: מי הוא הקטן של רחל אמנו (6) 12. מיד הולך מכות בארצנו (7) 14. את מי שמו אחראי בחג הזה? (6) 17. יורם הירדן ומה שביניהם (4) 19. בין יופי לחצי (4) 21. מר? מחוק? שב עם קצת פחות (3) 24. ראו 22 מאוזן	1. מיול כייפי שנשמע כמו נטל (3) 4. פחות מזה שב עם איסלמים (5) 7. מבינה שהיא אוחזת משהו (5) 9. די ללכת מכות (2) 10. בלי בדים מתאים לקיר (6) 13. מיצר שונה בחדרי אירוח (4) 15. מתארך ושב כעבה (4) 16. במועדון הירושלמי יש בכי וגם דברים אחרים (4-3) 17. חומר אלסטי שיעלם בחזרה (4) 18. אלף במין הוא סירב (4) 20. מטאורי שונה וריחני (6) 22+24 מאונך לאחד ולידיד (4) 23. לבצור אותם בין עם אחר (5) 25. הולכים אחרי הקיבוץ (2-3) 26. שב ושם את כספו על הרמה (3)

תשובות "הח'תקן במסכה"

הקדנץ

שקן עסיס

האילנה

דוּתָה סלוס

הסאור

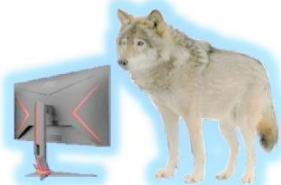
ערו רצון

הקוף

סער איזמירי

הזאב

תומר רנאלי

הלקאה

יובל דוטאן

החמש

אסי זוקר

רם הקנדה

אידה בקובלי

הזרבו

עלו נמר

החדרן

נח אהב

הזאב

תומר חנן

הנחש

ארד איזמירי

צילום: רותם סלוס

עלון מס. 4 בשנת 2021, מס. 2270 למניין עלוני הקיבוץ
שותפים לעלון: אורי קלט / אילון סלוס / אסתר פרג
אריה ששון / אשר אינדיך
בני ובנות קבוצת "עומר" / גיתי צין / גלי אזולאי
דני יפה / דני פירדמן / דרור סגל / הילה גלמן / הנהלת החינוך
יאיר פלגי / יוני צין / לביא מאירי / משפחת נצר
עומר / עינת אזולאי ושכבת ח' / עמי לוז / עמית סגל / עמרם שורר
ספי פרי / רות שפירא / רותי הכהן / שאול גולומב / שלמה גלור

עיצוב הלוגו החדש: עדי מידה

צילומים: קורניה מגס ורותם סלוס

תודה מיוחדת ליהודית איל על חומר הארכיון

עורכת: סמדר יחיאלי

עלון פנימי, כל הזכויות שמורות